

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

ЛИНДА КАУБЕРД

Между
любов и
вярност

ЛИНДА ХАУЪРД
МЕЖДУ ЛЮБОВ И ВЯРНОСТ

Превод: Лили Дикова

chitanka.info

Кой ще излезе победител в борбата между волите на две силни личности?

Между Корд, блудния син на заможното семейство Блекстоун, завърнал се да търси своите права, и Сюзън, вдовицата на неговия братовчед, стиснала здраво юздите на семейните проблеми...

ГЛАВА ПЪРВА

Минаваше единадесет, когато широкоплещестият мъж се появи в рамката на разтворените врати на френския прозорец с изглед към градината. Застана там, съвършено спокоен, загледа се в гостите сякаш развеселен от гледката. Сюзан веднага го забеляза, изглежда, единствено нейното внимание бе привлякъл. Огледа го изненадана, защото никога преди не го беше виждала. Такъв мъж не минаваше незабелязан. Никой не би могъл да го забрави.

Висок и мускулист, с бял смокинг, който лежеше върху силните му рамене с прецизност, доказателство за изящно шивашко изпълнение. Но това, което го открояваше, съвсем не беше, почти безнравствената изисканост, която толкова му прилягаше, а лицето. Имаше вид на разбойник, впечатление, което се подсилваше от плътните тъмни вежди, засенчващи кристалинно сините очи. Магнетични очи, помисли си тя, усещайки въздействието им, макар че той не я гледаше. Странна лека тръпка пропълзя надолу по гръбнака ѝ и сетивата ѝ внезапно се изостриха — музиката зазвуча по-силно, цветовете станаха по-наситени, упоителният аромат на ранната пролетна нощ по-осезаем. Всеки неин инстинкт внезапно се събуди, докато наблюдаваше непознатия и подсъзнателно го изучаваше. Жените винаги са знаели кои мъже са опасни, а този тук определено излъчваше опасност.

Тя беше там в очите му — самоувереността на мъж, склонен да поема рискове и готов да приеме последиците. Вероятна среща със смъртта бе втвърдила чертите му и наблюдавайки го, Сюзан съзнаваше, че той е от хората, с които никой лекомислено не би се сблъскал. Опасността обгръщаше тези широки рамене като видима мантия. Той не беше напълно... цивилизован. Това бе образът на съвременен пират, от дръзките очи до късата, изискано подстригана тъмна брада и мустаци, прикриващи чертите на челюстта и горната устна. Личеше, че това бяха силни черти. Погледът ѝ се прехвърли към косата му — тъмна, гъста и вибрираща, вчесана с небрежно

съвършенство, за постигането, на което повечето мъже биха платили състояние — дълга, колкото с лека чупка да докосва яката при тила.

Отначало сякаш никой не го забеляза, учудващо, защото според Сюзан той се открояваше като тигър в стая, пълна с котки. След това хората постепенно започнаха да поглеждат към него и за нейна още по-голяма изненада, потресаваща, почти враждебна тишина постепенно се възцари в салона, подобно на прилепчиво покривало, което пълзи от човек на човек. Обезпокоена, тя погледна към зет си, Престън, домакин на тържеството, озовал се по една случайност толкова близо до новопристигналия, че само дете не го докосваше. Защо не поздрави човека? Вместо това Престън се вцепени, лицето му преbledня, вторачи се в непознатия със същия вледенен ужас, с който би гледал кобра, увила се около краката му.

Приливната вълна на мълчанието се разля и обхвана огромното помещение, дори музикантите на подиума притихнаха. Под проблясващите призми на полилеите хората се въртяха, оглеждаха се, лицата им се дилеха като в шок. Тревожна тръпка премина надолу по деликатния гръб на Сюзан. Какво ставаше? Кой беше непознатият? Нещо ужасно предстоеше. Тя го усещаше, видя, че Престън се напрегна, очаквайки сцена, и неочаквано за себе си реши, че няма да допусне това да се случи. Който и да беше, той беше гост на семейство Блекстоун и никой нямаше да бъде груб с него, дори и Престън Блекстоун. Инстинктивно, тя се раздвижи, пристъпи в центъра на образувалото се празно пространство.

— Извинете — шепнесе на хората, докато се промъкваше помежду им.

Цялото внимание се насочи към нея, като привлечено от магнит, тъй като нейното движение беше единственото в салона. Непознатият прехвърли погледа си към нея. Наблюдаваше я и изчакваше, магнетичните му очи се присвиха, докато изучаваше слабата грациозна жена, чието лице бе чисто и ведро като камей, с рокля от фина коприна, увиваща се около глезените при движението напред. Колие от три реда перли обгръщаше деликатната ѝ шия. С меката си тъмна коса, събрана на темето, и няколкото кичури, накъдрени по слепоочията, тя беше сън, мираж, неуловима като ангелско дихание. Изглеждаше чиста като викторианска девица, блеснала на фона на всички останали в салона,

недокосната и недокосваема, а за мъжа, който я наблюдаваше да се приближава — неудържимо предизвикателство.

Сюзан не долови мъжкия копнеж, проблеснал неочаквано в глъбините на бледосините му очи. Тя искаше само да парира злобата, която се надигаше, нещо, което не разбираше, но все пак искаше да предотврати. Ако някой имаше да урежда сметки с този мъж, можеше да го направи друг път и на друго място. Докато се придвижваше, с мълчаливо кимване даде знак на музикантите и те послушно продължиха, първоначално колебливо, след това все по-високо. Сюзан вече се беше добрала до мъжа и протегна ръка.

— Здравейте — поздрави тя.

Тихият ѝ музикален глас с лекота се разнесе към хората, които открито слушаха, зяпнали към нея.

— Аз съм Сюзан Блекстоун. Бихте ли танцували с мен?

Дълги, корави пръсти поеха нейните, но това не беше ръкостискане. Напротив, ръката ѝ просто беше хваната и грубоват палец погали opakото на пръстите ѝ, за да усети мекотата им и контура на крехките кости. Гладкото чело трепна над сините очи, които отблизо бяха още по-приковаващи, защото сега тя можеше да види, че бледосиньото беше обкръжено от тъмна ивица. Втрещена в тези очи, тя забрави, че двамата стоят неподвижно и той просто държи ръката ѝ; миг по-късно я притегли в прегръдките си и я поведе към дансинга. Полата на роклята ѝ докосваше краката му, докато се придвижваха.

Отначало той просто я държеше, след това здраво я прихвана и с такава лекота я задвижи по дансинга, че краката ѝ едва докосваха пода. Никой друг не танцуваше. Спокойният поглед на Сюзан излъчваше тиха деликатна заповед към гостите. Постепенно към тях на дансинга се присъединиха други гости и непознатият сведе поглед към жената, която държеше в ръцете си.

Сюзан усещаше как силната му ръка на талията ѝ постепенно разтвори пръсти и леко, но недвусмислено я притисна. Тя установи, че се е приближила към него, гърдите ѝ леко докосваха твърдата му гръд и изведнъж топлината на тялото му я обля. Простите, грациозни стъпки на танца му се оказаха трудни за следване и тя се стараше да се съсредоточи, за да не го настъпи.

Трепетно, тръпнещо напрежение се загнезди в стомаха ѝ и ръката ѝ потрепери в неговата. Той стисна галювно пръстите ѝ и

прошепна в ухото ѝ:

— Не се страхувайте. Не хапя.

Гласът му беше тих, дълбок, и за нея това сякаш беше съвсем естествено, нова тръпка премина през нея. Вдигна глава и откри колко близо е той, когато една от меките къдрици на слепоочието ѝ се заплете в брадата му, но при следващото движение се освободи. С изненада установи, че се е загледала в изваяната сила на устните му и с примитивна зажаднялост се питаше дали устата му е твърда или мека и дали и на вкус той е толкова опияняващ, колкото изглежда. С вътрешен вопъл отблъсна мислите си от разсъжденията върху вкуса му, върху това какво би почувствала, ако го целуне. Беше ѝ трудно да премести поглед по-високо, но след като все пак успя, искрено съжали. Срещата с тези необикновени очи бе повече от това, което самообладанието ѝ можеше да понесе. Защо реагираше като тийнейджърка? Тя беше голям човек, а дори и в онези тревожни години умееше да се владее, съвсем не като жената, която сега вътрешно изтръпваше само при един поглед.

Изгаряше от този поглед, следеше го, одобряваше го, искаше го, очакваше го и... неясно как го познаваше. Той беше от онези редки мъже, които разбираха от жени и бяха толкова по-опасни тъкмо заради познанието си. Тя отговори на тревогата за опасност, като вдигна глава с вродено достойнство, характерно за всяко нейно движение, и срещна този дързък поглед. Внезапно тихо проговори:

— Доста необичайна забележка.

И се възгордя, че гласът ѝ не трепна.

— Така ли? — Гласът му беше дори още по-тих отпреди, по-дълбок, все по-интимен. — Тогава не може да знаете какво мисля.

— Не — призна тя чистосърдечно.

И спря дотук, не се хвана на лукавия намек, който долови.

— Ще разберете — обеща той.

Сега тонът беше като слабо скрибуцане, което докосна всеки нерв в тялото ѝ. Докато говореше, ръката около кръста ѝ се стегна, за да я притегли по-близо, не толкова, че да се почувства длъжна да протестира. Все пак тя изведнъж усети, че мускулите на бедрата и краката му се движат по нея. Пръстите ѝ неспокойно се свиха на рамото му, докато се бореше със силното си желание да ги плъзне под яката му, да усети голата кожа, сама да установи дали ще се опари от

огъня в него. Шокирана от дързостта на собствените си мисли, тя решително задържа поглед в раменния шев на смокинга му и се постара да не мисли за силата, която усещаше в ръката, хванала нейната, или на тази, която леко притискаше отзад талията ѝ. Хрумна ѝ, че ако се опита да се отдръпне от него, той ще възпре това движение.

— Раменете ви са като кадифе — констатира той неочаквано.

И преди тя да успее да предугади намеренията му, главата му се спусна надолу и устните му, топли и стегнати, докоснаха меката гола извивка на рамото ѝ. Приятен шемет я обзе и тя потрепери, очите ѝ се затвориха. Божичко, той я любеше на дансинга, а тя не знаеше дори името му! Но всичко в нея му отговаряше, изплъзнало се напълно от контрола ѝ. Тя не беше в състояние да овладее дори мислите си, които непрекъснато скачаха напред към по-опасни теми, чудеше се как ли ще почувства устата му, ако продължи да се спуска надолу по тялото ѝ...

— Спрете — каза тя, на себе си, както и на него.

Но на гласа ѝ липсваше елемент на заповед. Напротив беше тих и трептящ, така, както самата тя се чувстваше. Усещаше как пламти кожата ѝ, но сладните тръпки почти като хладен полъх продължаваха да гъделичкат гърба ѝ.

— Защо? — попита той.

Устата му гладко се плъзна от рамото към чувствената вдлъбнатина точно зад ухото ѝ.

— Хората ни гледат — промълви тя тихо и облегна на него тялото си, размекнато от пламтящото удоволствие, взривило се като ракета вътре в нея.

Ръката му се стегна около кръста ѝ, за да я изправи, и от силното усещане, породено от притискането в него, тя се почувства още по-слаба. Задъха се. Така, както беше вкопчена в него, не можеше да не усети колко възбуден е тя вдигна сепната очи. Мъжът я наблюдаваше с поглед, придобил интензитета на лазер, който я изгаряше. В изражението му нямаше смущение или извинение. Той беше мъж и действаше като мъж. Сюзан установи, учудена и ужасена, че дълбоко женствената ѝ същност не търсеше никакво извинение. Вместо това копнееше да опре глава на рамото му и немощно да се отпусне в жилестите му, здрави ръце. Усещайки почти физическото внимание на околните, насочено към тях, разбираше, че ако се поддаде на порива

си, то реакцията му ще бъде да я отнесе като пират, който отвлича дамата, привлякла погледа му. Но както и той да я караше да се чувства, все пак този мъж беше непознат за нея.

— Дори не знам кой сте — въздъхна тя тихо, впивайки нокти в рамото му.

— Ако знаехте името ми, това би ли променило нещо? — Той леко духна едно от косъмчетата, полегнали на слепоочието ѝ, и се загледа как копирената коса започна да се издига и спуска. — Но ако от това ще се почувствате по-добре, скъпа, то е в семейството.

Очевидно я поднасяше, зъбите му блеснаха в бяло, като се усмихна, Сюзан се задъха, за миг затаи дъх, преди да възвърне контрола върху гласа си.

— Не разбирам — призна си тя, вдигайки лице към него.

— Поемете си още веднъж така дълбоко дъх и вече няма да има значение дали разбирате или не — промълви той.

Тя остро почувства, че гърдите ѝ са притиснати в твърдата плът под белия смокинг. Погледът му с диамантен отблясък потъна в мекотата на устата ѝ, докато обясняваше:

— Аз също съм Блекстоун, макар че те вероятно не ме признават.

— Но аз не ви познавам. Кой сте вие? — не скри изненадата си Сюзан.

Отново тези по животински бели зъби се показаха в лукава усмивка, която вдигна ъгълчетата на мустаците му.

— Не сте ли чули мълвата? Терминът „черна овца“ вероятно е измислен специално за мен.

Тя продължаваше да го съзерцава, без да разбира, грациозната линия на шията ѝ беше изложена на жадния му изследователски поглед, докато тя държеше главата си вдигната на толкова сантиметри, колкото беше необходимо, за да го вижда.

— Не знам за никаква черна овца. Как се казвате?

Той с готовност отговори:

— Корд Блекстоун. Първи братовчед на Ванс и Престън Блекстоун. Единствен син на Елайъс и Марджори Блекстоун. Роден на трети ноември, вероятно точно девет месеца, след като татко се е върнал от служебната си обиколка на Европа, макар че никога не можах да накарам майка да го признае. — Лукавата, подлудяваща усмивка отново проблесна като фар в тъмна нощ. — А вие, скъпа? Ако

сте член на семейство Блекстоун, то това не може да е по кръвен път. Бих си спомнил всяка роднина, която прилича на вас. Е, за кого от уважаваните ми братовчеди сте омъжена?

— Ванс — каза тя. Оттенък на болка за миг засенчи лицето ѝ. Благодарение на силата на волята си тя можа спокойно да допълни: — Той почина, нали знаете?

Нищо не можа да прикрие мъката, която внезапно помътни блясъка на очите ѝ.

Силните ръце, които я обгръщаха, леко се стегнаха.

— Да, чух. Съжалявам. По дяволите, казва загуба. Ванс беше добър човек — каза той просто.

— Да, беше.

Тя не можеше да каже нищо повече, тъй като все още не се беше примирила с безсмислената, невероятна злополука, която отне живота на Ванс. Смъртта нанесе удара си толкова бързо, отне ѝ толкова много, и се бе научила да се брани, като държи хората на известно разстояние оттогава.

— Какво се случи? — попита приятният глас.

Тя леко се стъписа от този неочакван въпрос. Той дори не знаеше, че Ванс е починал? Накрая отговори:

— Беше намушкан от бик. В бедрото... Важна артерия беше разкъсана. Умря от кръвозагуба, преди да успеем да го отведем в болница.

Издъхна в прегръдките ѝ. Животът му изтичаше в червен поток, но лицето му беше толкова спокойно. Беше приковал сините си очи в нея и ги държеше там, сякаш знаеше, че умира и иска последната картина от земята да бъде лицето ѝ. Устните му се усмихваха ведро, сърцераздирателно, докато блясъкът на погледа му бавно помътняваше и изчезна завинаги...

Пръстите и се стегнаха, забивайки се в рамото на Корд Блекстоун. Той я притисна по-близо. Странно, тя почувства как болката отслабва, сякаш той я беше поел с голямото си силно тяло. Тя вдигна поглед и в бледите очи видя отражение на собствените му лоши спомени. Интуитивно реши, че той е човек, видял жестока смърт, държал някого в прегръдките си, приятел може би, докато смъртта се е приближавала и побеждавала. Той разбра какво е преживяла тя. И тъй като той разбра, бремето изведнъж стана по-поносимо.

С годините Сюзан се беше научила как да продължава с ежедневните неща въпреки смазващата болка. Сега се насили да отблъсне ужаса на спомена и се огледа, спомни си задълженията. Забеляза, че все още твърде много хора стояха наоколо, втречени в тях и шепнещи. Улови погледа на диригента и отново дискретно му кимна, сигнал веднага да премине към друго парче. След това остави очите ѝ да обхождат гостите, спираше ги поотделно на всеки и под въздействието на недвусмисления ѝ поглед дансингът започна да се пълни, шушукането позатихна и партито възвърна нормалното си ниво на шум. Нямаше гост, който съзнателно би я обидил, и тя го знаеше.

— Това е хубав трик — отбеляза той хрипкаво. Очевидно беше проследил от начало до край мълчаливата повеля и гласът му отразяваше одобрението му. — Да не би да сте го усвоила в училището за добри маниери, което сте посещавала като малка?

Лека усмивка се заигра на нежната ѝ уста, преди да вдигне поглед към него, давайки му възможност да я поразее.

— Какво ви кара да мислите, че съм посещавала училище за добри маниери? — предизвика го тя.

Дръзкият му поглед се плъзна надолу към предницата на роклята ѝ, за да намери и визуално да докосне закръгления ѝ бюст.

— Защото сте толкова очевидно... шлифована. Не намирам нищо, което Майката Природа да е оставила недооформено.

Гъвкавите топли пръсти за миг се спуснаха надолу по гърба ѝ.

— Господи, колко мека е кожата ви — прошепна той. Слаба руменина оцвети бузите ѝ от хрипливата нотка на интимност, доловила в гласа му, макар че чисто по женски ѝ се хареса това, че той беше усетил тъканта на кожата ѝ. О, той беше опасен, разбира се, и най-опасното беше, че можеше да накара жената да рискува, въпреки всичко.

След миг, тъй като тя продължи да мълчи, той настоя:

— Е? Прав ли съм или не?

— Почти — призна си тя и вдигна брадичка, за да му се усмихне.

В усмивката ѝ имаше нещо меко, греещо, което придаде на лицето ѝ нежен отблясък. А неговите очи под тежките клепачи се сведоха още по-ниско, сигнализирайки нещо, което някой, който го познава, би разбрал незабавно. Но Сюзан не го познаваше добре и не съзнаваше, че е на ръба да стъпи на тънък лед.

— Четири месеца посещавах Адърлиз във Вирджиния, докато майка ми получи удар и напуснах училището, за да се грижа за нея.

— Безсмислено е да се пръскат пари, за да се шлифова вече шлифован диамант — каза провлачено той.

Остави погледът му да се разходи по ведрото ѝ лице, след това отново продължи надолу по крехката грациозна шия, открито се възхищаваше на благоуханните, кадифени извивки.

Сюзан почувства неочаквана гореща вълна да облива тялото ѝ от неприкритото възхищение на този мъж. Той имаше вид сякаш иска да се наведе и да зарови лице между гърдите ѝ. Тя потрепери от неочаквания копнеж да му позволи да стори точно това. Той беше повече от опасен, той беше смъртоносен!

Трябваше да направи нещо, за да прекъсне това вълшебство, което я замаиваше, и прибягна до най-баналната тема на разговор.

— Кога пристигнахте?

— Този следобед.

Извивката на устната му ѝ подсказа, че той разбира нейния ход, но ѝ позволи да се измъкне. Унило присви устни и отново духна към тъмнокосите кичури, които го омагьосваха, подали се там по крехката кожа на слепоочието ѝ, където деликатните сини вени прозираха под тънката кожа. Сюзан почувства как цялото ѝ тяло пулсира. Топлият аромат на дъха му ѝ действаше опияняващо, сякаш той беше вдигнал ръка и я беше погалил. Почти слепешком тя погледна към него, насили се да се съсредоточи върху това, което той казваше. Но движението на изваяните устни беше още по-опияняващо от уханието му. Говореше бавно, провлачено, със запазено южняшко звучене.

— Чух, че у братовчеда Престън има парти. И реших да му припомня миналото, като го раздражня и се опитам да проваля „джамборето“.

Сюзан не можеше да не се усмихне на нелепото описание на това елегантно събитие като „джамборе“, още повече че самият той беше облечен така, сякаш се готвеше да посети някое от казината в Монте Карло... където вероятно би се чувствал по-удобно, отколкото тук.

— Да не би да ви е станало навик да разваляте партита? — измърмори тя.

— Ако мислех, че това би ядосало Престън, да — тихо отговори той. Леко се изсмя и продължи: — Престън и аз винаги сме били на

противоположните страни на оградата — обясни той. Нехайно се усмихна, което ѝ подсказа колко малко това го засяга.

— Ванс беше единственият, с когото се разбирах, но пък изглеждаше, че малко го беше грижа в каква беда съм. Ванс не бе човек, който би се кланял пред олтара на името Блекстоун.

Това беше вярно. Външно Ванс се съобразяваше с изискванията, които му се налагаха, задето се казваше Блекстоун. Но Сюзан винаги е знаела, че го е правил с тайно проблясване в погледа. Понякога не мислеше, че свекърва ѝ Имоджийн ще прости някога на Ванс, задето се разбунтува срещу династията Блекстроун, като се ожени за нея, макар разбира се, Имоджийн никога да не направи тази глупост да го признае. Един Блекстоун не си позволява злонравно поведение. И Сюзан се почувства леко засрамена, защото семейството на Ванс се отнесе с уважение към нея.

Все пак обзе я известно топло чувство на приятелство с този мъж заради това, че е познавал Ванс също като нея, защото беше разбрал истинската му природа, и го дари с усмивка, от която собствените ѝ дълбоки сини очи грейнаха. Ръцете му в неволно движение се стегнаха около нея, сякаш искаше да я размаже върху себе си.

— Имате цветовете на Блекстоун. Тъмна коса и сини очи, но сте толкова благодушна, че е невъзможно да сте истинска Блекстоун. У вас няма никаква суровост, нали така?

Озадачена, тя отвърна на погледа му, леко сбръчквайки чело.

— Какво имате предвид със суровост?

— Не мисля, че ще разберете, ако ви кажа — отговори той загадъчно. И добави: — Избраха ли ви за съпруга на Ванс?

— Не.

Сюзан се усмихна при спомена.

— Той самият ме избра.

Той тихичко подсвирна.

— Имоджийн никога няма да се възстанови от шока — отбеляза той неучтиво и пак ѝ се усмихна лукаво.

Без да иска, Сюзан почувства как ъгълчетата на устата ѝ се извиват нагоре, за да му се усмихне в отговор. Тя се забавляваше, разговаряйки с този опасен, дяволит мъж със странно натрапчиви очи. Беше изненадана, защото, ако трябваше да бъде честна, от дълго време не беше се забавлявала... Всъщност от смъртта на Ванс. Бяха минали

много години и пролети много сълзи между усмивките ѝ, но изведнъж сега нещата изглеждаха различни, самата тя се чувстваше различно. Първоначално мислеше, че никога няма да се съвземе от смъртта на Ванс. Бяха минали вече пет години и сега установяваше, че отново гледа напред към живота. Чувстваше се приятно в прегръдките на мъж, заслушана в дълбокия му глас... и да, приятно ѝ беше да се вглежда в очите му, наслаждаваше се на сигурния си женски усет, че той я харесва. Не искаше да анализира реакцията си спрямо него. Чувстваше се, сякаш е била мъртва и сега се съживява. Искеше да се наслади на промяната, не да я изследва.

Имаше опасност да се удави в чувствата си, осъзна вътрешната слабост, която я завладяваше, но се чувстваше безсилна да се възпротиви. Той сигурно е доловил с първичната си интуиция, че тя е на път да се поддаде на изкушението да се заиграе с огъня. Той се наведе и отърка устни в деликатната мида на ухото ѝ, с което възбуди всички нерви в тялото ѝ.

— Излез с мен — съблазни я той, езикът му потъна в ухото ѝ и обиколи външната извивка с наелектризираща точност.

Цялото тяло на Сюзан се разтресе от шока, но тази постъпка прочисти съзнанието ѝ от облаците на желанието, които го замъгляваха. Напълно объркана, бузите ѝ внезапно поруменяха и тя буквално се вцепени.

— Господин Блекстоун!

— Корд — поправи я той. — Сега се смееше открито. — В края на краищата ние сме целуващи се братовчеди, не е ли така?

Тя не знаеше какво да каже и за щастие отговорът ѝ, който вероятно така или иначе нямаше да бъде ясен, беше спестен, защото Престън избра точно този момент, за да се намеси. Докато се въртеше из салона в прегръдките на Корд, тя смътно си даваше сметка, че Престън следи всяко движение на братовчед си, но не го забеляза да се приближава. Той хвана Сюзан за рамото и фиксира братовчедата си със смразяващи сини очи.

— Каза ли ти нещо, което да те разстрои, Сюзан?

Тя отново се видя в чудо. Ако кажеше да, вероятно щеше да стане сцена, а тя беше решена да я избегне. От друга страна, как можеше да каже не, след като това очевидно щеше да бъде лъжа? Гениално хрумване ѝ подсказа да отговори спокойно и с достойнство:

— Говорехме за Ванс.

— Разбирам.

Престън намираше за напълно естествено дори след пет години Сюзан да се вълнува, когато говори за покойния си съпруг. Приезждането ѝ като обяснение вместо като отклоняване на въпроса, каквото беше, и насочи цялото си внимание към братовчед си, който стоеше съвършено спокоен, с усмивка на леко отегчение.

— Майка чака в библиотеката — обяви Престън твърдо. — Предполагаме, че имаш някаква причина да натрапиш компанията си.

— Така е.

Корд спокойно прие обидата на Престън и продължи да се усмихва, пренебрегвайки червеното флагче, което размахаша пред него. Вдигна едната си вежда.

— Води. Някак си ти нямам доверие, когато се намираш зад гърба ми.

Престън настръхна и предусетила гневния изблик, Сюзан се опита да го предотврати, като докосна ръката на Корд:

— Да не караме госпожа Блекстоун да чака.

Както очакваше, Престън прехвърли вниманието си към нея.

— Излишно е да идваш, Сюзан. По-добре остани с гостите.

— Бих искал и тя да дойде.

Корд веднага се противопостави на братовчедата си. Сюзан беше сигурна, че го направи, само за да раздразни Престън.

— Нали е роднина? Защо да не чуе всичко от първа ръка, вместо разводнена и подправена версия, която би научила от теб и Имоджийн.

За момент Престън изглеждаше, сякаш ще оспори това твърдение. След това рязко се завъртя и се отдалечи. Престън беше Блекстоун. Сигурно му се е искало да удари Корд през лицето, но не би направил публична сцена. Корд го последва на известно разстояние с ръка отпусната около кръста на Сюзан.

— Искан да съм сигурен, че няма да ми избягаш — усмихна ѝ се той.

Сюзан беше възрастна жена, не тийнейджърка. Нещо повече, беше жена, която вече пет години хладнокръвно и проникателно се справяше с големи и разнообразни бизнес дела. Навършила е двадесет и девет години и си казваше, че отдавна е загърбила времето на изчервяването. Но този мъж с демонстративното си поведение на

женкар и с тези дръзки предизвикателни очи я караше да се изчервява само от един поглед. Възбуда, каквато никога не бе изпитвала, препускаше през нея, разтупваше сърцето ѝ и всъщност се чувстваше замаяна. Знаеше какво е любов, но не беше това. Толкова силно обичаше Ванс, че смъртта му почти я смаза, така че веднага си даде сметка, че емоцията не е същата. Това беше примитивно привличане, упоително и трескаво, и се основаваше изцяло на секс. Ванс Блекстоун беше Любов. Корд Блекстоун означаваше само Сласт.

Но от осъзнаването на този факт въздействието му не намаля, докато вървеше спокойно до него, остро усещайки ръката му на гърба си, сякаш докосваше голото ѝ тяло. Тя не беше тип за елементарен флирт, изживелица от викторианската ера, както някога Ванс обичаше да я закача. Беше отгледана с любов, но строго, и беше дамата, каквато майка ѝ искаше тя да бъде — от главата до розовите пръсти на краката си. На Сюзан и през ум не ѝ бе минавало някога да се разбунтува, защото по природа беше това, което беше — дама. Беше познала любовта и никога не би се примирила с нещо по-малко, дори не с упоителната наслада, предлагана от черната овца на семейство Блекстоун.

Точно преди да влязат в библиотеката, където Имоджийн чакаше, Корд се наведе към нея.

— Ако не искаш да излезеш с мен, ще те заведа вкъщи и ще се натискаме пред входната врата като тийнейджъри.

Тя го стрелна с възмутен поглед, от което той тихичко се изсмя. Но отговорът ѝ беше спестен, защото в този момент те минаваха през вратата и тя си даде сметка, че той идеално беше улучил момента за забележката си. Имаше гениалното качество да изважда хората от равновесие и пак го направи. Въпреки волята си тя отново усети паренето от силното оцветяване на лицето си.

За миг Имоджийн я изгледа замислено. Погледът ѝ за частица от секундата се вледени, прехвърляйки се от Сюзан към Корд и обратно към почервенялото лице на снаха си. След това овладя изражението си и сивите ѝ очи възвърнаха нормалното си хладно спокойствие.

— Сюзан, добре ли си? Почервеняла си.

— Малко се разгорещих от танците.

Сюзан отново си даде сметка, че подхвърля нещо, което трябва да се приеме като отговор, но всъщност беше само димна завеса. Ако

не внимава, Корд Блекстоун ще я превърне в първокласна лъжкия за по-малко от един ден.

Високият мъж до нея я поведе към канапенцето във формата на яйце и разположи изящното си дълго тяло до нея, с което си спечели гневния поглед на Престън и Имоджийн. Усмивайки се на леля си, той провлачено я поздрави:

— Здравей, лельо Имоджийн. Как е семейното състояние?

Умееше да развява собствените си червени флагчета, отбеляза Сюзан. Имоджийн се отпусна назад в стола си и хладнокръвно пренебрегна подвеждащия му въпрос.

— Защо се върна?

— Защо да не се върна? Това е моят дом, не помниш ли? Дори притежавам част от земята. Доста време се скитах и вече съм готов да пусна корени. А има ли по-добро място от дома? Смятам да се настаня във вилата в Джубилий Крийк.

— Тази барака!

Гласът на Престън беше изпълнен с презрение.

Корд вдигна рамене.

— Вкусове различни. Предпочитам бараки пред мавзолеи.

Той се усмихна, оглеждайки претенциозната мебелировка, оригиналните маслени картини, безценните вази и миниатюри, които украсяваха етажерките. Макар и да се наричаше библиотека, в стаята всъщност имаше малко книги, всичките, както Сюзан подозираше понякога, купени заради цвета на обвивката, за да е сигурно, че книгите ще хармонизират с цвета на стаята.

Престън за миг изгледа братовчед си със студена, мълчалива омраза, кратък миг, изпълнен с негодувание.

— Колко ще ни струва?

С ъгълчето на окото си Сюзан забеляза как се вдига една присмехулна вежда.

— Да ви струва кое?

— Да напуснеш отново страната.

Корд се усмихна с особено лукава усмивка, която би трябвало да разтревожи Престън.

— Нямаш достатъчно пари, драги.

Имоджийн вдигна ръка, за да предотврати разгневения отговор на Престън. Имаше по-хладна глава и умееше по-добре да преговаря

от сина си.

— Не ставай глупак... и не прибързвай. — Сетне продължи: — Нали знаеш, че сме готови да ти предложим значителна сума срещу отсъствието ти?

— Не ме интересува — каза той нехайно, все още усмихвайки се.

— Но човек с... твоя начин на живот сигурно има дългове, които трябва да бъдат уредени. Освен това не забравяй, че имам много приятели, които ми дължат услуги и на които може да се разчита да направят престоя ти тук най-малкото неприятен.

— О, не мисля така, лельо Имоджийн.

Напълно невъзмутим Корд бе протегнал крака далеч напред.

— Първата изненада за теб е, че не ми трябва пари. Втората е, че ако някои от „приятелите“ ти решат да ти помогнат да ми създадеш затруднения, имам собствени приятели, на които мога да разчитам и, вярвай ми, пред моите приятели твоите биха изглеждали като ангели. Имоджийн изсумтя:

— Не се съмнявам.

За първи път Сюзан се почувства принудена да се намеси. Битката я разстройваше. Тя беше тиха и по природа миролюбива, но с вътрешна сила, която ѝ позволяваше да застава на топа на устата. Нежният ѝ глас веднага привлече вниманието на всички, макар че тя заговори на свекърва си.

— Имоджийн, погледни го. Погледни дрехите му. — Тя махна с деликатната си ръка, за да посочи мъжа, отпуснат до нея. — Той казва истината. Пари не му трябва. И мисля, че като споменава приятелите си, говори за другарите си от тъмните улички.

Корд я изгледа с открито, макар и иронично възхищение.

— Най-послед един Блекстоун с разбиране, макар и нероден с това име, вероятно това е обяснението. Тя има право, Имоджийн, макар че, сигурен съм, не ти се иска да го чуеш. Не ми трябва парите на Блекстоун, защото си имам собствени. Смятам да живея във вилата, защото обичам уединението, а не защото не мога да си позволя нещо по-добро. А сега, предлагам да изгладим различията си, защото имам намерение да остана тук. Ако искаш да проветрираш мръсното бельо на семейството, давай. Това не ме смущава. Само ти ще пострадаш.

Имоджийн изпусна странна лека въздишка.

— Винаги си бил труден, Корд, дори като дете. Възраженията ми срещу теб се основават на миналите ти действия, не на личността ти. Навлече на семейството си достатъчно кал, да ни стигне за четири живота. Трудно ми е да го забравя, също ми е трудно да повярвам, че ще се държиш донякъде цивилизовано.

— Мина много време — каза той дяволито. — Прекарах доста време в Европа и още повече в Южна Америка. Това кара човек да оцени дома си.

— Така ли? Прости ми, ако подозирам някакъв заден мотив, но пък миналото ти ми дава малък избор. Добре тогава, да го наречем примирие... засега.

— Примирие.

Той ѝ намигна и, за изненада на Сюзан, Имоджийн се изчерви. Значи така въздействаше на всички жени. Но беше луд, ако повярваше, че Имоджийн ще приеме примирието. Ще даде вид, че приема, но това щеше да е всичко — привидност. Имоджийн никога не се предаваше. Просто сменяше тактиката. Ако не можеше да го подкупи или заплаши, щеше да опита други средства, макар че в момента Сюзан не можеше да се сети за нищо, което би имало въздействие върху този човек.

Той се изправи на крака с ръка под лакътя на Сюзан, приканвайки я и тя да стане.

— Достатъчно дълго изостави гостите си — каза той любезно на Имоджийн. — Тържествено обещавам, тази вечер да не предизвикам никакви скандали, така че се отпусни и се забавлявай.

Притегляйки Сюзан със себе си като кукла, той прекоси стаята, стигна до Имоджийн, наведе се и целуна леля си. Тя остана напълно неподвижна при докосването на устните му, но почервения още повече. След това той се изправи, погледът му затанцува.

— Хайде, Сюзан — разпореди се той.

— Момент.

Престън се намеси, пристъпвайки пред тях. Имоджийн може да бе обявила примирие, но не и Престън.

— Съгласихме се да няма открити враждебни действия. Но не сме се съгласили да имаме връзки с теб. Сюзан няма да върви никъде с теб.

— О? Мисля, че това зависи от дамата.

Корд се обърна към нея. Изрази желанието си, като я хвана за ръката.

Сюзан се поколеба. Искаше да тръгне с Корд. Искаше да се смее с него, да гледа насмешливото проблясване в погледа му, да усеща омаята от това, че я държи в прегръдките си. Но не можеше да му има доверие. Тъй като толкова много искаше да тръгне с него, трябваше да го отблъсне. Бавно, със съжаление тя поклати глава.

— Не. Мисля, че е по-добре да не идвам с теб. Сините му очи се присвиха и изведнъж те вече не се смееха, а се изпълниха с недвусмислен гняв. Той пусна ръката ѝ.

— Може би си права — заключи той хладно и си тръгна, без да промълви повече и дума.

Тишината в библиотеката беше пълна, тримата ѝ обитатели — вцепенени. Имоджийн отново въздъхна.

— Благодаря ти, че не тръгна с него, скъпа. Той е очарователен, знам, но зад целия този чар се крие дълбока омраза към цялото ни семейство. Би направил всичко, всичко, което може, за да ни навреди. Не го познаваш, но е изцяло в твой интерес да го избягваш.

След като произнесе елегантното си предупреждение, Имоджийн вдигна рамене.

— Предполагам, че ще трябва да понесем това, докато той не се отегчи и не тръгне да търси нови развлечения. За едно нещо е прав, проклетникът. Трябва да се върна при гостите си.

Стана и напусна стаята, ефирната ѝ сива рокля елегантно се увиваше около краката ѝ, докато пристъпваше. Имоджийн все още беше красива жена. Едва ли изглеждаше толкова стара, че да бъде майка на мъжа, който стоеше до Сюзан. Имоджийн не старееше, тя устояваше.

След миг Престън улови ръката на Сюзан, вроденото му чувство за куртоазия отново установи контрол над него. Сблъсъкът с братовчеда му беше единственият случай, в който Сюзан си спомняше да е виждала Престън да не е любезен дори когато не е бил съгласен с някого.

— Да си отдохнем малко, преди да се присъединим към тях. Искаш ли някакво питие? — предложи ѝ той.

— Не, благодаря.

Сюзан му позволи да я настани отново на канапенцето. Наблюдава го, докато си наливаше прилична доза уиски, и седна до нея. Малка бръчка набразди челото му, докато съзерцаваше чашата в ръката си. Имаше нещо на ум. Познаваше превзетостите му, както познаваше себе си. Изчакваше, не го подтикваше. Тя и Престън се сближиха след смъртта на Ванс и тя се чувстваше силно привързана към него. Приличаше толкова на Ванс, с тъмната си коса, сините очи и кривата усмивка. На Престън му липсваше чувството за хумор на Ванс, но беше страхотен опонент в бизнеса. Беше упорит, реагираше по-бавно от Ванс, но по-решително.

— Красива жена си, Сюзан — обади се той внезапно. Стресната, тя се загледа в него. Знаеше, че тази вечер изглежда добре. Тя се беше замислила дали да облече роклята от кремава коприна, тъй като вкусът ѝ след смъртта на Ванс беше помръкнал. Но си спомни, че средновековният цвят на траура е бил бял, не черен, и само тя знаеше, когато облече светлата рокля, че го направи със слабо пробождане от остатъчна тъга. Тази вечер се беше облякла за Ванс, носеше перлите, подарени ѝ от него, напръскала се беше с любимия му парфюм. В продължение на няколко лудешки мига се зарадва, като осъзна, че изглежда добре, не заради Ванс, а поради възхищението, което забеляза в друг чифт очи, странни, магнетични очи. Какво ли щеше да стане, ако тази вечер беше тръгнала с Корд Блекстоун, вместо да предпочете сигурността? Погледът на Престън се разнежи, като я погледна.

— Не си подходяща за него. Ако му позволиш, ще те използва, за да ни нарани. След това ще те захвърли и ще си тръгне, без да погледне назад. Стой настрани от него.

Сюзан го изглежда твърдо.

— Престън, аз съм жена, а не невръстно дете. Способна съм да вземам собствените си решения. Разбирам защо не харесваш братовчеда си, след като той толкова се различава от теб. Но не е направил нищо, за да ме нарани, и аз няма да се държа хладно с него.

В отговор той унило се усмихна на твърдия ѝ и равномерен тон.

— Чувал съм този глас на достатъчно съвещания на борда през последните пет години, за да знам, че отстояваш своето и че няма да отстъпиш без основателна причина. Но не знаеш що за човек е. Ти си дама. Никога не си се сблъсквала с нещата, които са обикновени за

него. Живял е живот на безстопанствена котка, не, защото е нямал избор, защото е нямал изход, а защото предпочете тъкмо този живот. Разби сърцето на майка си, тя толкова се срамуваше от него, че той не беше добре дошъл в дома ѝ.

— Какво точно толкова ужасно е направил?

Целенасочено тонът ѝ беше нехаен, не искаше Престън да разбере колко много се интересува от отговора, колко дълбоко Корд Блекстоун я вълнува.

— Какво ли не е правил?

Отговорът на Престън прозвуча саркастично.

— Сбивания, пиене, жени, комар... Но чашата преля след скандала с жената на Грант Келър.

Сюзан се задъха. Грант Келър беше олицетворение на достойнството, също и жена му. Престън я погледна и не можа да се въздържи да не се усмихне.

— Не тази госпожа Келър. Предишната госпожа Келър беше съвсем различна. Беше на тридесет и шест години, а Корд на двадесет и една, когато двамата заедно напуснаха града.

— Било е много отдавна — изтъкна тя.

— Преди четиринадесет години, но хората имат дълга памет. Видях лицето на Грант Келър, когато тази вечер разпозна Корд, сякаш беше готов да убива.

Сюзан беше сигурна, че историята не свършваше с това, но не ѝ се искаше да се рови по-надълбоко. Старият скандал по никакъв начин не обясняваше твърде личната омраза на Престън към Корд. Пък и сега изведнъж се почувства много изморена и не искаше да продължи темата. Цялото вълнение, което пламна в нея, докато танцуваше с Корд, изчезна. Стана и приглади полата си.

— Би ли ме изпратил до вкъщи? Много съм уморена.

— Разбира се — каза той веднага, както и тя очакваше.

Престън беше напълно предсказуем, винаги внимателен с нея. Понякога галантността, която я закриляше, ѝ даваше топло усещане за сигурност, но понякога се чувстваше ограничавана. Тази вечер чувството за ограниченост се задълбочи толкова, че започна да я души. Искане да диша свободно, ненаблюдавана.

До дома ѝ имаше само петнадесет минути с кола. Скоро се оказа, слава Богу, сама, седнала на дървената люлка пред тъмната входна

врата, заслушана в музиката на южната нощ. Изчака, докато Престън си тръгне, преди да излезе и да седне в мрака. Десният ѝ крак леко я побутваше напред-назад при акомпаниращото скърцане на веригите, които държаха люлката. Лек бриз прошумоляваше през дърветата. Тя притвори очи. Както често правеше, опита се да извика лицето на Ванс, да се успокои с мисловната картина за виолетово-сините му очи и изкривената усмивка, но за неин ужас, лицето, което се оформи, не беше неговото. Вместо това видя бледосини очи над къса брада на разбойник. Бяха безмилостните очи на мъж, готов на всичко. Тръпка премина надолу по гърба ѝ, като си спомни докосването на топлата му уста до рамото ѝ, и кожата ѝ настръхна, сякаш той притискаше там устните си.

Слава Богу, че прояви благоразумие и помоли Престън да я изпрати, вместо да тръгне с този мъж, както той поиска. Престън поне беше сигурен, а Корд Блекстоун вероятно никога не е чувал тази дума.

ГЛАВА ВТОРА

Светският кръг на Блекстоун представляваше нещо като дъга от Моубийл до Ню Орлиънс с Галфпорт-Байлъкси в центъра и широка мрежа от познати с много пари и синя кръв. При тази огромна територия и многобройните приятели с толкова разнообразни интереси Сюзан се учуди, че единствената тема на разговор явно се оказа завръщането на Корд Блекстоун. Не смогваше да преброи жените, мнозина от тях омъжени, които я подтикваха да им каже защо се е върнал, женен ли е, и безкрайните вариации по тези въпроси, на никоя от които не можеше да отговори. Какво можеше да им каже. Че е изтанцувала два танца с него и е била зашеметена от усмивката му?

Не го беше виждала от вечерта на завръщането му и се зарече да не пита за него. Каза си, че е най-добре да остави нещата на мира и интересът ѝ към него да умре от естествена смърт. Трябваше просто да не прави нищо и да престане да подхранва странното привличане. Не че той я преследваше из цяло южно Мисисипи. Не се обади, не я потърси, както тя донякъде се опасяваше, но пък донякъде ѝ се искаше да го направи.

Но решителността ѝ да го забрави се осуетяваше на всяка крачка. Дори Престън рядко говореше за нещо друго, освен за братовчед си. Тя реши, че иска ли Корд да раздразни Престън, достатъчно беше просто да диша. Разбра, че Корд работи върху старата вила в Джубилий Крийк, сменял покрива и рухналата стара порта, поставял нови прозорци. Девер ѝ се опитал да разбере дали Корд е взел пари назаем, за ремонта на вилата, но за свое огорчение разбрал, че заем не е теглен. Корд плащал всичко в брой и дори открил значителна чекова сметка в най-голямата банка в Байлъкси. Престън и Имоджийн прекарваха часове да се чудят как се е сдобил с парите и с каква цел се е завърнал в Мисисипи. Сюзан се чудеше защо им е толкова трудно да приемат, че просто се е завърнал у дома. С напредването на възрастта не е необичайно да искаш да се завърнеш там, където си израсъл. Струваше ѝ се глупаво, че приписваха толкова зловещи мотиви за най-дребните

му действия. Но след това установяваше, че тя правеше същото. Беше абсолютно убедена, че ако му беше разрешила да я отведе вкъщи онази нощ, той щеше да я заведе до леглото въпреки всичките ѝ протести... ако изобщо имаше някакви.

Ако изобщо имаше някакви. Е, това трудно можеше да приеме. Щеше ли да протестира, дори символично? Какво стана с нея? В един момент животът ѝ беше ведър и чист като спокойно езеро в ленив летен ден. И беше доволна, като се изключи празнотата, оставена от смъртта на Ванс. И тогава Корд Блекстоун изникна от нощта и всичко се промени, светът излезе от равновесие. Сега изведнъж ѝ се прииска да избяга или поне да смачка нещо... да направи нещо, каквото и да е, нещо съвсем необичайно.

И всичко това заради Корд. Беше мъж, който живее според собствените си правила, живее безразсъдно и опасно, но с жизнена сила, пред която всички други мъже изглеждаха скучни. Напротив, тя беше полска мишка, която се чувства уютно само в сигурност, а сега самата сигурност, която толкова ценеше, я дразнеше. Приоритетите, които си поставяше, сега ѝ изглеждаха без никаква стойност в сравнение с дивата свобода, на която се радва Корд.

Беше хрисимо дете, след това хрисимо момиче, според родителите ѝ никога не им е създавала грижи, каквито повечето родители имат с децата си. Като личност, Сюзан беше спокойна, по природа мила и любезна, и старомодното ѝ възпитание просто беше подсилило тези ѝ качества. И по природа, и в живота тя беше дама, във всякакъв смисъл на думата.

Животът ѝ не минаваше без болка или затруднения. Без да негодува, тя напусна училище, за да помогне в грижите за майка си, когато остана частично парализирана след удара. Тъй като следващият удар се оказа фатален, Сюзан безмълвно остана да утешава баща си в мъката му. След една година баща ѝ се ожени с благословията на Сюзан и се оттегли в Южна Флорида. Тя остана в Ню Орлиънс, мястото, където баща ѝ беше преподавал, и реорганизира живота си. Постъпи на работа като секретарка и от време на време излизаше на срещи, но никога сериозни, докато Ванс Блекстоун не я забеляза да краси бюрото си и веднага реши, че би могла да краси дома му. Ванс не ѝ взе ума веднага, а постепенно печелеше доверието ѝ, постепенно увеличаваше честотата на срещите, докато накрая тя се срещаше само

с него. Тогава той ѝ предложи брак, като ѝ подари съвършена розова пъпка с великолепен диамантен пръстен, сгушен в сърцевината ѝ.

Имоджийн не се развълнува твърде, че синът ѝ избра съпруга извън елитния кръг на тяхната социална група, но дори тя не успя да открие някакъв недостатък у Сюзан. Сюзан беше, както всички се изразяваха, „съвършена дама“. Приеха я като съпругата на Ванс и за три години я възнаградиха с щастие. Ванс беше грижовен любовник и съпруг, никога не ѝ позволи да забрави, че тя е най-важното нещо в живота му, много по-важно от империята и традициите Блекстоун. Доказа предаността си, като в завещанието си приписа всичко на нея, включително дела си в семейния бизнес. Сломена от внезапната му смърт, условията на завещанието не означаваха нищо за Сюзан. Без Ванс за нея нищо нямаше значение.

Но времето минаваше и времето лекуваше. Имоджийн и Престън отначало се разгневиха, когато разбраха, че тя възнамерява да управлява своя дял в предприятието, вместо да го прехвърли на Престън, както очакваха. Но постепенно забравиха гнева си, тъй като Сюзан се държеше добре, както в частен кръг, така и публично. Не беше жена, подчинена на егото си, нито имаше склонност да взема безотговорни решения. Здравно стоеше на земята и с двата си крака... или беше стъпила, докато в живота и не навлезе друг Блекстоун.

С отминаването на дните тя непрекъснато си казваше, че е пълна глупачка задето се губи в мечти за мъж, който не прояви и най-малък интерес след вечерта, когато се срещнаха? Той просто се опита да ядоса Престън, като си поигра с нея, това е било всичко. Но веднага след като мозъкът ѝ регистрира тази мисъл, на повърхността изплува спомен — за здраво, възбудено мъжко тяло, притискащо се в нея, и тя разбираше, че Корд не си е играл.

Не можеше да прогони лицето от ума си. Странно, че не забележа семейната прилика, освен сините очи и тъмната коса, нищо у Корд не ѝ изглеждаше познато. Погледнеше ли към Престън, веднага определено си спомняше за Ванс. Корд Блекстоун не приличаше на никого, освен на себе си, с черната разбойническа брада и лукавите си очи. Личността му замъгляваше приликите в цвета и чертите на лицето.

Престани да мислиш за него! — каза си тя строго една вечер, докато се обличаше, за да отиде на парти с Престън. Оглеждаше се в огледалото, проверяваше дали роклята ѝ стои добре, и изведнъж

установи, че се чуди дали Корд ще я намери за привлекателна с нея. Раздразнена, нещо, което рядко ѝ се случваше, тя се отдръпна от огледалото. Трябваше да го прогони от мислите си! Бяха минали почти три седмици, откакто го срещна, и очевидно се терзаеше напразно, тъй като през това време той не направи никакво усилие да се види с нея.

Толкова по-добре. Двамата никак не си подхождаха. Тя беше нежно пролетно поточе; той — гръм и мълния. Допусна прост флирт да завърти главата ѝ и дойде време да разбере, че той не означава нищо.

Поглеждайки през прозореца към мрачното небе, тя се присегна към гардероба за връхна дреха. Капризното време в щатите около Залива, напомни на всички, че все още е март, въпреки мекото време, на което се радваха през по-голямата част от месеца. Температурата сигурно ще стигне почти точката на замръзване, преди да се прибере. Затова избра най-топлото палто, което имаше. Облече и рокля с дълги ръкави.

Престън беше винаги точен. Затова Сюзан слезе няколко минути по-рано да поговори с готвачката и икономката си Емили Ферис.

— Излизам след няколко минути. Защо днес не се прибереш рано? — предложи тя.

— Бих могла.

Емили прогледна през прозореца и видя как вятърът шиба огромния дъб в края на двора.

— В такъв ден ми се иска да се увия в одеяло и да заспя пред камина. Взе ли си палто? — попита тя строго, оглеждайки крехката фигура на Сюзан.

— Да, взех си — засмя се Сюзан.

Емили се грижеше за нея като квачка. Майчинството беше нещо съвсем естествено за възрастната жена, която имаше пет собствени деца. Най-малкото напусна гнездото преди година и оттогава Сюзан търпеше цялата сила на закрилата на Емили. Нямахте нищо против. Емили беше здрава като скала и работеше при Сюзан, откакто тя се омъжи за Ванс. Именно в прегръдките на Емили изплака най-горестните си сълзи след смъртта на съпруга си.

— Ще оставя отоплението включено, за да не е изстинала къщата, когато се върнеш — обеща Емили. — Къде отиваш тази вечер?

— У семейство Гейдж. Мисля, че Уилям има намерение да се кандидатира за губернатор следващата година и събира подкрепа и дарители за кампанията си.

— Какво разбира Гейдж от политика? — изсумтя Емили. — Не ми казвай, че Престън ще го подкрепи?

Сюзан елегантно вдигна едната си вежда.

— Познаваш го. Той е много предпазлив. Ще опознае всеки кандидат, преди да вземе решение.

От опит знаеше, че всеки политик в щата ще атакува семейство Блекстоун с лавина от покани. Сюзан се опитваше да стои настрана от политиката, но Имоджийн и Престън бяха упорито ухажвани, и Престън неизбежно я канеше да го придружава всеки път, когато присъстваше на парти с явен или прикрит политически оттенък.

Чу звънеца точно в мига, в който часовникът отбеляза кръгъл час. Усмивайки се, тя се запъти да посрещне зет си.

Той ѝ помогна да облече палтото и грижливо нагласи яката около врата ѝ.

— Става студено. Толкова ѝ е на пролетта — измърмори той.

— Много си нетърпелив — усмихна се тя. — Едва месец март е. Последните няколко седмици разглезиха всички ни, но едва ли ще продължи.

Докато караха към дома на семейство Гейдж, заваля — бавен, потискащ дъжд, който превърна късния следобед в нощ. Престън беше внимателен, уверен шофьор. Разстоянието от петдесет и осем километра взе за добро време. Каролайн Гейдж ги посрещна на вратата.

— Престън, Сюзан, радвам се, че успяхте да дойдете! Искате ли да пийнете преди вечеря? Уилям е барман в кабинета.

Въпреки небрежното държание на Каролайн, Сюзан долови напрежение в изражението на по-възрастната жена и си помисли, че може би Каролайн не е въодушевена от навлизането на мъжа ѝ в политиката. Последва зет си в кабинета и установи, че стаята вече е пълна с приятели и познати, обичайната светска тайфа. Уилям Гейдж незабавно поздрави Престън и той, усмихвайки се на Сюзан, се остави да бъде отвлечен настрана.

Сюзан отказа да пие, защото не беше яла. Обикаляше и разговаряше с приятелите си. Беше популярна и сред мъжете, и сред

жените. Отне ѝ доста време да обиколи стаята. Беше почти време за вечеря и тя погледна към домакинята. Намръщи се, когато забеляза, че Каролайн поглежда към вратата. Лицето ѝ ясно изразяваше тревога. Да не би някой специален гост да закъснява?

Звънецът иззвъня и Каролайн пребледня, но не се спря, а отиде да посрещне закъснелите си гости. Сюзан с любопитство насочи поглед към вратата. Обикновено Каролайн успяваше да запази пълно спокойствие, но явно този път ставаше дума за някои наистина важен гост, за да бъде толкова нащрек.

Веждите ѝ се вдигнаха, когато Джордж и Оливия Уорън влязоха в стаята. Семейство Уорън бяха част от светската йерархия, а Каролайн беше близка с тях от години. Черил Уорън ги последва. Пепеляво русата ѝ коса представляваше маса от грижливо разрошени къдрици, гъвкавото ѝ тяло — ясно очертано в прилепващата черна рокля. Зад нея, извисил брадясалото си лукаво лице, вървеше Корд Блекстоун.

Ето защо Каролайн била нервна! Знаела е, че Корд, ще придружи Черил Уорън и беше на тръни, че Корд и Престън ще се окажат в една и съща стая.

Тревогата ѝ е напразна, помисли си Сюзан, поглеждайки към Престън. Нямахте да му хареса, но едва ли щеше да направи сцена в чужда къща. Ако Корд се държи добре, вечерта ще мине гладко, макар и остро да съзнаваше, че Корд ще се държи добре само ако това отговаря на целите му.

Изненадващо, той се оказа съвършеният джентълмен през цялата дълга вечер. Беше любезен и внимателен с Черил, факт, от който стомахът на Сюзан се върза на възел. Опитваше се да не поглежда към него и с огорчение си казваше, че не е трябвало да се изненадва, задето е с друга жена... някаква друга жена. Беше мъж, комуто никога нямаше да липсва женска компания. Но все пак се изненада от ревността, която я раздрусваше всеки път, като чуеше звънкия смях на Черил или доловеше тягостното мърморене в гласа на Корд в шума на общото бръщолевене.

Каролайн беше разчистила голямата гостна за танцуване. След вечеря пусна поредица от леки мелодии по стерео уредбата. Пусна ги тихо, така че гостите да могат да танцуват или да говорят, както искат. Сюзан изтанцува няколко танца и поговори с приятели. Искаше ѝ се Престън да съкрати вечерта и да я отведе вкъщи, но очевидно той

сериозно беше уловен в група мъже, които оживено разговаряха за политика, и знаеше, че ще минат часове, преди да се освободи. Въздъхна и разсеяно огледа бавно движещите се двойки, които се олюляваха на музиката. Замръзна, когато погледът ѝ случайно улови бледите, искрящи очи на Корд. Държеше здраво Черил в прегръдките си, но не ѝ обръщаше никакво внимание, а се вглеждаше в Сюзан над голото рамо на партньорката си. Не се усмихна. Погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ и небрежно го огледа, след това се върна на лицето, така се втренчи в нея, сякаш искаше да проникне в мислите ѝ. Тя пребледня и изви лице настрани. Защо постъпи така? През последните три седмици с мълчанието си ясно даде да се разбере, че флиртът им не означава нищо за него. Защо сега я изглежда така, сякаш искаше да я отвлече в бърлогата си? Как можеше да я гледа по такъв начин, след като държеше Черил в прегръдките си?

Сюзан отблъсна тези мисли, като поведе разговор за ваканционни пътешествия. Обърна се с гръб към центъра на стаята. Беше тактическа грешка, която тя осъзна, едва след като усети фините косъмчета на тила ѝ да настръхват, стародавно предупреждение за приближаваща опасност, и тя знаеше, че Корд е зад нея. Напрегна се, изчаквайки допира, който знаеше, че ще последва. Ръката му докосна талията ѝ и същевременно неприветливият му дрезгав глас се обади над главата ѝ:

— Танцувай с мен.

Вариация на същата тема, помисли си тя зашеметена, и позволи да бъде извъртяна и взета в прегръдките му. Взета... това беше думата. Чувстваше се, сякаш простото затваряне на ръцете му около нея я откъснаха от останалия свят, погълна я дълбоко и безвъзвратно в магията му. Беше луда да танцува толкова близо до пламъка, знаейки, че ще се опари. Но се чувстваше безпомощна да се противопостави на изкушението на компанията му. Ръцете му я притиснаха към тялото му, тя усети мъжкия аромат на изискания одеколон и се олюля. Ръката му пареше през тъканта на роклята и изгаряше кожата ѝ.

Изглежда, нямаше нищо за казване, и те не се опитаха да говорят. Тя просто го следваше, до болка съзнавайки сила на тялото му, животинската грация на движенията му. Топлият му дъх галеше слепоочието ѝ като омайващ пролетен бриз, какъвто тя обичаше. Без да се замисли, отвори очи и вдигна замъглен, замечтан поглед.

Нещо сурово и страшно имаше в погледа му, но бързо беше замаскирано, преди тя да успее да го разчете. Изсечените черти на лицето му бяха обтегнати, сякаш беше под някакво напрежение. Той промърмори:

— Опитвах се да стоя настрани от теб.

— И успя.

Смутена, тя се чудеше какво е искал да каже. Той е опасният, не тя. Защо е искал да стои настрани? Тя трябваше да бяга и да се спасява, и това, че не го правеше, направо я хвърляше в паника.

— Напротив — гласеше сухият му отговор.

Ръката около кръста ѝ се стегна и тя се притисна в тялото му, бедрата му се хлъзгаха по нея, с което той даваше категоричен израз на очевидното си желание. Сюзан задъхано си пое въздух, а пръстите ѝ се вкопчиха в рамото му. Той сведе глава и с уста докосна ухото ѝ. Гласът му прозвуча като тихо ромолене.

— Искам да се любя с теб. Ти си виновна за това, любима, и аз изцяло съм твой.

Тези думи би трябвало да я изплашат, но тя далеч не се страхуваше, забравила всичко друго, освен този мъж. Обсегът на сетивата ѝ се сви, докато накрая той се оказа единственият човек в стаята на фокус. Всички останали бяха някак далеч и в мъгла, а тя танцуваше с него в уединен блясък. Отново притвори очи при възбудата, която я наелектризираще от глава до пети. Той тихо изруга.

— Изглеждаш, сякаш точно сега правя любов с теб. Караш ме да изгубя и ума и дума, любима.

Той правеше любов с нея, с думите си, с всеки тласък на тялото му към нейното, докато се движеха в ритъм с музиката. И ако той се измъчваше, тя страдеше не по-малко. Беше напълно целомъдрена след смъртта на Ванс, дори не беше целувала друг мъж. Но сега усещаше сякаш Корд я притежава в най-първичния смисъл на думата.

— Черил дойде с мен, значи ще я изпратя — отбеляза той. Докато говореше, с устни докосна слепоочието ѝ. — Но трябва да си поговорим. Ще си бъдеш ли вкъщи утре следобед?

Заше метена, тя се опита да си спомни дали имаше някакви планове за следващия ден. Нищо не ѝ дойде наум. Нямаше значение. Дори и да имаше, щеше да ги отмени.

— Да.

Гласът ѝ прозвуча странно, отбеляза тя смътно, сякаш нямаше никаква сила.

— Имам една работа, която трябва да свърша утре, затова не мога да определя точно времето, когато ще дойда, но ще дойда — обеща той.

— Знаеш ли къде живея?

Почувства как устните му се извиват в усмивка.

— Разбира се. Реших, че трябва да го разбере веднага щом се запознахме.

Песента свърши и тя понечи да се отдръпне от него, но ръката му се стегна около талията и. Той се усмихна и зъбите му проблеснаха в бяло на фона на тъмната брада.

— Ще трябва да ме прикриваш за няколко минути.

Бузите ѝ леко се оцветиха.

— Ще намерим ъгълче, където да застанем.

Светлинка затанцува в проблясващите глъбини на очите му.

— Налага се да стоим. В момента не съм в състояние да седна.

Тя усети червенината ѝ да се задълбочава. Той се изсмя, докато я водеше към края на стаята. Дълбоко в себе си тя съзнаваше, че силната ѝ червенина не беше от смущение, а от първична възбуда. Не се шокира, че той се възбуди, гордееше се!

Той застана с гръб към всички останали, широките му рамене напълно блокираха гледката ѝ към стаята. Очите му бавно, целенасочено пребродиха лицето ѝ, сякаш се опитваше да прочете нещо в невинното ѝ изражение.

— С Престън ли дойде? — попита той грубо.

— Да.

Понечи да обясни защо беше тук в компанията на Престън, но не изрече нужните думи. Остави простият ѝ отговор да обясни всичко сам за себе си. Престън е неин девер и тя е привързана към него. Не бива да се извинява, задето е с него.

Магнетичната сила на очите му беше страшна. Те сякаш в малки призмички улавяха светлина и я превръщаха в пленник. Дъхът ѝ се спря в гърлото и остана там. Дробовете ѝ набъбнаха, докато очакваше той да я освободи от магията.

Накрая той прошепна:

— Да не би да се вмъквам между теб и Престън? Имаш ли връзка с него?

Дъхът ѝ, който се беше спрял, се освободи при тихия ѝ отговор.

— Не.

— Добре. — Едното ъгълче на твърдата му уста се изви нагоре в усмивка. — Просто исках да знам дали имам някаква конкуренция. Това не би ме спряло, но искам да знам какво имам насреща.

Не, нямаше никаква конкуренция, в какъвто и да е смисъл. Стоеше като пума сред овце. Мисълта, че целенасочено се беше съсредоточил върху нея, я разтревожи, но същевременно тя вече знаеше, че няма да изрече нужните думи, за да го отклони, че би трябвало да бяга като обезумяла, но тялото ѝ отказваше да се подчини на благоразумието.

Лека бръчка трепна по челото му, докато я съзерцаваше, сякаш е видял нещо, което не е очаквал. Едва ли се страхуваше от нея или се плашеше от женствеността ѝ. Познал е твърде много жени, за да има все още някакви тайни за него. Навярно се изненада, като установи, че флиртува с нея, защото тя безспорно не е този тип. Може би наблюдаваше спокойното ѝ лице, добре прилягащата ѝ, но не и екстравагантна рокля, и се чудеше дали временно не беше изгубил ума си. След това бръчката изчезна и той леко се усмихна, докосвайки бузата ѝ с връхчетата на пръстите си.

— До утре, любима.

— Да.

Сюзан и се боеше, и копнееше за следващия ден, но външно спокойна и с добре овладяната си самодисциплина тя изкара остатъка от вечерта с обичайното си достойнство, разговаря нормално с Престън по пътя обратно. Дори изпълни обичайните си вечерни ритуали, без да пропусне нито един. Но след като се озова в леглото, излегнала се сама в затъмнената стая, тя не можа да попречи на мислите си шеметно да се завъртят около Корд. Представяше си навъсеното му лице, невероятните му магнетични очи, черната му брада, мека като детска коса.

Той притежаваше някаква черна магия, която я удряше право в главата като шампанско. Но как можеше да бъде толкова глупава и да се остави да бъде увлечена във въртопа на мъжкия му чар? Ще се окаже всмукана толкова дълбоко в тъмните води, че ще изгуби контрол

над себе си и над живота си. Ще бъде негова играчка като толкова други жени, играчки, които са го интересували силно за кратко време, преди да бъдат захвърлени в полза на нови и по-интригуващи забавления. Можеше ли самата тя да се превърне в една от тях? Беше познала истинската любов с Ванс, любов, която изпълни физическия им съюз с богато съдържание и великолепиe. Знаейки това, можеше ли да се примири с нещо по-малко?

Умът ѝ, сърцето ѝ, цялата ѝ същност, всичко казваше не. Но тялото ѝ, излегнало се топло и трептящо, копнеещо за докосването на силните му жилести ръце, се бунтуваше срещу благоразумните укори на съзнанието. Сега тя разбираше колко примитивно и мощно може да бъде желанието, колко непокорна може да бъде плътта пред повелите на благоразумието. Мекото ѝ женствено тяло инстинктивно разпозна докосването на майстора, на мъжа, който знае твърде много начини да достави удоволствие.

Лежа будна дълги мъчителни часове, но накрая непобедимата ѝ воля взе връх над трескавото копнеещо тяло. Тя не беше, никога не е била и никога нямаше да бъде жена, която би се увлякла в незначителна връзка, колкото и физически привлекателен да е мъжът. Ако поискаше нещо друго, освен секс, с удоволствие би била негова приятелка, но мисълта за секс без любов я отвращаваше. Да се люби с Ванс беше нещо духовно и емоционално, както и физическо. Познавайки тези висоти, тя не се задоволяваше с по-ниски върхове, достигани без любов.

Нито веднъж в тъмните часове тя не се усъмни в характера на връзката, към която Корд се стремеше с нея. Направо ѝ каза, че иска да се люби с нея. Тя чувстваше, че винаги е бил честен, когато става дума за желанията му. Искреността му не беше смелата откритост на честта, а просто липсата на интерес за това какво другите мислят или говорят за него. Той вече е отхвърлен от обществото. Защо да се тревожи, че може да развали още повече репутацията си?

Само ако забраненото не беше толкова изкушаващо! Мисълта ѝ се въртеше и скачаше около образа му, така ясно запечатан в паметта ѝ. Той беше перверзно привлекателен. Дори когато говореше с него, тя имаше чувството, че си играе с огъня. Трябваше да си признае, че безспорно Корд вече е завладял въображението ѝ, но това беше всичко, естествено, като се изключи очевидният му физически чар. Подходът

на перверзните винаги е очаровал тези, които спазват ясното и ограничено поведение на нравствеността.

Но тя принадлежеше именно към тази ясна и ограничена линия на поведение, където я беше поставил животът, където беше щастлива. Сенките, надвиснали над Корд Блекстоун, не бяха за нея, колкото и интригуващи да бяха знаещите му сини като кристал очи.

Спа малко, но се събуди спокойна и отпочинала. Вътрешната ѝ увереност в собствените сили често маскираше физическата ѝ слабост като умора и дребно неразположение. Лицето ѝ можеше да е бледо, но винаги излъчваше спокойствие, което потискаше всякакви признаци на напрежение. Беше неделя, тя се облече и с осемгодишното си синьо ауди пристигна в Блекстоун Хаус, за да отиде на църква с Имоджийн и Престън, както винаги бе правила. За нейно успокоение, Престън не спомена, че Корд е присъствал на партито предишната вечер. Беше много увлечен да разказва на Имоджийн подробности за започващата политическа кариера на Уилям Гейдж. Сюзан рядко се обаждаше, включваше се в разговора само когато направо се обръщаха към нея. Седя спокойно през цялата църковна служба, прие поканата на Имоджийн за обяд и запази настроението си на строга резервираност. Роднините ѝ не се опитаха да нарушат относителното ѝ спокойствие. Бяха се научили да приемат мълчанието, в което изпадаше от време на време, също както приемаха усмивките ѝ. Сюзан не се затичваше да търси утеха на нечие рамо, за да се разтовари, когато нещо я тормозеше. Навярно никога нямаше да узнаят от какво дълбоките ѝ сини очи ставаха толкова замислени и не питаха.

Едва бяха свършили обяда и се прехвърляха в кабинета, когато госпожа Робинс, икономката, се появи с посетител зад нея.

— Един човек иска да се види с вас, госпожо — каза тя на Имоджийн и се върна да си гледа работата.

Госпожа Робинс работеше у Блекстоун от пет години, но очевидно не беше чула слуховете и страхотните истории, които се носеха за Корд Блекстоун, защото лицето на жената с нищо не показва, че го познава, докато го въвеждаше.

Погледът на Сюзан обходи лицето му и се изненада от сърдитото му изражение. Равните му вежди се събраха в кратка бръчка, когато я забеляза. Бръчката бързо изчезна и той елегантно прекоси стаята, за да целуне Имоджийн, наведе се, за да докосне с устните си хладната ѝ

буза, която нямаше възраст. Отново изненадващо лицето на Имоджийн порозовя, но гласът ѝ беше под контрол, както винаги, когато говореше.

— Здравей, Корд. Току-що свършихме да обядваме, иначе щях да те поканя да хапнеш с нас. Искаш ли нещо за пиене?

— Благодаря. Уиски.

Подвижните му устни трепнаха пред железните южняшки правила, които изискваха тя да му предложи храна и напитка, макар и той да знаеше, че тя го презира. Докато го наблюдаваше, Сюзан се изненада, че прочете точно мислите, едва загатнати в изражението му. Струваше ѝ се, че би трябвало да е по-трудно да се четат мислите на Корд.

Той избра едно от големите, кафяви кресла и прие ниската широка чаша с кехлибарената течност, която Имоджийн му подаде, тихо измърмори благодарностите си. Напълно спокоен, той протегна дългите си крака далеч пред себе си и отпи.

Стаята напълно притихна, чуваше се само ритмичното тиктакане на античния часовник, кацнал на полицата от масивен дъб над камината. Изглежда, само Корд се чувстваше удобно в тишината. Лицето на Престън все повече почервяваше, а Имоджийн си играеше с полата, накрая се овладя и нареди на ръцете си да застанат мирно на скута ѝ. Сюзан не се въртеше, но чувстваше сякаш сърцето и ще се разбие в гръдния ѝ кош. Как можеше той да ѝ въздейства така просто само със самото си влизане в стаята? Истинско безумие!

Беше се облякъл без и най-малко да се съобразява с капризното мартенско време — с безупречни черни панталони, с ръб като бръснач и тънка синя копринена риза, през която прозираше тъмната му плът и къдравите черни косми на гърдите. Очите ѝ поглъщаха детайлите по него, макар и да се опитваше да не го гледа. За първи път забеляза малкия златен пръстен, който носеше на малкия пръст на дясната ръка, и се зачуди дали това не е сватбен пръстен на жена. Мисълта ѝ я стресна. Коя ли жена е била толкова важна за него, че да носи пръстена ѝ?

Зад нея Престън очевидно беше на края на търпението си.

— Има ли причина за посещението ти? — попита той направо.

Една равна вежда се вдигна насмешливо въпросително.

— Има ли причина да бъдеш толкова подозрителен? Престън дори не забеляза как думите му се обърнаха срещу него, но Сюзан забеляза и тя вдигна съвсем малко главата си, почти незабележимо движение, което обаче сигнализира на хората, които я познаваха добре, че не беше доволна. Престън и Имоджийн знаеха и Престън я изгледа с поглед, с който искаше да ѝ се извини. Той отвори уста да го направи гласно, отстъпка, която, Сюзан знаеше, че не прави с лекота, но Корд невъзмутимо го прекъсна.

— Разбира се, че имам причина да дойда, и се радвам, че сте достатъчно умни да разберете, че няма да ви е приятно да я чуете. Не бих искал да знам, че братовчедът ми е идиот.

Корд целенасочено се заяждаше, Сюзан разбра това и очите ѝ съвсем леко се присвиха, когато се загледа в него, но не каза нищо.

Отново се възцари тишина, Престън и Имоджийн бяха като вкаменени, изчаквайки. След моментно учудване Сюзан установи, че и двамата, изглежда, знаеха какво цели Корд и тя прехвърли погледа си от роднините си отново към леко развеселеното изражение на Корд. Той остави тишината да се проточи, докато стаята направо започна да резонира от напрежение. След това небрежно кръстоса обутите си в ботуши крака.

— Знам, че вероятно си мислите, че последните няколко години съм прекарал в скитане по света — започна той с привидно замислено изражение, — но аз доходоносно използвах по-голямата част от времето, след като напуснах Мисисипи. Работя за петролна компания, нещо като човек, който се занимава с отстраняване на проблемите.

Бледите му очи весело просветнаха, докато наблюдаваше изненадата, която се изписа по лицето на братовчед му и леля му. Той изобщо не погледна към Сюзан.

— Аз... изглаждам нещата за тях. И продължи с кадифения си глас:

— Нямам титла. Имам контакти и методи. Учудващо добър съм за работата си, защото не приемам не за отговор.

Имоджийн първа се съвзе и уважи Корд с любезна усмивка.

— Радвам се, че си толкова подходящ за работата си, но защо ни разказваш всичко това?

— Просто исках да разберете положението ми. Гарван гарвану око не вади, ако искате така го приемете. А сега да се върнем на

бизнеса.

— С теб нямаме бизнес — намеси се Престън. Корд го стрелна нетърпеливо с поглед.

— Блекстоунови притежават много земя в Алабама, в Южно Мисисипи, и в Луизиана. Наследих своя дял, поне така знам. Но земята, която ме интересува, не е част от наследството ми. Ако беше, сега нямаше да съм тук. Знам, че през последните десет години редица петролни компании са ви търсили, за да им разрешите да пуснат сонди в хребетите, но сте отбили всички. По-новите проучвания показват, че резервите от петрол и газ там са много по-големи, отколкото първоначално се е очаквало. Искам да ми ги арендувате заради компанията ми.

— Не. — Престън отговори без колебание. — Майка, Ванс и аз го обсъдихме, когато за първи път ни запитаха преди години. Не искаме никакви сонди в собствеността на Блекстоун.

— И по каква друга причина, освен заради неясната представа, че изглежда твърде алчно за синеока южняшка фамилия като Блекстоун?

Сюзан седеше притихнала, но нищо в стаята не убягваше от вниманието ѝ. Студени тръпки лазеха по цялото ѝ тяло, замръзвайки на места. Хребетите не бяха точно хребети. Бяха просто гънки в земята, обрасли с гъсти редици борове. Тя обичаше хребетите, обичаше спокойствието им, сладката миризма на чиста земя и бор. Но защо Корд питаше Имоджийн и Престън за тях? Той не знаеше ли?

Имоджийн обясни спокойно:

— Съвсем не беше толкова глупаво нещо. Просто не мислехме, че шансовете да бъде намерено значително количество петрол са достатъчно големи, че да оправдаят разбутването на хребетите. По тях няма никакви пътища, освен оная пътека за джипове. Ще трябва да се изсекат дървета, да се прокарат пътища. Виждала съм какъв ужас се създава около сондажите.

— Нещата се промениха през последните десет години. — Корд отговори, поднасяйки чашата с уиски към устата си. — Полагат се много повече грижи, за да не се навреди на някой район. И както, казах, изглежда, там има много повече петрол, отколкото се предполагаше първоначално.

Престън се изсмя.

— Благодаря ти за информацията. Ще помислим по въпроса. Накрая може да решим да допуснем сонди в хребетите. Но не мисля, че ще използваме твоята компания.

Ленива усмивка на доволство започна да се оформя на устните на Корд.

— Мисля, че ще я използваме, братовчедо. Или ще бъдеш обвинен в престъпни деяния.

Сюзан не разбираше за какво говори, но знаеше, че беше довел Престън точно там, където искаше. Изигра сцената, както е искал, знаейки каква ще бъде реакцията на Престън, знаейки също, че държи всички аса. У Корд Блекстоун имаше нещо безмилостно и тя почувства още по-голям хлад.

Престън пребледня. Разбира се, помисли си тя разсеяно. Корд не би направил подобно изявление, ако не е напълно сигурен в себе си. Тя забеляза, че Имоджийн също беше бледа и неподвижна като порцеланова кукла. Значи и Имоджийн знаеше какво става.

— За какво говориш? — попита Престън грубо.

— Наследството си. Корд се усмихна унило.

— Аз съм Блекстоун, нали помниш? Имам акции във всички компании на Блекстоун. Странното е, че не съм получавал дела си от печалбите. Нищо не е вложено в мои сметки в която и да е от банките, които използвам. Нямахме нужда да се ровя много надълбоко, за да установя, че на някои документи подписът ми е фалшифициран.

Отпи още от уискито си, бавно затягайки винтовете. Знаеше, че са в ръцете му.

— Мисля, че фалшификациите и кражбите са все още за забранени от закона. И не говорим за откраднати пари, така ли? Не мислете, че ще се върна. Затова ти и леля Имоджийн редовно сте пълнили джобовете си с моите пари. Нещо май не твърде честно, а?

Имоджийн имаше вид, че ще припадне. Престън седеше като вкаменен. Корд ги гледаше, напълно доволен от ефекта, който постигна. Пак се усмихна:

— А сега за арендата.

Сюзан се изправи бавно, грациозно, и привлече цялото внимание към себе си. Чувстваше се странно отдалечена от тях, сякаш обвита в защитни слоеве памук. Някак не беше изненадана или дори шокирана да разбере, че Престън и Имоджийн са вземали печалби, които по

закон са принадлежали на Корд. Беше глупаво, също и незаконно, но те гледаха по различен начин на нещата. Според тях това, което принадлежи на един Блекстоун, принадлежи на всички. Феодално гледище, но така беше. Най-голямото затруднение, което е имала с Имоджийн, беше след смъртта на Ванс, когато стана известно, че е оставил всичко на Сюзан, вместо да го върне в семейната хазна. А Корд грешеше единствено, задето допускаше, че Ванс е оставил майка си и брат си да управляват дела му. Нетипична грешка, направена, защото самият той беше Блекстоун с цялата си вродена арогантност.

— Заяждаш се не с когото трябва — обади се тя глухо.

Гласът ѝ прокълнтя през пластове напрежение и враждебност. Тя почувства удара на присвитите очи, но не трепна.

— Ако Престън и Имоджийн са виновни, виновна съм и аз, макар и несъзнавано. Но те не могат да ти арендуват хребетите. Хребетите са в моя дял.

ГЛАВА ТРЕТА

Не си спомняше да е шофирала до вкъщи. Просто излезе, не се спря дори да си вземе палтото, без да усети студа в усамотението си. Къщата беше празна, когато се прибра. Нямаше ги приятните миризми от кухнята. Неделя беше свободният ден на Емили. Сюзан знаеше, че ще намери нещо готово в хладилника, ако е гладна, но не мислеше, че този ден ще може отново да хапне нещо.

Преоблече се, грижливо окачи дрехите си в гардероба, след това бързо съблече домашните дрехи, които току-що беше облякла. Трябваше ѝ гореща вана, нещо, което да отнеме студа, който нямаше нищо общо с усещането на кожата ѝ, а по-скоро беше голяма буца вътре в гърдите ѝ. Нахвърля някои ароматни треви в горещата вода и се отпусна във ваната. Почувства как горещината постепенно отнема стреса ѝ.

Защо се чувстваше толкова потресена? Престън я беше предупредил, че Корд е безжалостен. Защо не му повярва? Не ставаше дума за това, което направи, а за начина, по който го направи. Имаше право да накаже Престън и Имоджийн, задето са му отнели това, което му се полага по рождение. Ако иска да го размени срещу аренда на хребетите, и това си бе негово право. Но той си игра с тях, стъпка по стъпка ги доведе до точката, в която да почувстват най-силно шока, и се наслади на въздействието на думите си. Очевидно и двете страни не изпитваха топли чувства, но Сюзан не виждаше смисъл в това да се причинява ненужна болка. Корд искаше да ги вид как се гърчат.

Когато водата изстина, тя излезе, попи влагата от тялото си, въздишайки отново нахлузи тъмнокафявите панталони и бялата риза, които беше избрала. Банята я освежи, но тя продължаваше да усеща вътрешен хлад. Провери термостата, но той бе нагласен на добро ниво, а тя не се чувстваше добре. Запали цепениците, подредени в камината в кабинета, и отиде да включи кафеварката.

Огънят се разпалваше, когато се върна обратно в кабинета, и тя дълго остана така спокойно, загледана в издигащите се сини и

оранжеви пламъци. Няма нищо по-успокояващо от огън в студен ден. Сети се за ръкоделието, върху което работеше, но отхвърли идеята да се залови сега с него. Не искаше да шие. Когато шиеше, мисълта ѝ свободно се рееше, а единственото ѝ желание сега бе да изтрие деня от ума си, да изпълни мислите си с нещо друго. Стана и се отправи към етажерките с книги. С пръсти обхождаше гърбовете на книгите, замисляше се и ги отхвърляше, след като прочетеше заглавията. Преди да успее да си избере книга, звънецът иззвъня, последва силно чукане по вратата.

Инстинктивно разбра кой е, но се постара да стигне до вратата и я отвори.

Корд се беше облегал на рамката на вратата, дъхът му излизаше като малко облаче в студения въздух. Сините му очи подскачаха странно разгневено.

— Не исках да те забърквам в това — отсече той без предисловие.

Сюзан отстъпи и с жест го покани вътре в къщата. Все пак донякъде беше се съобразил с времето, отбеляза тя, докато той събличаше лекото си яке. Тя го взе и грижливо го закачи в гардероба за палта. Беше спокойна, сякаш шокът от свирепия му вид я освободи от замайващата магия на чувствеността му. Сърцето ѝ биеше бавно и сигурно, дишането ѝ беше равномерно.

— Току-що заредих кафеварката. Искаш ли една чаша?

Устната му се разтегли в тънка, твърда линия.

— Няма ли да ми предложиш уиски, да се опиташ да ме напиеш, за да стана по-лесно управляем?

Вероятно той подозираше, че Имоджийн неслучайно му предложи нещо за пиене? Понечи да го запита, но предпочете да замълчи, защото навярно имаше право. Наистина Имоджийн можеше да предложи кафе, защото след храна в дома им се сервираше прясно кафе. Пък и нито Имоджийн, нито Престън пиеха много, не много повече от това, което светският етикет изискваше.

Вместо това тя прие въпроса му буквално.

— Не държа уиски у дома, защото не го пия. Ако искаш някакъв алкохол, ще трябва да се примириш с вино. И не само това, мисля, че ще е трудно човек да те напие, както и че ако си пиан, ще станеш потруден, а не по-лесен за управление.

— Тук си права. Ставам коварен, когато съм пил. Кафе с удоволствие — отрязва той и я последва в кухнята.

Без да поглежда, тя знаеше, че той изследва дома ѝ, виждаше топлината и уюта в него, толкова различен от безличното съвършенство на Блекстоун Хаус. Стаите ѝ бяха просторни, с много прозорци. Подовете бяха от естествено дърво, полирани до блясък; Изобилието от растения, които се чувстваха добре в топлината и светлината, придаваха на стаите цвят и уют.

Той я наблюдава, докато тя вземаше две кафени пръстени чаши от шкафа и наля силно, горещо кафе в тях.

— Сметана? Захар? — попита тя.

Той поклати глава и взе чашата от нея.

— В кабинета гори огън. Да отидем там. Беше ми студено, когато се прибрах — обясни тя.

Сви се в любимата си поза, в ъгъла на малкото канапене, поставено точно пред камината. Той се опря на полицата, докато пиеше кафето си. Отново се огледа, книгите, незавършеното ръкоделие, телевизора и стереоуредбата, поставени на вградените етажерки. Не каза нищо. Тя се зачуди дали не използваше мълчанието като оръжие, принуждавайки я да направи първата крачка. Но тя не се чувстваше неудобно, в дома си бе в безопасност. Изпи чашата си и се загледа в огъня, спокойно изчакваше.

Той тупна чашата на полицата и Сюзан вдигна поглед.

— Искаш ли още кафе? — предложи тя.

— Не.

Категоричният отказ, неподправен с допълнителното „благодаря“, което любезността изисква, сигнализира, че той е готов да сложи край на мълчанието. Сюзан мислено се стегна, остави чашата си настрана и безпристрастно заяви:

— Предполагам, че искаш да говорим за арендата на хребетите.

Той отговори с недвусмислена по англосаксонски начин фраза, която я изправи на крака. Бузите ѝ горяха, беше готова да му покаже вратата. Той се присегна и я хвана за ръката, завъртя я и я притегли към тялото си с едно-единствено движение, което я стъписа с бързината си. С лявата си ръка я прихвана през кръста и я прикова към себе си, а с дясната улови брадичката ѝ. Вдигна лицето ѝ и тя видя мъжкия порив в очите му, от което изтръпна.

Не се страхуваше от него и все пак възбудата, която препускаше през тялото ѝ, много наподобяваше страх. Лъжливото спокойствие, на което се радваше, стана на пух и прах при първото му движение. Сега сърцето ѝ заби два пъти по-бързо, реагирайки мигновено на докосването му. Не се страхуваше, че ще я нарани. Не друго, а собственото ѝ нежелано, но мощно привличане към него я безпокоеше. То я накара да вдигне ръце, за да се притисне в гърдите му, когато той се наведе по-близо до нея.

— Спри — прошепна тя и отвърна главата си точно навреме, и устните му докоснаха единствено меката ѝ буза.

Той стегна хватката около брадичката ѝ и завъртя лицето ѝ обратно, държейки я здраво, но вместо да улови устните, той обхвана крайчето на ухото ѝ с острите си зъби. Сюзан спря дъха си и забрави да го пусне, след като топлите му устни се спуснаха надолу по шията ѝ, разшириха отвора на яката ѝ, за да потърсят и намерят меката, нежна вдлъбнатинка точно под ключицата, където се притиснаха. Тя усети езикът му да облизва и вкусува плътта ѝ, и въздухът излетя от дробовете ѝ.

— Корд, не!

Тя бурно протестира, стресната от парещата топлина, която преминаваше по тялото ѝ и която се разпространяваше като мълния, когато той я докосваше с уста. Отблъскващите ѝ го ръце ни най-малко не го смуцаваха. Тя постигна само това, че все по-ясно усещаше яките мускули, които покриваха плоските му гърди, и раменете със сила на диво животно.

— Сюзан, мила, не ми казвай не — измърмори той с настойчив тон, преди да продължи да я целува нагоре по шията.

Пръстите ѝ се впиваха в рамото му, при всяко свиване на езика му нервите ѝ се раздираха от екстаз. Най-накрая той вдигна глава и се изправи над нея, устните им почти се допряха, дъхът им се смеси.

— Целуни ме — настоя той, гласът му хрипкав, очите присвити и напрегнати.

Тялото ѝ трепереше в прегръдките му, плътта ѝ гореше, болеше я от желание за по-голяма близост с него, но боязънта ѝ се изравни с физическата нужда. Изражението в бледите му очи беше някак и студено и пламенно, сякаш тялото му реагираше на нея, но действията му бяха целенасочено планирани. Ужасена, тя си даде сметка, че той

точно знае какво ѝ причинява с допира си, и ако не го спреше бързо, нямаше да успее никога да го спре. Всъщност той беше направил толкова малко, само беше целувал рамото ѝ, но тя усещаше втвърдяването и готовността на тялото му, също и напрежението, което се събираше в мускулите му. Той беше огън, готов да я изгори, и тя се страхуваше, че не знае как да се бори с него.

— Не, не мога — започна тя.

Но това беше шансът, който му трябваше. Устата му се затвори върху нейната и Сюзан почти незабавно се стопи. Тялото ѝ му сигнализираше за желанието ѝ, макар че разсъдъкът ѝ се бунтуваше. Устните и зъбите ѝ се раздалечиха, за да позволят на езика му да навлезе. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре, за да се затворят около врата му, пръстите ѝ се заровиха в гъстите кичури на тила. Като първа целувка беше унищожителна. Тя вече толкова силното усещаше, че целувката не можеше да не става все по-пламенна и гореща. Тя се поддаде, без да протестира, на засилващия се натиск на ръцете му, докато той все по-близо я притискаше към възбуденото си тяло.

Предупрежденията на вътрешния ѝ глас бяха разбити на хиляди безпомощни малки парчета, безполезни пред смазващата му мъжественост. Твърде много усещания атакуваха едно тяло, останало чуждо на сладострастието в течение на пет дълги години, хвърлиха мислите ѝ в хаос, а тялото ѝ — в замайващ водовъртеж от желание.

Никога по-рано не бе чувствала така остро целувката на мъж като предвестник и подражание на акта на сексуално обладание. Но бавното проникване и оттегляне на езика му изпращаха тръпки на неприкрито желание, което разтърсваше цялото ѝ тяло. Забравила всичко, тя се вдигна на пръсти и той реагира на предизвикателството на движението ѝ, ръцете му се спуснаха надолу по гърба ѝ и обхванаха бедрата ѝ, пръстите му започнаха да мачкат меката плът, докато той продължи да я вдига, притискайки я към себе си с такава точност, че сякаш бяха голи, въпреки защитата, която ѝ даваше облеклото срещу скритите части на тялото му. Въздишка, толкова слаба, сякаш трептение, а не звук, леко раздвижващ въздуха, и след миг Сюзан, шокирана, установи, че тя идваше от гърлото ѝ.

Не!

Отказът първо беше далечен шепот в собствената ѝ мисъл, без сила, но някаква част от мозъка ѝ чу и разбра, прие, че тя няма да се

остави да преживее похотливата наслада, която този мъж ѝ предлагаше. Със стародавната мъдрост на жените тя знаеше, че не може така нехайно да се предложи, макар че той би я приел именно така нехайно. За него това би било нищо; момент на удоволствие, приятен, но незначителен и бързо забравен. Сюзан, жената каквато си беше, би трябвало първо да предложи сърцето си, преди да предложи тялото си. И макар да беше опасно привлечена от него, сърцето ѝ все още си беше цяло.

Не! Думата отново прозвуча в главата ѝ, този път по-силна, и тя се стегна в прегръдките му, вече забравила за изкушението на устните му. Протестът все още не беше обявен гласно, установи тя, и с усилие отдръпна лицето си от неговото. Тя висеше в прегръдките му, пръстите на краката ѝ се клатушкаха над пода, докато той притегляше бедрата ѝ към своите в интимна поза, но със стегнатите си ръце тя успяваше да държи главата и раменете си на известно разстояние от него. Тя спокойно срещна проблясващите диамантени очи:

— Не!

Устните му бяха червени и сладно подути от целувката ѝ, тя знаеше, че и нейните сигурно изглеждат така. Тъмната му брада беше толкова мека, че тя не усети никакво боцкане, и поривът на желанието ѝ я караше да иска да зарови лице в тази мекота. За да се отблъсне, тя отново каза „не“.

Устната му потрепери, лицето му насмешливо проблесна като лъч слънчева светлина.

— Ако хората могат да се учат от повторението, то тогава запечатвам тази дума в мозъка си.

При всякакви други обстоятелства тя би се изсмяла, но нервите ѝ бяха толкова обтегнати, че не можеше да си позволи никакъв хумор. Тя усили натиска на ръцете си в тежките му рамене, отчаяно се опитваше да пренебрегне топлината на плътта, която я изгаряше през тънката коприна на ризата.

— Пусни ме. Моля те.

Той се подчини, но с извънредно бавни движения, почти толкова предизвикателни, колкото ѝ чувствената му атака. Бавно, убийствено бавно я остави да се хлъзне надолу по стегнатата дължина на тялото му, превръщайки освобождението ѝ в продължителна милувка, която я докосна от коленете до раменете. Тя почти залитна, едва удържа

ръцете си да не се вдигнат и сключат отново около врата му. Изплашена, но решена, тя отстъпи назад в мига, в който краката ѝ докоснаха пода. С лукава усмивка той я пусна.

— Снощи не беше толкова изплашена от мен — подразни я той, но се втрени в нея, докато тя се постара да застане далеч от обсега му. Това си беше самата истина, съгласи се тя.

— Не. Не бях.

— По-опасен ли изглеждам на дневна светлина?

Да, точно така, защото сега тя виждаше колко е безжалостен, нещо, което не беше забелязала у него. Сюзан се загледа в него сериозно, не се изкушаваше дори да се усмихне. Би могла да се опита да го отблъсне с неопределени извинения, но те нямаше да дадат резултат с този мъж. Той продължаваше да я наблюдава с измамната ленивост на котка, която наблюдава мишка, пускайки я да се отдалечи точно толкова, колкото да протегне лапа и да я сграбчи обратно.

— Не мисля, че мога да се доверя на някого, който направи това, което ти направи днес — въздъхна Сюзан.

Той се изправи от небрежната си поза, присви очи.

— Отидох толкова далеч, колкото трябваше. Ако се бяха съгласили да дадат под аренда хребетите, заплаха нямаше да има.

Тя поклати глава, от което тъмната ѝ коса се спусна като мек, ароматен облак около лицето.

— Беше повече от това. Ти го инсценира, нарочно предизвика както Имоджийн, така и Престън. В момента, в който мина през вратата, започна да ги притискаш, защото знаеше, че няма да ти дадат хребетите, че ще ги засегнеш със заплахите си. Поведе ги натам и се наслади на всеки сантиметър от пътя.

Тя предпочете да премълчи другото си подозрение, което измъчваше мисълта ѝ. Макар и всъщност да не го познаваше, имаше чувството, че го познава достатъчно, за да си даде сметка, че той рядко греши. Това бе твърде умен и твърде хитър мъж. Или е сгрешил, като не е проверил докрай собствеността върху хребетите, или през цялото време е знаел, че тя е собственикът и се е надявал да използва заплахата си срещу Имоджийн и Престън като средство да я принуди да подпише арендата. В района всички знаеха колко е близка тя с роднините си. Дори външен човек би установил това. Корд навярно нямаше начин да заплаши нея лично, но той веднага би трябвало да

разбере, че тя беше уязвима поради уважението, което хранеше към семейството на съпруга си. И дори още по-лошо, тя подозираше и още нещо. Да не би да е решил да я съблазни заради някакъв долен план за отмъщение или по непочтен начин да си осигури арендата за хребетите? Във всички случаи вниманието му към нея изведнъж се оказа под въпрос и тя потръпна при тази мисъл.

Той все още я наблюдаваше втренчено.

— Виновен съм, точно както ме обвини. Насладих се на всеки миг, през който накарах подлизуркото ми братовчед да се гърчи.

Потресена от задоволството в тона му, тя потрепери.

— Беше жестоко и ненужно.

— Жестоко, може би — каза той провлачено. — Но абсолютно необходимо!

— Защо? За да подхраниш нуждата си от мъст? Беше изстрел в мрака, но тя веднага забеляза, че улучи точно в целта. Погледът, който ѝ хвърли, беше почти ожесточен. След това той се обърна и взе ръжена в ръка, наведе се да подреди горящите цепеници в камината и така да излее прилива на гняв върху тях. Изправи се, остави ръжена на място и застана с наведена глава, като хипнотизиран, загледай в танцуващия огън.

— Имам си своите съображения — каза той грубо. Тя зачака. Но миговете се проточиха и тя разбра, че той няма да даде обяснение. Не намираше за нужно да се оправдава пред нея. Отдавна е минало времето, когато той се нуждаеше от нечие одобрение за действията си.

Въпросът трябваше да бъде зададен, тя събра смелост и попита:

— Какво ще направиш за парите, които Престън ти дължи, сега, след като знаеш, че той не контролира хребетите?

Той ѝ хвърли твърд, искрящ поглед.

— Не съм решил.

Обезсърчена от замисленото изражение в очите му, Сюзан се отпусна на мястото си, обзета от силна тъга. Наистина ли бе очаквала той да ѝ повярва? Вероятно той не вярваше на никого, държеше мислите си заключени зад железните си барикади.

Вероятно се дължеше на някаква перверзност вътре в нея, поради която, въпреки че отблъскваше мисълта да има връзка с него, сега се чувстваше наранена, смятайки, че той навярно има някакви скрити подбуди да я преследва. Ако изобщо имаше мозък, тя нямаше

просто да поддържа някаква негласна дистанция помежду им, а щеше да я разшири. Беше започнал флирт с нея, но тя не можеше да му отдаде никакво значение. Вероятно флиртуваше с много жени. Ако целувките му означаваха нещо, те бяха изтънчено средство за мъст. По име тя е Блекстоун и автоматично попада в целевата му зона. Да очерни репутацията на вдовицата на Ванс Блекстоун е план, който вероятно би се харесал на Корд, ако иска Блекстоунови да се гърчат.

Тъй като тази мисъл я ужаси до нетърпимост, тонът ѝ прозвуча грубо, когато отново проговори.

— Не мога да ти отговоря за хребетите. Няма да кажа не, но не мога да кажа и да. Нужно ми е независимо геологично проучване, както и повече мнения за екологичните щети за района, преди да стигна до някакво решение. А решението, което ще взема, ще се основава на резултатите от изследванията, а не на някакви изнудвания, към каквито ти би могъл да прибегнеш.

— Не си спомням да съм те питал за хребетите — измърмори той, усмихвайки се хладно.

— Нали за това си тук?

— Така ли?

— О, моля те.

Тя изморено махна с ръка.

— Не ми се играят игри на думи. Знам, че хребетите те интересуват.

Погледът му се изостри, той целият се напрегна и замря като животно, готвещо се да атакува.

— Никога досега не съм проституирал за петролна концесия.

Тонът му беше провлачен, все още като тъмна сянка в него се долавяше гневът му. Сюзан го стрелна с поглед.

— И двамата знаем, че не съм предпочитания от теб тип.

— По дяволите, не, не си! С това съм съгласен!

Той се вторачи в нея, устните му стиснати в страховита бяла линия.

— Седиш там, без окото ти да мигне, и ме обвиняваш в нещо доста низко, но всъщност ти никога не повишаваш тон, нали? Каж ми, госпожо, има ли нещо, което може да те възбуди? Имаш ли чувства, или си просто порцеланова кукла, безполезна, но приятна за гледане?

Тя едва не подскочи от шока, почувства силата и разпалеността на гнева му. Тихо прошепна:

— Да, чувствам. Не искам да бъда наранена. Не искам да ме използваш.

Неочаквано той приклепна, докато очите му се изравниха с нейните, и се наведе напред, толкова близо, че тя се облегна назад на възглавниците, за да потисне предусещането, че той може да я смачка.

— Не мисля, че чувстваш каквото и да било. Или се боиш от чувствата си, доколкото ги имаш. Ти ме искаш, но се страхуваш от това, което хората ще кажат, ако протегнеш ръка и ме приемеш, така ли? Твърде много си обвързана със сигурността на мрежата си от пиявици, всички вие красиви, безполезни хора, които живеете от труда на другите. Красива си, любима, но не си нищо друго, освен кръвопиец.

Думите му я удариха като плесници, но тя гордо вдигна брадичка.

— Не знаеш нищо за мен. — Това беше всичко, което тя каза.

— Знам достатъчно — язвително ѝ отговори той, — за да съм убеден, че се опитваш да прогониш страстта от себе си, което е безнадеждно. Виж какво, ще държа връзка заради концесиите, но не запазвай никакви танци за мен.

Тя остана там дълго, след като той си тръгна. Искаше ѝ се той да се върне, за да може да разсее страховете и несигурността си относно него, но знаеше, че най-добре бе, че си отиде. Той имаше право. Тя не го искаше. Страхуваше, че ако той разбере колко всъщност е слаба, ще се възползва от слабостите ѝ и ще я използва по начин, по който той иска, дори и като средство за отмъщение. Ако не друго, тя не можеше да допусне това да се случи.

Колко бързо успя да наруши спокойствието ѝ, равното протичане на дните ѝ! Прекара още една безсънна нощ, въртеше се, притисната от нещастията си. Когато най-после съмна и се показа ниско сиво небе, не ѝ се искаше нищо друго, освен да продължи да си лежи в леглото цял ден като убежище срещу мислите, които гъмжаха в изморения ѝ мозък. Но с обичайната си решителност тя се насили да стане. Ще спазва редовната си програма, дори и ако това я убие! Нямахте да позволи на Корд Блекстоун да разкъса живота ѝ на парчета.

Всеки ден ходеше в офисите в Байлъкси. Престън управляваше всичко, но след смъртта на Ванс тя се потопи повече във всекидневните детайли в управлението на корпорацията, която имаше многостранни интереси, и Престън отдавна беше свикнал да обсъжда всичко с нея. Той имаше подготовката, но тя беше бърза и съобразителна, с усет към бизнеса. След смъртта на Ванс се настани в неговия кабинет, което ѝ беше нужно, за да запази равновесието си. Но не мина много време, и установи, че работата ѝ доставя удоволствие, удоволствие ѝ доставяше и потокът от информация, на който се базираха решенията.

Пристигна рано, но Престън беше я изпреварил. Като видя колата му на паркинга, тя се отправи към неговия офис, леко почука на вратата. Общата им секретарка още не беше пристигнала и сградата кънтеше от звуци, които обикновено не се чуваха в оживени дни.

Той вдигна поглед към натрапника и приветлива усмивка намали сянката от тревога, която затъмняваше лицето му.

— Влез. Вече сложих кафето.

— Нужен ми е допълнителен кофеинен удар — въздъхна Сюзан и се запъти направо към кафеварката.

Няколко минути отпиваха от горещата течност мълчаливо и съпричастно, докато Сюзан не остави чашата си.

— Какво ще правим?

Той не си даде вид, че не разбира.

— Снощи прегледах старите книги, опитах се точно да определя колко му дължим. Много е, Сюзан.

Той уморено се почеса по челото.

— Ще се опиташ да възстановиш парите, нали?

Той кимна.

— Какво друго мога да направя? По дяволите, точно в момента нямаме толкова голяма налична сума. Инвестирахме много в изследвания и те няма да се изплатят още няколко години. Но ти знаеш това не по-зле от мен. Няма да посегна към нищо, в което ти имаш интерес. Майка и аз се разбрахме за това снощи. Ще ликвидираме някои от личните си активи... Тя кротко му се скара:

— Престън Блекстоун! Да не би да си си помислил, че няма да искам да ти помогна?

— Разбира се, че не, скъпа, но няма да е честно към теб. Майка и аз постъпихме така и знаехме, че рискуваме. Заложихме на това, че Корд няма да се върне, преди да сме успели да възстановим парите, и загубихме.

Той вдигна рамене, погледът му показваше, колко неохотно приема собствената си грешка.

— На времето не изглеждаше толкова неправилно. Не използвахме парите за нищо лично. Всеки цент беше вложен отново в корпорацията, но предполагам, че това няма да има никакво значение в съда. На всичкото отгоре подправих подписа му на някои документи.

— Ще можеш ли да събереш достатъчно?

Той можеше да протестира, но ако не успееш да съберат сумата, която дължаха на Корд, тя щеше да настоява да им помогне. Не искаше да направи нищо, което би застрашило корпорацията, затова се съгласи, че активите ѝ не трябва да се пипат, но Ванс ѝ остави достатъчно лични активи, които лесно биха могли да се ликвидират, включително известна твърде ценна собственост. Освен това притежаваше хребетите, сепна се тя. Колко ли много ги желаше Корд? Дали достатъчно, за да приеме земята в замяна и да не повдига обвинения срещу Имоджийн и Престън? Двама можеха да играят тази игра!

— Имам идея.

Тя бавно заговори, за да не даде достатъчно време на Престън да ѝ отговори на въпроса.

— Имам нещо, което той иска. Навярно бихме могли да постигнем сделка.

Престън беше умен мъж и добре я познаваше. Отпусна се назад в стола си, сините му очи се присвиха, втренчи се в нея и премисли възможностите и детайлите в главата си. Не пропиля време в ненужни въпроси.

— Говориш за хребетите. Знаеш, че дори и ако му дадеш хребетите, той може да повдигне обвинения, нали? Може да се закълне, че няма, но не мисля, че честната му дума означава много. И не само това, ще му ги дадеш заради изнудването.

— Не съвсем — каза тя.

Замисли се как да излезе от положението.

— Ще поискам да бъдат направени съответните проучвания и да се изчисли цената на петролна концесия за хребетите. Ако той приеме арендата като възстановяване на сумата, която му дължите, няма да има основание да повдига обвинение, не е ли така?

Престън изглеждаше като ударен от мълния.

— Господи, смяташ да му позволиш да получи петролна концесия безплатно? Имаш ли представа колко може да струва едно богато петролно поле?

— Милиони, предполагам, или може би той няма толкова да го иска.

— Много повече, отколкото му дължим! Той направо ще подскочи, но ти ще изгубиш състояние. Не, по никакъв начин не мога да ти позволя да го направиш.

— Няма начин да ме спреш — припомни му Сюзан и мило се усмихна.

С удоволствие би дала състояние, за да запази семейството си цяло и сигурно. Престън имаше своите недостатъци, също и Имоджийн, но никога нямаше да ѝ обърнат гръб, каквото и да се случи. Не бяха лесни хора за общуване — и двамата притежаваха твърдоглавата гордост и арогантност на Блекстоун в изобилие, но притежаваха и лоялност, проникнала се до мозъка на костите им. Когато се омъжи за Ванс Блекстоун, те я приеха в семейството и ѝ гарантираха закрила. Престън ѝ спаси живота, когато Ванс умря, потискайки собствената скръб за брат си, за да я утешава и закриля, доколкото може. Дори Имоджийн, чиято горда глава никога не се е навеждала, дори не и в деня на погребението на Ванс, помогна на Сюзан, проявявайки висок дух и кураж, както и несломима решителност.

Объркването на Престън се виждаше в очите му, когато той се вторачи в нея.

— Не ми харесва, когато използваш този тих, сладък глас. Това означава, че твърдо си решила и няма да отстъпиш, така ли е?

Шумът във външния офис ги предупреди за пристигането на секретарката им Берил Мърфи. Сюзан знаеше, че и двамата имат много работа, затова стана и използва това като извинение, за да се спаси в собствения си кабинет, очевидно Престън искаше да се опита да я разубеди да даде хребетите на Корд. В погледа му гореше син огън,

докато той я проследяваше да излиза от стаята, но Берил вече напираше с първата от кризите на деня и той изсумтя и набързо се предаде.

От предишния петък камара доклади лежеше на бюрото на Сюзан и тя прилежно започна да ги чете. Но не след дълго изгуби нишката, тъй като мисълта ѝ зачовърка всяко ъгълче от сделката, която се готвеше да предложи на Корд.

Тя наистина трябваше да узнае паричната стойност на петролните концесии на хребетите, преди да сключи сделката. Но от друга страна, не искаше да чака, преди да се срещне с Корд по този въпрос. Той можеше веднага да повдигне обвинения, но тя не мислеше, че ще го направи. Щеше да изчака, колкото за да измъчва всички, толкова и за да вземе решение. Вероятно вече е взел, помисли си тя, внезапно обзета от паника. Трябваше ли да изчаква, или трябваше незабавно да го уведоми за сделката? Накрая реши да се види с него час по-скоро, преди да е предприел каквито и да било съдебни действия. Ако бъдат предявени някакви формални обвинения, нямаше начин да се попречи те да не станат публично достояние, а това би наранило страшно много роднините ѝ.

От заключението, че трябваше да се срещне с него, още този ден, ако е възможно, хладни тръпки полазиха по гърба ѝ. Само при мисълта да бъде отново близо до него, кръвта лудо забушува по вените ѝ — от ужас или предусещане, тя не можеше да каже. Начинът, по който той я целува предишния ден, все още не беше заличен в мозъка ѝ и тя не можеше да се отърве от вкуса на устата му на устните си или да изтрие кожата си от усещането за нежното докосване на мустаците и брадата му. Той беше опасно животно, но я привличаше, възбуждаше примитивните ѝ страсти, каквито не бе подозирала, че има в нея. Искаше го и копнежът на тялото ѝ правеше всяка среща с него рискована, защото не беше сигурна дали разсъдъкът ѝ ще може да запази контрол.

Но колко галеща беше брадата му! Далеч не бодлива, а мека и чувствена. Дали космите по цялото му тяло бяха толкова меки? Представа за голотата му се оформи в мисълта ѝ и гореща вълна я заля, принуди я да свали сакото, което беше облякла.

Господи, какво си мислеше?

Беше безпредметно да храни някакви мечти за него. Той щеше да я използва само, за да преспи с нея, което нямаше да има нищо общо с нейната страст. Тя не можеше да приеме това, нито съвестта ѝ позволяваше да загърби морала си.

Прекара криво-ляво деня и успя да отклони поканата на Престън за обяд. Той не искаше тя да жертва каквото и да било, Имоджийн също щеше да се възпротиви. Трябваше да бъде една крачка пред тях и смяташе да го направи, като се срещне с Корд, колкото се може по-скоро. Обади се, където трябва, за да задвижи геологичните проучвания и с неохота отхвърли мисълта, че сега не можеше да се съобрази с никакви евентуални екологични щети, които могат да бъдат нанесени на района.

Следобед слабо слънце се опитваше да пробие през слоя от облаци, задуха и силен вятър. Дали Корд работеше в старата вила в Джубилий Крийк? Ако не, нямаше представа къде да го търси. Нарочно се опитваше да не се вслушва в слуховете, които се носеха за него през последните седмици, но сега ѝ се искаше да беше погълнала всяка дума. Поне щеше да има представа къде да го търси. Можеше да попита Престън, но знаеше какви фойерверки ще полетят, затова просто реши да опита късмета си в Джубилий Крийк.

Тръгна си рано, защото не беше сигурна дали точно си спомня местонахождението на вилата. Второстепенни пътища се виеха из района като мустачки на пълзящо растение, пресичаха се и изглеждаха сякаш криволичеха в неопределена посока. Ванс я беше водил няколко пъти в района на Джубилий Крийк, в началото на брака им, но това беше преди години.

Най-неочаквано слънцето просветна, вятърът издуха облаци, тя примигна пред неочаквания отблясък на слънцето на мократа магистрала. Присегна се към жабката, взе си очилата и бързо ги сложи. Навярно слънцето беше предзнаменование. След това изкриви лицето си в гримаса при това лекомислено хрумване. Не вярваше на предзнаменования.

Беше нервна, стомахът ѝ се свиваше при мисълта, че ще има работа с него. За да отклони вниманието си, се опитваше да се съсредоточи в отминаващия пейзаж. Времето беше хладно, но най-после вече имаше признаци, че пролетта настъпва; достатъчно беше да се вгледа в непреклонните нарциси. Дъбовете бяха добили онзи мъхнат

вид, който се получава от новите листа, тук-там се виждаше подала се зелена трева. След една седмица, най-много две, с разцъфтяването на храстите и дърветата цветовете ще избуят по земята и тя нямаше търпение за това. Според нея пролетта закъсняваше.

За малко не пропусна завоя към тесния път, който смяташе, че е правилният. Беше просто грубо павиран второстепенен път без очертана централна линия или банкети. Тя забави, оглеждайки се за следващия завой. Точно, когато почти беше решила, че е сбъркала пътя, позна отклонението, по което трябваше да тръгне. Беше непавиран път, всъщност само две платна, с надвиснали от двете страни високи монолитни борове и дъбове с широки корони, които бързо скриха от погледа второстепенния път. Той правеше дълъг завой, след което тя заподскача по стар дървен мост над Джубилий Крийк.

Дъждът беше напълнил широката, плитка рекичка и калната вода се плискаше в скалите и около криволиचेщите завой, докато рекичката като змия се извиваше на юг, за да се изпразни в Залива. Вече виждаше вилата, малка постройка, с надвесили се зад нея три масивни дъба, които докосваха билото на не особено стръмния покрив. Дори от мястото, където беше, се виждаше, че вратата, разположена по цялата дължина на вилата, беше съвършено нова. Приближавайки се, забеляза, че и покривът беше нов, на мястото на ръждясалата ламарина бяха наредени керемиди.

Не знаеше каква кола кара той, но това бе без значение, тъй като отпред нямаше и следа от превозно средство. Сърцето ѝ замря. Намали скоростта на собствената си кола и спря пред постройката, внимателно оглеждайки прозорците без пердета. Къде ли можеше да го намери?

Тъкмо се канеше да обърне колата, когато вратата се отвори и той се появи в рамката. Дори от разстояние видя ледения блясък в очите му и разбра, че няма да е лесно. Пое си дълбоко въздух, за да се съвземе, след това изключи двигателя и излезе от колата.

Изкачването по стълбите бе за нея като преминаване между две редици шибаци я хора. Той се облегна на рамката на вратата и я загледа в нервнопарализиращо мълчание, скръстил ръце на гърдите си. Изглеждаше огромен, отбеляза тя. Може би се дължеше на дрехите му. Беше облечен само в чифт избелели дънки и черна тениска, обут в протрити кафяви ботуши. Късите ръкави на тениската му разкриваха мускулестите ръце, изпъстрени с черни косми и нашарени с вени,

които пулсираха с горещата му, животворна кръв. От начина, по който финия памук прилепваше към тялото, тя разбра, че представата, която имаше за голото му тяло, е забележително точна, и устата ѝ пресъхна. Беше жилест, твърд и мускулест, гърдите му имаха вид на стена.

Леденият му поглед я извади от съзерцанието и я блъсна в главата, където тъмната ѝ коса беше прибрана в прост кок.

— Обиколка на бедните квартали? — попита той провлачено саркастично.

Тя овладя тръпката, която се канеше да отслаби краката ѝ, и пренебрегна предизвикателството.

— Искам да ти предложи сделка — каза тя твърдо.

Насмешливост и диво удоволствие проблеснаха в очите му. Той отстъпи настрани от вратата и с махане на ръката и пресилен поклон я покани да влезе.

— Заповядай. Да чуем какво имаш да предложиш.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Стъпките им прозвучаха глухо, докато тя влезе във вилата и той я последва, затваряйки вратата след себе си. Миризма на прясно нацепено дърво я удари в ноздрите. Фини частички стърготини се носеха из въздуха. През отворената врата тя видя нещо като дърводелски тезгях с дъска отгоре. Очевидно бе прекъснала работата му. Искеше да се извини, но гърлото ѝ бе пресъхнало и думите отказваха да се отронят. За да си даде време, тя огледа празната вила. Въпреки подобренията, личеше, че е стара, но невероятно солидна. Новите прозорци, големи и добре изолирани, пропускаха светлината, но не и влажния хлад отвън. Огромната камина с подредени, но незапалени цепеници, обещаваха уют и топлина. Отворената врата вдясно от камината водеше към единствената друга стая. Освен тази стая от мястото, където стоеше тя виждаше цялата вила. Дюшемето бе от бор, обработен и полиран, оставен да блести с естествения си златист цвят. Въпреки нервността си, тя остана очарована от старата вила, сякаш можеше да се чувства на спокойствие тук.

Той мина покрай нея и се наведе да драсне клечка, с която докосна стария вестник в камината. Хартията пламна, сините езици на огъня бързо уловиха подпалките и скоро облизваха големите цепеници.

— Не усещам много студа, когато работя — обади се Корд. — Но след като ме прекъсна...

— Извинявай — измърмори тя.

Чувстваше се ужасно неловко. Нямаше къде да се седне, но той изглеждаше напълно невъзмутим и подпря силно рамо в полицата над камината.

— Щом искаш да си поговорим открито, говори.

Той нямаше да отстъпи и на сантиметър. Тя не загуби време да го умолява да прояви разум. Вдигна брадичка и направо настъпи:

— Повдигна ли вече обвинението си?

— Днес нямах време. Работих тук — отговори той лениво.

— Аз... Дойдох да ти направя предложение, ако се съ согласиш да не повдигаш обвинения.

Леденият му син поглед се изостри и се спусна надолу по крехкото ѝ напрегнато тяло.

— Себе си ли предлагаш?

Мисълта я потресе и тя се зачуди какво би станало, ако му кажеше да. Щеше ли да я вземе сега на голия под? Но с тих глас каза:

— Не, разбира се, че не.

— Жалко.

Той отново я огледа небрежно.

— Това беше единственото предложение, което би могла да направиш и което би ме заинтересувало. Би било забавно да се види дали се размекваш, когато правиш секс. Но се съмнявам. Ти си колосана от горе до долу.

Сюзан сви пръсти в дланите си и едва тогава разбра колко студени са ѝ ръцете.

— Предлагам ти аренда за хребетите.

Той се изправи, стиснатите му устни присмехулно се извиха.

— Нека ти припомня, че това беше първоначалната ми оферта. Но оттогава размислих и промених решението си. Не ми ли каза вчера, че би било изнудване да те карам да продадеш правата?

Тя се приближи, както за да бъде по-близо до огъня, така и за да разбере по-добре какво казваха очите му.

— Не ти предлагам продажба, а ти ги давам под аренда като компенсация за сумата, която ти дължат Престън и Имоджийн.

Той се изсмя и отметна глава назад.

— Имаш ли представа за колко пари говориш?

Престън ѝ зададе същия въпрос и отговорът пак беше същият.

— Повече, отколкото те ти дължат. Давам си сметка. Моля те да приемеш арендата като компенсация.

Той престана да се смее и се втренчи в нея с присвити очи.

— Защо ще им плащаш дълговете? Защо ще ги оставиш да се измъкнат невредими?

— Те са моето семейство — само това можа да каже като обяснение.

— Семейство, по дяволите! Те са гнездо усойници, захарче, и аз го знам по-добре от всички останали. Не искам ти да плащаш. Държа

те да платят.

— Както каза снощи, искаш те да се гърчат.

— Точно така.

— Отказваш петролна концесия, която струва цяло състояние само заради дребнавото си чувство за мъст? — изкрещя тя.

Гняв затъмни лицето му. Той процеди едва чуто:

— Спокойно, госпожо. Подстрекаваш ме.

Сюзан прокара възбудена ръка по челото си.

— Нужно ти е подстрекателство! Как може да си такъв инат?

Очевидно нямаше да се съгласи и стомахът ѝ болезнено се сви от отчаяние.

— Защо не приемеш арендата като плащане?

Той се усмихна, но не развеселено. Усмивката му изразяваше силен гняв и мрачно очакване.

— Защото ако приема арендата при тези условия, вече няма да има в какво да ги обвиня, както добре знаеш. Престън ли те убеди да постъпиш така? Е, няма да стане. Ще ти платя арендата и ще ти я платя добре, но няма да оставя Престън да се скрие в полата ти. Това не е сделка.

Сълзи опариха очите ѝ, когато той се извъртя, за да срита горящите цепеници в по-добра позиция. Тя го сграбчи за ръката, усети топлата му плът и стоманените му мускули.

— Моля те! — помоли тя.

Той се извърна, извиси се над нея, червените пламъци на огъня се отразяваха в бледите му очи и проблясваха като дяволски. През стиснатите си зъби процеди:

— Бъди проклета! Не смей да се молиш за тях!

Като подивяла, тя протегна другата си ръка и сграбчи тъканта на тениската му, опита се да го разтърси, но не успя да го помръдне. Трябваше да го накара да разбере! Как можеше той да руши собственото си семейство, собствената си кръв? Мисълта беше толкова ужасна, че тя не я издържаше. Трябваше да направи нещо, каквото и да е, да го убеди колко погрешно и безсмислено е отмъщението. Неистово се провикна:

— Не го прави, моля те! Умолявам те.

— Престани! — нареди и той, по-дълбокият и по-мрачният му глас напълно заглуши нейния.

Отблъсна я от себе си, но я задържа, дългите му пръсти се впиваха в меката ѝ плът и тя изпъшка, изви се, опитвайки се да се освободи от него. Хватката му веднага се отпусна и тя отскочи. В тишината, която падна помежду им, дишането ѝ се чуваше ускорено и шумно, докато тя поглъщаше въздух, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха. Погледът му се спусна към меките хълмчета, които се движеха, задържаха се там един дълъг, сърцераздирателен момент, и когато накрая той отново погледна нагоре към лицето ѝ, черен гняв изпълваше погледа му.

— Ти се молиш... за него. Вън оттук. Можеш да му кажеш, че планчето му не даде резултат. Хайде, обратно при него и в леглото му.

Сюзан се срина от напрежението и шибашките му я думи. Тя, която никога не губеше контрол и по природа беше ведра и спокойна, изведнъж налетя на него, завря лицето си близо до неговото и изкрещя:

— Това беше мой план, не негов! Той се опита да ме разубеди! Глупак такъв! Ти си толкова подвластен на миналото, на болезнената си нужда да отмъстиш, че дори не виждаш как стремително се носиш към самоунищожението си! Ако си бил такъв преди четиринадесет години, нищо чудно, че са те изгонили от града!

Той се присегна, с твърдата си ръка я хвана за китката и я дръпна към себе си с такава сила, че почти изкара въздуха ѝ. Тя отметна глава назад, изпъшка, а устата му се спусна надолу в атака, вкопчи се в нейната, принуждавайки устните ѝ се да се разтворят и да се оформят по неговите. Този път в целувката му нямаше нищо нежно и съблазнително. Целуваше я отново и отново, езикът му правеше набези, които я караха да се изправи на пръсти, да се огъне в него, забравила причината, която я доведе тук. Да го чувства, толкова твърд и топъл, толкова силен, беше всичко, което тя искаше на този свят, източник на всякаква утеха, каквато можеше да си представи. Целувките му станаха по-дълбоки, по-продължителни, а страстта превръщаше прегръдката им в истински огън. Ръката му се пхна под сакото ѝ, пропълзя нагоре и се спря на гърдите ѝ така уверено, че тя не можа да си позволи да му откаже правото да я докосва така интимно. Блузата ѝ беше разтворена толкова грубо, че тя смътно се изненада, че копчетата не се разхвърчаха. И ръката му влезе вътре, хлъзгаше се между сутиена и меката, кадифена плът под него, зърното ѝ направо се забиваше в грубата му длан.

Гърдите ѝ бяха много чувствени и с обиграността си той ги накара да се втвърдят от желание, кадифеното зърно се превърна в стегнато, туптящо острие. Тя цялата туптеше, тялото ѝ пулсираше, собствените ѝ ръце се впиваха в дълбоката падина покрай гръбнака му, след това лудешки задърпаха тениската му, докато тя се освободи от панталоните му и тя успя да провери ръцете си отдолу, прокарвайки длани по влажния му, мускулест широк гръб. Той потрепери при докосването ѝ, възбуден колкото нея. От него се излъчваше мускусна миризма на пот, смесена със собствената му мощна мъжественост, и тя искаше да прекара остатъка от живота си, притисната в яката му прегръдка, вдишвайки този аромат. Беше безумно, но, о, беше чудесно.

Когато той я пусна и отстъпи назад, тя беше стъписана, сякаш кофа ледена вода е плисната в лицето ѝ. Объркана, изгубена без топлината на тялото му, без твърдата сигурност на ръцете му, тя учудено впери сините си очи в него, които бяха станали толкова огромни, че доминираха на цялото ѝ лице.

Той не беше останал незасегнат. Дишаше тежко и лицето му цяло беше почервеняло. Когато погледна към разтворената ѝ блуза и зениците му се разшириха, тя се олюля, за момент си помисли, че той ще се върне към нея. След това той прокара груба ръка през косата си, надипляйки меките кичури.

— Това План Две ли е, за да ме накараш да се съглася със сделката ти?

Сюзан отстъпи назад, лицето ѝ остана без цвят.

— Наистина ли мислиш така? — задъха се тя. Силна болка прониза вътрешностите ѝ.

— Изглежда доста възможно. Нямах смелост да си признаеш, че ме желаяш. Трябва да се придържаш към неопетнената си благовъзпитана репутация. Но ако се пожертваш, за да спасиш семейството си, е, тогава ще бъдеш благороден мъченик и ще можеш да се насладиш на греха, без да съгрешиш. Признавам, че звучи като във викториански роман, но ти ме караш да мисля така.

— Страхливка — каза тя измъчено.

Коравосърдечна усмивка изви устата му.

— Точно.

Тя стоеше като парализиране, не беше сигурна дали трябва да си тръгне или пак да се опита да го убеди да не повдига обвинения срещу

семейството ѝ. Много ѝ се искаше да си тръгне. Боеше се, че ако я нападне с още язвителни думи, достойнството и самоконтролът ѝ напълно ще рухнат и тя ще се разплаче, а не искаше това. Преглътна, за да овладее гласа си и тихо каза:

— Моля те премисли. Как можеш да отхвърлиш едно състояние? Знаеш колко струват тези хребети, ако геолозите имат право, и колко всъщност ще ти струва арендата.

— Предлагаш ми да осигуря състояние на компанията си. Лично аз няма да взема никакви пари. Мен какво ме засяга? — отбеляза той хладно.

Смутена, тя се вторачи в него. Колко глупаво от нейна страна! Големият ѝ план целеше да му предложи лична печалба, а той я накара да се превърне в пълна глупачка, преди да ѝ припомни, че като дава аренда на него, фактически ще спечели компанията, за която работи, а не лично той. Покрусена, тя се обърна и бързо се запъти към вратата, не искаше нищо друго, освен да си тръгне. Дълбок смях я последва, а когато отвори вратата и пристъпи навън, той се провикна:

— Но опитът беше добър!

Сюзан успя спокойно да премине разстоянието до колата, опитваше се да не се затичва, колкото и да ѝ се искаше да избяга от него час по-скоро. Каква колосална грешка направи! И как ли щеше той да ѝ се надсмива! Когато се сети за начина, по който отговори на целувките му, се изчерви, след това пребледня. Боже Господи, как да го убеди, че не е евтина плячка, след като едва ли не му се предложи? Той бе решил, че тя е част от сделката, и не можеше да го вини за това. Какво друго можеше да си помисли, след като на свой ред така жадно го целуваше?

Когато навлезе в алеята пред дома си и видя кадилака на Имоджийн пред нея, тя шумно изохка. Последното нещо, което сега ѝ се искаше, е да се изправи пред каканиженето на Имоджийн. Искаше ѝ се да се къпе дълго и да се поглези, за да успокои разнебитените си нерви. Знаеше, че Престън сигурно се е обадил на Имоджийн и ѝ е разказал за плана на Сюзан, и сега Имоджийн иска да разбере как са минали нещата. Защо просто не беше изчакала още няколко часа?

Нямаше да е лесно да разбие надеждите на Имоджийн. Напрежението ясно се беше изписало на лицето на Сюзан, когато влезе в къщата и се запъти към кабинета, където знаеше, че свекърва ѝ чака.

По-възрастната жена се изправи на крака, щом Сюзан влезе, и хитрите ѝ сиви очи изследваха всеки отделен нюанс в изражението на лицето на Сюзан.

— Отблъсна те, така ли?

Имоджийн не беше от тези, които се предаваха на поражението, но сега обезсърчението ѝ изпълни с оловен блясък очите ѝ, притъпи гласа ѝ.

Той я отблъсна по няколко начина, помисли си тъжно Сюзан. От душевната и физическата умора гласът ѝ прозвуча глухо, когато се отпусна в един от столовете.

— Да.

— Знаех си. Би било много лесно да се съгласи ти да платиш. Той преследва Престън и мен.

Имоджийн въздъхна и се върна на мястото си, патрицианското ѝ лице безизразно от напрежението.

Като си спомни хладното презрение в погледа му, когато я погледна, Сюзан не можеше да не се съгласи напълно с Имоджийн. В гърдите ѝ се събра твърда буца. Защо трябваше да бъде такъв? Когато си спомни силната магия от първите им две срещи, ѝ се прииска да заплаче заради грубите думи, които си размениха след нея. Почувства се сякаш е изгубила нещо ценно, без дори да го е държала в ръцете си. Той беше коравосърдечен човек, въпреки това, необяснимо защо тя искаше да се сближи с него, да опознае настроенятията му, смеха, както и гнева му, докато открие някакво вътрешно ядро на нежност. Когато я целуна за пръв път, той го направи внимателно, съобразявайки се с нежната ѝ плът. Но днес... Сюзан вдигна пръсти и докосна устните си, все още леко подпухнали и болезнени от силните му целувки. Днес не беше нежен, беше ядосан и я наказва, задето се опита да защити Престън.

Даде си сметка, че Имоджийн е проследила издайническия ѝ жест със знаещи очи, и се изчерви.

— Сюзан! Той се интересува от теб, нали! Прекрасно! Слава Богу — възкликна Имоджийн разгорещено.

Сюзан очакваше елегантно смърмяне, а не едва ли не невъздържана радост.

— Какво е прекрасно? — попита тя обърквана.

— Не разбираш ли? Ти си в чудесна позиция да разбереш какви са плановете му и да ни държиш в течение. Така ще можем да вземем мерки да се противопоставим на каквото и да направи той. Ами ти дори би могла да го убедиш да не остава тук!

Изумена, тя се вторачи в Имоджийн, без да е в състояние напълно да повярва на това, което се иска от нея, което Имоджийн автоматично е допуснала, че тя ще направи, без да протестира. В края на краищата тя е от семейството и първото ѝ задължение е към това семейство. Пък и разсъжденията ѝ бяха същите като тези, които позволиха на Имоджийн и Престън да използват незаконно парите на Корд. Това не бяха толкова пари на Корд, колкото на Блекстоун, следователно на тяхно разположение да ги използват.

Тя положи усилие гласът ѝ да прозвучи гладко.

— Той не се интересува от мен. Ако изобщо има нещо, и аз съм очернена със същата четка, която е използвал, за да изрисува теб и Престън.

Имоджийн отблъсна това съждение с рязко движение на ръката си.

— Глупости.

Тя критично огледа Сюзан, сивите ѝ очи се присвиха.

— Ти си красива жена, макар и, разбира се, не обичайният му тип. Няма да ти е трудно да се въртиш около него.

— Но аз не искам да се въртя около него!

— Скъпа, трябва! Не виждаш ли, че единственият начин да се защитим е, като разберем предварително какви са намеренията му?

Вътрешностите на Сюзан се разбунтуваха, тя се изправи на крака, защото не можеше да седи спокойно.

— Невъзможно е. Не съм... курва. Не мога да спя с него само за да го шпионирам! — възмути се тя.

Имоджийн изглеждаше обидена.

— Разбира се, че няма, не това искам от теб, Сюзан. Искам само да се виждаш с него, да разговаряш с него, да се опиташ да разбереш плановете му. Разбирам, че това може да ти струва няколко целувки, но сигурно си съгласна да ги дадеш в замяна на нашата защита.

Няколко целувки! Наистина ли Имоджийн знаеше толкова малко за собствения си племенник? Сюзан бавно поклати глава, отхвърляйки идеята както пред себе си, така и пред Имоджийн.

— Той не иска няколко целувки — каза тя с приглушен глас.

А дори и да легнеше с него, той пак нямаше да разкрие тайните си пред нея. От нея искаше само да прекара приятно в леглото, физическо освобождаване, моментно удоволствие.

Имоджийн не се предаваше толкова лесно. Гръбнакът ѝ беше от стомана, също и характерът ѝ. Седеше твърде изправена с гордо вдигната брадичка, твърдо каза:

— Тогава от теб зависи да го държиш под контрол. Не си тийнейджърка, за да бъдеш съблазнена на задната седалка на колата с думите „но всички го правят“. Можеш да го разиграваш.

Ако Сюзан беше по-малко шокирана, би могла шумно да се изсмее, но тя застана като парализирана, загледана в Имоджийн като в непознат. Това, което свекърва ѝ я караше да направи, беше почти проституция. Истина, като разбра, че Имоджийн толкова малко се интересува от чувства ѝ, от морала ѝ. От нея просто се очакваше да направи това, което се искаше.

— Не. Не мога... Няма да го направя — отказа тя с тих глас.

Студен огън пламна в очите на Имоджийн.

— Наистина? Толкова малко ли те е грижа за мен, за Престън, че просто ще стоиш и ще гледаш как проклетникът ни унищожава? Знаеш, че не само ние ще пострадаме. Ти също ще пострадаш. Ако реши да ни съди за щети, той може да доведе до фалит компанията, а заедно с нея ще рухне и жизнения стандарт, на който в момента се радваш. Хората ще говорят за теб, както и за нас. Всички ще повярват, че си знаела за парите от самото начало. Ти направи голямо шоу от „работата“ си в компанията след смъртта на Ванс и хората ще си помислят, че ти не просто си знаела за това, но и че си го одобрила.

Сюзан вече беше виждала Имоджийн в акция и знаеше, че малцина могат да ѝ устоят, когато шибя с убийствения си език, когато се втренчи в някого с тези студени, строги очи. Повечето ѝ отстъпваха дори без намек за съпротива. Ванс знаеше как да я успокои, да се съгласи с нея и спокойно да се заема с нещата си така, както той ги разбира, усмихвайки ѝ се и омайвайки я всеки път, когато тя забележеше, че той е пренебрегнал нарежданията ѝ. Престън не е имал често разногласия с нея, но пък той беше много по-топло човешко същество. Тъй като в целия си живот много рядко е била предизвиквана, тя и не очакваше някой открито да ѝ се възпротиви.

Спокойната решителност, която Сюзан прояви, когато стана съпруга на Ванс, след това като пое управлението на бизнес интересите след смъртта му, би трябвало да ѝ подсказва, че Сюзан не е като повечето хора, но въпреки това тя не беше подготвена за отказ.

Сюзан стоеше много изправена, много тихо, изражението ѝ беше сдържано, тъмносините ѝ очи спокойни и невъзмутими.

— Каквото и да кажат другите, ще знам, че не съм направила нищо лошо, и това е важно за мен. Ще ти помогна по всякакъв начин, по който мога, с изключение на този. Ще продам всичко, което притежавам, но няма да стана курва заради теб, а ти точно това искаш от мен. Знаеш не по-зле от мен, че Корд не е мъж, който може да бъде контролиран от която и да е жена.

Имоджийн се изправи на крака, устата ѝ беше стисната.

— От теб очаквам повече лоялност. Ако искаш да ни обърнеш гръб, когато сме в затруднение, не мога да те спра, но внимателно помисли какво има опасност да загубиш.

— Самоуважението си — каза Сюзан сухо.

Имоджийн не излетя от стаята, тя се изнесе царствено, потискайки гнева си. Сюзан застана на прозореца и я наблюдава, докато си тръгваше. Гърдите ѝ се бяха стегнали от обида и мъка, тъй като не искаше да развали отношенията си с Имоджийн. Откакто за първи път се срещна с майката на Ванс, тя грижливо изгради известна близост с по-възрастната жена, знаейки колко важни са семейните връзки в брака и колко много Ванс обичаше майка си въпреки резервираността ѝ. Имоджийн не беше подла, но беше автократична. Когато обича, обича дълбоко и е готова да се бие до смърт за тези, които обича. Слабостта ѝ беше семейството. До този момент Сюзан беше обвита в здравата пелена на закрилата, но сега чувстваше, че ще бъде изхвърлена така, както Корд е бил изхвърлен. Трябва да плащаш, когато очакваш да се възползваш от закрилата. От теб се очаква подчинение и готовност да се жертваш за добруването на цялото. Корд е бил отхвърлен, защото не се е подчинявал, защото е изложил семейството си на слухове. Репутацията му не е била на съответната висота и той е бил принуден да напусне затворения кръг.

Току-така ли си е тръгнал? Сюзан се чудеше, докато с ръце галеше измръзналите си рамене. Чувствал ли се е изгубен, предаден? Изплашил ли се е, като е останал без подкрепата, която е имал от

раждането си? Не, не е бил изплашен, не този мъж; вместо това сигурно злорадо е търсил начин да ги накаже, задето са му обърнали гръб. И сега ли постъпваше така?

Корд. Някак тези дни всичките ѝ мисли се връщаха към него, сякаш се е превърнал в центъра на света. Тя не го искаше, но от момента, в който изплува от нощта, той затъмни всички останали в блуждаещата ѝ мисъл, в мечтите ѝ, завладя дори паметта ѝ, така че тя непрекъснато усещаше вкуса на устата му на езика си, чувстваше твърдата топлина на ръцете му на плътта си. Бих могла да го обичам! — помисли си тя като обезумяла и потрепери донякъде от страх, донякъде от вълнение. Да обичаш него, би било най-опасното нещо, което би направила в живота си, и все пак чувстваше се безсилна да отрече въздействието, което той имаше върху нея. Ако все още не беше любов, това все пак вече беше нещо повече от желание и тя балансираше на ръба на емоционална пропаст. Паднеше ли в нея, завинаги щеше да е изгубена.

Емоционалното напрежение, което изпитваше, беше изписано на лицето ѝ следващата сутрин, когато влезе в офиса по-късно от обикновено, защото беше прекарала неспокойна нощ, и се успа, след като най-накрая все пак успя да заспи. Тъй като се чувстваше като парцал, опита се да прикрие емоционалното си състояние зад строга представа от тази, която обикновено създаваше за себе си. Прибра меката си тъмна коса отзад с панделка, внимателно се гримира и се надяваше по този начин да отклони вниманието от безизразните си очи. Роклята, която избра, беше твърде изискана, черна копринена туника на тесни бели вертикални райета, в тънката ѝ талия се прибираще с тесен черен колан. Не беше рокля, която обличаше често, тъй като винаги ѝ се е струвала твърде строга, но днес идеално отговаряше на настроението ѝ.

Поздрави Берил с добро утро, след това влезе направо в собствения си кабинет и затвори вратата, надявайки се да потъне в докладите, които не успя да приключи предишния ден, защото толкова бързаше да се види с Корд. Напразно усилие, помисли си тя, задъхвайки се. Решително отблъсна мисълта за провала си, взе първия доклад, но веднага го остави, тъй като някой настоятелно почука на вратата ѝ.

Без да чака отговор, Престън влезе, бавно премина и се отпусна на стола срещу бюрото ѝ. Изтегна се в него и с пръстите си образува пирамида, над която се загледа с изпълнените си с любопитство сини очи.

— Какво си казала на майка? От години не съм я виждал толкова ядосана — попита той благоразположено.

Сюзан забеляза усмивката, която трепна на устата му и въпреки волята си установи, че и тя му се усмихва. У Престън понякога имаше малко дяволче с чувство за хумор, което той рядко позволяваше да се появи на повърхността. Когато го правеше, очите му блясваха по начин, който силно ѝ напомняше за Ванс. Въпреки напрежението, което го измъчваше, той гореше от нетърпение да чуе какво ли е могла Сюзан да каже на майка му, че толкова да я разгневи.

— Каза ли ти Имоджийн, че Корд отхвърли предложението ми за хребетите?

Той кимна.

— И съм доволен. Знам, че това щеше да е лесният начин, но и аз не искам ти да платиш за нещо, за което сме виновни ние. Знаеш го. — Той елегантно вдигна рамене. — Майка не се съгласи. Тя мисли, че би си струвало, ако успеем да възпрепятстваме всякакви усложнения, преди да са започнали.

Сюзан реши да му каже истината, надявайки се, че той ще я подкрепи, пое си дълбоко въздух и събра кураж.

— Настоя да се срещам с Корд, да играя по свирката му и да се опитам да разбера какви са плановите му, така че ти да можеш да противодействаш. Отказах.

Очите на Престън се разшириха, след това се свиха, когато разбра обхвата на опростеното ѝ обяснение. Той тихичко изруга.

— Не искам да се въртиш около него. Майка ми не би трябвало да ти предлага такова нещо.

— Готова е на всичко, за да предпази семейството си — обади се Сюзан в защита на Имоджийн.

— Да ти казва да играеш по свирката на Корд е все едно да хвърли агне на вълците. Няма да имаш никакъв шанс. Как, по дяволите, ѝ е хрумнала подобна идея? — обади се той грубо.

Лека руменина пропълзя по бузите на Сюзан и тя отвърна поглед от него.

— Тя знае, че той ме целуна...

— Той какво? — Престън направо подскочи на стола си.

— Целуна ме — отговори тя спокойно.

Да не би Престън да си мислеше, че това е нещо, от което трябва да се срамуваш?

Мъжът пребледня, рязко се изправи на крака и с нехарактерен жест прокара пръсти през грижливо вчесаната си коса.

— В нощта, когато се появи за първи път, си помислих, че те ухажда, за да си отмъсти на мен. Това ли е всичко?

Сюзан прехапа устна. Честно казано, и тя не знаеше. Тялото ѝ подсказваше, че интересът на Корд Блекстоун не се ограничава с името ѝ, но разумът ѝ не беше наясно по този въпрос. Беше реагирал при срещата си с нея от самото начало... Точно когато сърцето ѝ започна да бие по-бързо, слабо обнадеедена, тя си спомни как протяга ръката си с думите: „Аз съм Сюзан Блекстоун...“ Не, очевидно е знаел, че тя е Блекстоун, омъжена за Ванс или Престън.

— Не знам — каза тя объркано и вдигна очи към Престън.

Той започна да крачи напред-назад из стаята.

— Сюзан, моля те, недей да имаш нищо общо с него. Най-добре не се срещай с него, освен ако не се налага. Нямах представа що за човек е той.

— Да, знам — прекъсна го тя. — Той е твърд, самотен мъж.

И как можеше да не е самотен? Сигурно е издигнал емоционална стена, която да го пази, но зад нея беше сам-самичък.

Престън ѝ хвърли насмешлив, невярващ поглед.

— Боже мой, как може да си толкова наивна? Време е да престанеш да виждаш доброта у всекиго! Някои хора са изцяло лоши. Ще ми обещаеш ли да не се виждаш с него повече и да се предпазиш, преди да е имал шанс наистина да те нарани?

Имаше много реален шанс Корд да не иска повече да се вижда с нея. Но изведнъж си даде сметка, че ако по някакво чудо той ѝ даде друга възможност, тя ще я хване с две ръце. Искаше да бъде с него, да го целува, да се опита да разбере дали това, което чувства към него, е мимолетно физическо привличане, или са хвърлени семената на истинска любов. Пет години тъгува за Ванс и макар че любовта ѝ към него никога нямаше да умре, тя нямаше и да стане по-силна. Ванс беше запечатан в определен кът на сърцето ѝ, но не го заемаше изцяло.

У нея все още имаше много любов за раздаване! Тя искаше пак да обича; да се омъжи отново и да роди деца. Може би Корд не беше мъжът, който би могъл да докосне сърцето ѝ, но тя вече знаеше, че трябва да рискува. Ако остави добрата възможност да отлети, винаги ще се сеща за нея и ще скърби за пропуснатите шансове до края на дните си.

— Не мога да обещавам това — погледна тя Престън в очите.

Той тихичко изруга и неочаквано раменете му се отпуснаха. След това промълви:

— Всичките тези години. Първо беше съпруга на Ванс, след това негова вдовица. Аз чаках, защото знаех, че не си се съвзела и не си готова да приемеш друг мъж до себе си. Но защо това трябва да бъде Корд?

Последното изречение прозвуча като писък, гърдите му се надигнаха от събраната ярост. Той изгледа Сюзан с такъв измъчен поглед, че сълзи изпълниха очите ѝ.

Тя скочи на крака, не беше в състояние да седи спокойно, докато той разкриваше най-дълбоките си тайни пред нея.

— Престън... не знаех — прошепна тя.

Бистрите му сини очи леко заблестяха. Задъхано проговори:

— Знаем. Стараем се да крием от теб. Какво друго ми оставаше? Да се опитам да открадна съпругата на брат си?

— Съжалявам. Съжалявам!

Събитията не можеха да бъдат променени. Навярно ако животът им бе продължил несмуцван, един ден тя би могла да обикне Престън по начина, по който той искаше, макар че, помисли си тя, по-скоро винаги би искала да гледа на него като на брата на Ванс, и поглеждайки го, винаги би го възприемала като малко променена снимка на съпруга си. Но равното протичане на живота ѝ беше нарушено от момента, в който видя Корд. И след като прекоси дансинга, за да хване ръката му и да го предпази от сцената, която назряваше, тя завинаги се промени по начин, който все още не разбираше.

— Знаем.

Той извърна глави, не искаше тя да види колко дълбока е мъката му. Беше мъж с гордост и търпение, но с търпението си не беше спечелил нищо. Сега му оставаше само гордостта. Запъти се към

вратата и излезе с изправени рамене и уверена походка, но Сюзан знаеше колко му струва усилието и погледът ѝ се замъгли, докато го наблюдаваше.

Би ли се зарадвал Корд, ако, макар и неволно, е успял да засегне Престън? Тя потрепери при тази мисъл. Естествено, не му е казвала, че Престън се е надявал на по-дълбока връзка. Казаното от него днес няма да отиде по-далеч. Това беше най-малкото, което можеше да направи за някого, когото обичаше толкова, колкото ѝ беше възможно, макар че за него не беше достатъчно.

ГЛАВА ПЕТА

Към петък емоционалното напрежение беше взело своята дан и изтънялата ѝ талия и изнуреното ѝ лице направо стряскаха. Двете с Имоджийн бяха възстановили отношенията си. Говориха няколко пъти по телефона, без изобщо да намекуват за различията в мненията им, но разговорът им беше превзет и кратък. Свекърва ѝ просто я попита дали би отишла на вечерята, която Одри Грег дава в петък за набиране на средства за благотворителни цели. Имоджийн имала вече друг ангажимент и помоли Сюзан да отиде вместо нея, тъй като Одри ѝ била много добра приятелка. Сюзан се съгласи, макар че нямаше желание да прекара вечер, на която да се усмихва и да се преструва, че всичко е наред, но уважи семейния си дълг. Поне не беше нещо формално, слава Богу. Одри държеше гостите ѝ да се забавляват. Ще има танци, богат бюфет, а не просто вечеря на маса. Вероятно ще има и изпълнители, поканени от нощен клуб в Ню Орлиънс.

Пролетта отново им даваше лъжливи надежди с хубавото време, макар че само ден преди това беше студено и облачно. Днес температурата се беше повишила до двадесет и седем градуса и метеоролозите обещаваха мека нощ. При това положение Сюзан облече ефирна рокля с различни оттенъци на светлосиво и синьо с платка, която обгръщаше и очертаваше гърдите ѝ. Беше твърде изморена, за да си играе много с косата, просто я прибра назад и я преципа зад ушите си с филигранни гребени. Слънцето залязваше в прекрасно небе от червени, златни и пурпурни цветове, докато караше към къщата на Одри, красотата наоколо повиши духа ѝ. Как можеше да продължава да се мръщи при такава великолепна гледка?

Доброто настроение обаче трая съвсем кратко, до момента, в който зърна Корд, небрежно-елегантен със сиви фланелени панталони и син блейзер да танцува с Черил Уорън. Отново Черил! Макар Черил да беше обичливо, изненадващо любезно, но и твърде склонно на компромиси момиче, Сюзан изведнъж почувства как ревността я жегва. Дължеше се на това, че Черил е толкова... толкова секси,

дългокрака, висока, с източена и гъвкава фигура и с грацията на танцьорка. Гримът ѝ винаги е бил малко пресилен, но винаги идеално направен и някак точно като за нея. Пепеляво русата ѝ коса изглеждаше чудесно — пусната и секси, разрошена.

В сравнение с Черил Сюзан се почувства безлична. Простата ѝ прическа изведнъж ѝ се стори детинска, гримът — банален, роклята съвсем обикновена. Тя се смъмри, задето се чувстваше така. Знаеше, че роклята ѝ бе стилна и ѝ отиваше. Факт бе, че Корд я караше да се чувства толкова несигурна в себе си и в това, което искаше. Но веднага си призна, че знае какво иска — Корд. Но не можеше да го има. Беше напълно неподходящ за нея, пък и той не се интересуваше от нея.

Изведнъж Престън се оказа до лакътя ѝ, със силната си ръка я поведе към бюфета. Тъжно Сюзан осъзна, че обикновено би била тук с Престън, но този път той дори не я покани. Корд беше успял да впие клин между нея и Престън, на чието приятелство тя разчиташе от толкова отдавна. Колко доволен би бил той само ако разбереше какво е направил!

Сините очи на Престън изглеждаха тревожни, когато я погледна.

— Отпусни се за малко — посъветва я той. — Стегнала си се като в корсет.

— Знаем — въздъхна тя.

Наблюдава го, докато, той автоматично пълнеше чиния за нея. Знаеше любимите ѝ ястия и ги избираше, без да пита. Като се оказа с две пълни чинии в ръка, кимна ѝ към група празни столове и те прекосиха стаята, за да приседнат на тях. По пътя Сюзан се спря, за да вземе две чаши пунш с шампанско.

Той се загледа в нея, докато тя отхапваше от прясната сочна скарида от Залива.

— Хубава си. Но изглеждаш сякаш ще се пръснеш на милион парчета и това не си ти.

Каза го направо, с откровеността на хора, които добре се познават.

Тя успя слабо да му се усмихне.

— Не знаеш колко много ми се иска да мога да не спя неспокойно като котка. Поне Имоджийн пак ми говори.

Той се усмихна.

— Знаех, че няма да продължи много. Тя беше толкова загрижена, че чак беше смешно. Скъпа, ако това толкова те измъчва, защо не си вземеш отпуска? Забрави всичко и за известно време се махни от всички нас.

Тя тревожно го изглежда.

— Сега не мога. Не мога да те оставя, като знам, че... че...

— Знам.

Той покри ръката ѝ със своята, леко я натисна, преди да я оттегли.

— Справям се, така че не се притеснявай много. До седмица или десет дни парите ще бъдат изплатени в сметка на Корд.

Тя прехапа устна. Знаеше, че ще му се наложи да ликвидира много активи, за да събере толкова пари, за съвсем кратко време и се почувства виновна, че не ѝ позволи да помогне. Може би не е знаела нищо за това, но се е възползвала от парите, тъй като компанията беше укрепнала.

Със силата на волята си тя не позволяваше на погледа си често да се отклонява към Корд, минутите отминаваха, но винаги някак знаеше къде се намира той. Спря да танцува с Черил и тя се изненада от многото хора, които го ангажираха в разговор, макар че мнозина от тях все още се страхуваха от него. Защо беше тук? Не можеше да си представи, че Одри Грек го е поканила, затова сигурно е дошъл с някой друг, вероятно с Черил. Често ли се виждаше с нея?

За малко той застана сам, настрани, бавно отпиваше от чашата си с кехлибарена течност, тъмното му лице беше лишено от всякакво изражение, очите бяха притворени. Винаги беше сам, помисли си тя с болка. Дори когато някой говореше с него, той се изолираше по някакъв начин, сякаш около него се издигаше невидима стена. Навярно е трябвало да стане твърд и надменен, за да оцелее, но сега именно тази защита му пречеше да се сближи с друго човешко същество.

Беше твърде мъчително да го наблюдаваш. За да се разсее, тя подхвана разговор с Престън и твърдо задържахше погледа си настрани от Корд. Добрият приятел Престън, лесно разговаряше за разни неща и я забавляваше. Тя знаеше, че и самият той е напрегнат, дори повече отколкото нея, но се справяше добре и цялото му внимание беше за нея.

Изведнъж Престън отмести поглед от нея, синият му поглед се напрегна.

— Става опасно — едва чуто промълви. — Грант Келър се кани да се заяде с Корд.

Сюзан се извъртя и изохка, като видя каква сцена на враждебност се очертава. Грант Келър беше образ на агресивна, неистова омраза, застанал точно пред Корд със свити юмруци и с изпъкнала челюст, от която сипеше нечленоразделни думи върху по-младия мъж. Красивото му аристократично лице беше изкривено от омраза и гняв. Корд, от друга страна, изглеждаше хладен и отегчен, но в очите му се четеше гняв, който означаваше, че е на прага да излезе от кожата си. Стойката му беше отпусната, но и това беше сигнал. Владееше се и бе готов да се придвижи във всякаква посока.

Дъхът замря в гърдите ѝ. Никога по-рано не е изглеждал толкова далечен, толкова неописуемо далечен, само естествената му гордост и арогантност бяха с него. Болка прободеше сърцето ѝ и тя се почувства сякаш се задушаваше. Той беше боец, който по-скоро би умрял, отколкото да бяга, защитавайки собствения си кодекс и верен на собствените си идеали. С ъгълчето на окоето си Сюзан забеляза Мери Келър, която наблюдаваше съпруга си с натъжено и явно обидено изражение.

Изведнъж Сюзан се ядоса, неудържим прилив на чувства измести потиснатостта ѝ и умората ѝ. Тази стара вражда вече беше причинила достатъчно проблеми и мъка, а сега и друга жена щеше да бъде наранена. Мери Келър трябваше да наблюдава как съпругът ѝ се опитва да започне битка за друга жена, нещо, което не можеше да бъде приятно. Ами Корд... какво ще стане с Корд? Младежката му любовна връзка беше станала причина да бъде изхвърлен от семейството си и суровият живот, който беше водил след това, го беше превърнал в още по-изолиран мъж. Грант Келър беше измаменият съпруг, вярно, но не беше единственият, който е страдал. Беше време всичко най-после да свърши и тя щеше да се погрижи за това!

Хора, които никога не бяха виждали Сюзан Блекстоун ядосана, се стреснаха от изражението на лицето ѝ, и когато тя тръгна през стаята, се отдръпваха, за да ѝ направят път. Очите ѝ бяха в буреносен цвят на индиго, бузите ѝ горяха, докато се придвижваше към двамата мъже и вмъкна крехкото си тяло грациозно между тях. Тя изглеждаше

като мъниче пред техните размери, но никой не се усъмни, че ситуацията бързо се успокои. Тя практически пламтеше.

— Грант — обърна се тя към мъжа мило, но не успя да скрие огъня в очите си, — бих искала да говоря с теб, моля те. Насаме. Сега.

Изненадан, той сведе поглед към нея.

— Какво?

Тонът му подсказваше, че не беше осъзнал напълно присъствието ѝ.

Твърдите ръце на Корд се затвориха около кръста ѝ и той започна да я дърпа настрана. Тя вдигна поглед към него, усмихна му се над рамото си.

— Не... смей — процеди тя, въпреки усмивката на лицето си.

Пак погледна към Грант.

— Грант. Вън.

За да е сигурна, че ще я послуша, тя го хвана за ръка и го изведе навън от стаята, зад гърба си дочу бръмченето на приказките като на ято разгневени пчели.

— Полудял ли си? — попита го ядосано, шепнешком, когато вече не можеха да ги чуват.

Пусна ръката на по-възрастния мъж и гневно се нахвърли срещу нещо.

— Не пострадаха ли вече достатъчно хора от този стар скандал. Нещата не могат да бъдат поправени и всички платиха за него. Край!

— Не мога. — Той ѝ отговори не по-малко ожесточено. — Главата ми пламна! Влизам в собствения си дом и намирам жена си в леглото с него. Мислиш ли, че той се засрами? Просто се вторачи в мен, като че ли си е негова жена, сякаш има право да е там!

Да, това можеше да се очаква от Корд, високомерно да изгледа дори самия дявол. Но тя отхвърли всичко това.

— Сигурно имаш лоши спомени, но просто трябва да се справиш с тях. Все още обичаш първата си жена? Така ли е? Сега имаш Мери, забрави ли? Помисли ли за нея? Помисли ли си как може да се чувства точно сега, като те гледа да се биеш за друга жена? Защо просто не отидеш при нея и не ѝ зашлевиш плесница? Предполагам, че от това няма да я заболи повече, отколкото я боли точно сега.

Той пребледня, загледа се в нея. На лицето му изби пот и той изтри челото си с нервна ръка.

— Господи, не бях помислил — заекна той. Сюзан забодеше показалец в гърдите му.

— Край на въпроса — категорично заяви тя. — Ако някой... който и да е, иска да се бие с Корд за нещо, случило се преди четиринадесет години, първо ще си има работа с мен. Сега се върни при жена си и се опитай да компенсираш стореното!

— Сюзан... — Той замлъкна, загледан в бледото ѝ, разгневено изражение, каквото никога по-рано не беше виждал в нея. — Нямах предвид...

— Знам — каза тя омилоствивена. — А сега върви.

Тя леко го побутна и Грант си пое дълбоко въздух, очевидно се готвеше да се изправи пред една съпруга, която имаше пълното право да бъде засегната, унижена и ядосана. Сюзан за миг остана след него, самата тя си пое дълбоко въздух, докато не усети да възвръща равновесието си и да измести мощния прилив на адреналин, който я накара да прелети през стаята и да застане между двамата разгневени мъже.

— Доста лош навик си придобила.

Дълбокият, проточен глас дойде зад нея и тя се извърна, задъхана, докато Корд бавно излизаше от сянката. Тя неочаквано потрепери, гневът вече не я закриляше, след като охлаждащата нощ най-сетне беше проникнала в съзнанието ѝ. Тя хвърли бърз поглед към тълпата гости, които се виждаха през градинските врати, някои отново танцуваха, отдадени на собствените си грижи. Тя се намеси твърде бързо, за да се случи нещо вълнуващо, значи нямаше да има и много клюки.

— Всички знаят, че сме тук навън, но никой няма да се намеси. Дори и Престън, Момчето Чудо — каза той цинично.

Докосна нежната извивка на бузата ѝ с пръст, плъзна го надолу към грациозната дължина на шията ѝ.

— Майка ти никога ли не ти е казвала, че е опасно да се намесваш между биещи се животни?

Тя пак потрепери и когато се опита да проговори, установи, че гласът ѝ беше хриплив и напрегнат.

— Убедена бях, че няма да посегнеш срещу мен, колкото и да си разгневен.

Пръстът му пак се раздвижи, плъзна се убийствено бавно по ключицата ѝ, след това леко я погали по чувствената вдлъбнатинка на рамото. Сюзан установи, че докосването на този пръст, хипнотичното му движение някак влияе на дишането ѝ. Ритъмът на гърдите беше напълно нарушен, в един момент тя едва ли не хипервентилираше, в следващия задържах дъха си. Вдигна поглед към него, видя движението на устните му, докато говореше, но вниманието ѝ беше приковано в милувката му и думите нямаха смисъл. Тя преглътна, овлажни внезапно пресъхналите си устни и едва процеди:

— Съжалявам. Какво...

Единият ъгъл на устата му се вдигна в странна полуусмивка.

— Казах, че щеше да бъдеш в много по-голяма безопасност, ако ми нямаше доверие. Тогава щеше да стоиш настрани от мен и нямаше да се опариш. Не знам какво да мисля за теб, скъпа.

— Какво искаш да кажеш?

Защо гласът ѝ не можеше да бъде по-силен? Защо не можа да извади нещо повече от дрезгав шепот?

Пръстът му отново се раздвижи, бавно премина по другото ѝ рамо, галеше я по начин, който караше сърцето ѝ лудешки да бие. Никога не си е давала сметка, че раменете ѝ са толкова чувствени, но той правеше с нея неща, от които тя се олюляваше от сладострастие.

— Не мога да реша на чия страна си — измърмори той, като същевременно наблюдаваше и пръста си и начина, по който се вдигаха гърдите ѝ, докато тя се бореше да регулира дишането си.

— Ти или си най-добрата актриса, която някога съм срещал, или си толкова невинна, че трябва да бъдеш заключена, за да си в безопасност.

Изведнъж бледите му очи отскочиха нагоре, погледът му се сблъска с нейния със сила, която я поразил.

— Повече не заставай пред мен. Ако Грант дори неволно те беше ударил, щях да го убия.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но каквото и да беше намислила, то завинаги се изгуби, след като той прокара пръста си надолу по гърдите ѝ, очертавайки вдлъбнатината помежду им, след това се спусна под материята на корсажа ѝ и леко я потупа по сатененото зърно. За миг тя успя да се въздържи да не изохка, но след това във въздуха се разнесе насечено стенание. Бавно и уверено, той

промъкна ръката си под роклята ѝ, с дланта си я притисна в смела прегръдка, напълно сигурен в себе си, сякаш не бяха в двора, където всеки момент някой от петдесетината присъстващи можеше да ги прекъсне. Той се загледа в лицето ѝ, разнежено, удавено в чувственост, и внезапно се замисли дали изглежда така, когато Престън я докосва. Тя или беше най-чувствената жена, която той някога бе виждал, или беше фантастична преструвана. При мисълта за Престън той издърпа ръката си, оставяйки я учудена и обърквана.

— По-добре се върни вътре — промълви той.

След това се обърна и се отдалечи, изчезна в сенките на нощта, оставяйки я по-самотна, отколкото се е чувствала след смъртта на Ванс.

Тялото ѝ гореше от милувката му, но въпреки това трепереше от нещо като хлад. Сякаш имам треска, помисли си тя смътно, едновременно изгаряше и зъзнеше. Той беше треска, която я поглъщаше, и тя стигна да ужасяващото заключение, че вече не може да контролира чувствата си към него. Без тя да го иска, той твърде много я вълнуваше. Тя играеше на руска рулетка с чувствата си, но беше твърде късно, за да спре.

Остана няколко минути навън в студената нощ, преди тихомълком да се промъкне вътре и да се присъедини към гостите. Престън се приближи към нея и леко я докосна по ръката.

— Добре ли си?

Попита я с нежна загриженост и в очите му тя видя любов, която той не можеше напълно да скрие.

Достатъчно се владееше, за да му отговори с най-успокояващата си усмивка, от която повечето хора чувстваха, че всичко на света е наред.

— Да, добре съм.

— Грант и Мери си тръгнаха. Какво му каза? Той изглеждаше шокиран, когато влезе, и се запъти направо към Мери.

Тя поклати глава, все още усмихвайки се.

— Всъщност нищо. Просто го успокоих.

Погледът му показваше, че не ѝ повярва напълно, но я целуна леко по челото. Неизбежно, когато се огледа наоколо, Сюзан видя Корд, застанал отсреща в стаята и загледан в нея със студени, непроницаеми очи. Сърцето ѝ се изпълни с тъга и мъка. Той никога

нямаше да ѝ повярва, помисли си тя, и ѝ се прииска това да нямаше толкова голямо значение за нея.

Одри Грек намери възможност да ѝ благодари, задето предотврати една сцена, след което Сюзан се извини и потегли към дома си, където се отпусна на леглото, чувствайки се изтощена, но след десет минути стана и нервно закрачи напред-назад из къщата. Накрая включи телевизора, за да гледа комедията на Джери Луис и Дийн Мартин, остави лудориите им да избистрят ума ѝ. Тя се беше увлякла във филма, сама избухваше в смях, когато на вратата се позвъни. Беше почти полунощ, часът на вещиците.

— Кой е? — провикна се тя през вратата, стягайки по-здраво колана на пенъоара си.

— Корд.

Тя дръпна резето и му отвори. Той се изправи от отпуснатата си поза, облегал в рамката на вратата, и влезе. Погледът ѝ се спусна към бутилката уиски, която носеше в ръка. Полупразна бутилка уиски.

— Пиян ли си? — попита тя предпазливо.

— На път съм.

Той ѝ се усмихна и отпи от бутилката.

— Трудно ми е да се напия, но шампанското винаги ме довежда до такова състояние. Такава е химията ми. Просто се опитвам да стигна до край с това.

— Защо искаш да се напиеш?

Той тръгна към кабинета и тя автоматично го последва. Ако беше пиян или дори подпийнал, естествено се справяше добре. Походката му беше стабилна, говорът ясен. Седна на канапето и простря дългите си крака напред, пъшкайки, докато мускулите му се отпуснаха. Сюзан отиде до телевизора и го изключи в средата на някакъв забавен номер на Луис. Тя повтори въпроса си.

— Защо искаш да се напиеш?

— Просто, изглежда, това е нещо съвсем естествено. Данък на миналото.

— Значи вдигаш чаша... Извинявай, бутилка... за доброто старо време.

— Точно така.

Той пак отпи, след това шумно остави бутилката на пода и прикова в нея искрящия си поглед.

— Защо застана между нас? Исках да го ударя. Господи, как исках да го ударя!

— Още един данък на миналото? — попита тя рязко.

— На Джудит.

Той я поправи, леко усмихнат.

— Знаеш ли какво ми каза той? Дойде при мен и ми каза: „Значи курвичката не остана и с тебе.“ Бях готов на място да му извия врата.

Сюзан не беше чувала името преди, но знаеше, че Джудит е била първата жена на Грант, жената, която той е заловил с Корд. Тя седна до него, загърна пеньоара около краката си и зачака. Беше спокойна, цялото ѝ внимание насочено към него. Хората често разговаряха с нея, разказваха ѝ неща, които не разкриваха пред никого другото, без да са съвсем наясно какво точно у нея ги караше така да ѝ вярват. Самата Сюзан не го разбираше, единствено може би само това, че тя наистина ги слушаше.

Той отпусна глава назад и клепачите му наполовин покриха очите му.

Тя беше истински огън — започна той след кратко мълчание. — Напълно неподходяща за Грант Келър. Имаше червена коса и дръпнати сиви очи, като на котка. Цялата искреше. Обичаше да се смее, да танцува и да се весели, да прави всичко, на което Грант беше твърде неспособен да се наслади. Не беше тип, който би плувал гол през нощта или да танцува по улиците по време на Карнавала. Но доколкото знам, тя му е била напълно вярна.

Той млъкна, загледан в миналото.

Минаха няколко минути, преди Сюзан да го подтикне:

— Докато ти...

Той вдигна очи и ѝ хвърли кос поглед, в който се долавяше болка ѝ вина.

— Докато не срещна мен — съгласи се той направо.

С ловко движение сграбчи бутилката и я долепи до устата си. Тя го наблюдава като замаяна как работи силното му гърло. Когато пусна бутилката, тя беше празна. Той диво я изгледа.

— Не беше достатъчно.

Тя се замисли дали той ще може да каже същото, когато тялото му започне да абсорбира току-що погълнатия алкохол, дали изобщо щеше да бъде в състояние да каже нещо.

Лека лъскавина от пот изби на лицето му, той я изтри с опакото на ръката си.

— Имахме връзка почти година, преди да ни заловят. Гласът му беше пресипнал, напрегнат.

— Много пъти настоявах да се разведе с Грант, да тръгне с мен, но под целия този блясък Джудит беше страшно консервативна. Репутацията ѝ означаваше много за нея и тя обожаваше децата си. Просто не можеше да скъса всичките си връзки. Но нямаше никакъв шанс, след като Грант ни хвана.

Сюзан преглътна, опитвайки се да не си представя сцената. Как ли би се почувствал всеки един от групата от трима души, замесени в триъгълник, когато съпругът влиза и заварва жена си в леглото с любовника ѝ?

— Тя беше разпъната на кръст.

Той се надигна от канапето и нервно тръгна из стаята. Това, което тя видя в изражението му, я изплаши.

— Не ѝ остана и един приятел. Собствените ѝ деца не искаха да разговарят с нея, след като Грант я изхвърли от къщата. Милата ми леля Имоджийн беше водачът в отлъчването ѝ от обществото. Престън не знае, че аз знам какво направи той, защото се потруди да не попадне в групата, но той организира нещо като сцена от сбирщина от хора. Група тийнейджъри хулигани един следобед танцуваха около Джудит на паркинга пред една бакалия и викаха „Курвата на Блекстоун“. Май звучи почти викториански? Онази нощ хванах едно от децата и... ах, убедих го да ми кажи кой е организаторът. Потърсих Престън, но той офейка и не можах да открия къде е отишъл.

Значи, ето защо той така силно мразеше Престън! Тя можеше да разбере горчивината му, но продължаваше объркано да го съзерцава. Не можеше ли да разбере, че отмъщението често се връща обратно, наказвайки отмъстителя също толкова жестоко, колкото и жертвата му?

Беше свил до побеляване юмруците си отстрани и дръпнал устните си назад над зъбите. Разтревожена, Сюзан стана и отиде при него, покри с нежни длани юмруците му. Беше свалил връзката си и ризата му беше разтворена на врата. Очите ѝ бяха на равнището на тези къдрици и за миг тя се взря в тях като в транс, преди да отблъсне мислите от опасната посока, по която те поемаха, и да вдигне поглед нагоре.

— Къде е тя сега? — попита тя, представяйки си Джудит някъде в някакъв долен бар, на средна възраст и отчаяна.

— Мъртва е. — Гласът му сега беше тих, почти нежен, сякаш беше поставил някаква дистанция между себе си и спомените си. — Съпругата ми е мъртва и този негодник я нарече курва!

Сюзан тихичко, пое въздух, шокирана от това, което току-що той каза. Съпругата му!

— Какво се случи?

— Те сломиха духа ѝ.

Той дишаше дълбоко, почти отчаяно, но беше разтворил ръцете си и сега пръстите му се вплетоха с нейните, държаха я толкова здраво, че я заболя. Лицето му беше изкривено в болезнена гримаса.

— Оженихме се веднага след развода ѝ. Но тя никога повече не беше онази Джудит, никога не беше смеещата се, танцуваща жена, която толкова много желаех. Не бях достатъчен, за да заместя децата и приятелите ѝ и тя просто угасна.

— Трябва да те е обичала, след като е рискувала всичко това — отбеляза Сюзан натъжено.

— Да, обичаше ме. Само че не достатъчно, за да няма угризения, да не остави болката да я разяжда. Разболя се от пневмония и не искаше да се бори. Предаде се, отпусна му края.

Той процеди през зъби:

— Искаш ли да научиш цялата идиотщина? Тя се промени, нямаше нищо общо с жената, която обичах, но останах с нея, защото се отказа от толкова неща заради мен. По дяволите, заслужаваше повече! Направих каквото можах, за да не го разбере никога, и се надявам, че си отиде от света с мисълта, че все още я обичам, но чувството отдавна си беше отишло. Аз също съм виновен за това, което се случи с Джудит. Дяволски виновен!

Очите му бяха сухи, пламнали, и Сюзан разбра, че макар и да не беше в състояние да плаче за покойната си жена, той беше на път да се разпадне пред нея. Тя насила изтръгна ръцете си от смъртоносната му хватка и с длани го хвана за лицето, положи хладните си крехки ръце на горещата му плът като благословия. Меката му брада погъделичка дланите ѝ и тя нежно я погали. При докосването той затвори очи.

— Тя е била възрастен човек и е направила своя избор, когато е решила да има връзка с теб — изтъкна тя тихичко.

Искаше да облекчи мъката му, да направи нещо, което да отнеме страданието от лицето му. Боже мой, та той е бил малко повече от момче, а е бил изправен пред такова изпитание!

— Стресът е бил твърде голям за нея, но не смятам, че грешката е била толкова твоя, колкото нейна.

Той постави ръцете си върху нейните и извърна лице, за да зарови устни в лявата ѝ длан, след това отърка бузата си в ръката ѝ. От гърдите му се откъсна дълга, лека въздишка и той отвори очи.

— Ти си опасна жена. Нямах намерение да ти разказвам всичко това — измърмори той сънливо.

Сюзан го погледна и разбра, че изпитият алкохол го удря силно и бързо. Внимателно го подкани да седне на канапето и той тежко тупна на него. За миг се поколеба, след което взе решение. Той не беше в състояние да шофира, значи трябва да прекара нощта там. Наведе се и започна да сваля обувките му.

— Какво правиш? — измънка той, клепачите му спускаха още повече.

— Свалям обувките ти. Мисля, че е по-добре да прекараш тук нощта, вместо да рискуваш да шофираш до вкъщи.

Слаба усмивка трепна на устните му.

— Какво ще си кажат хората? — попита той с насмешка.

След това очите му се затвориха, той пак въздъхна, странен миролюбив звук.

Сюзан вдигна рамене при този въпрос. Какво щяха да си кажат хората, след като се разбере, че е прекарал нощта тук, не можеше да си представи. Но не мислеше, че има избор. Той беше напълно изтощен, а и пиан, и ако някои решаха да клюкарстват, тя не би могла да ги спре. Не би рискувала живота му заради това. Приключи задачата си и прилежно подреди обувките му на една страна, след това хвърли дългите му крака на канапето.

Той изсумтя и намести дългото си тяло върху възглавниците, отпусна единия си крак настрани, а другият прехвърли през облегалката на канапето. Изтегнат в тази измъчена поза, той заспа тихичко и лесно като дете.

Сюзан поклати глава, неспособна да потисне една усмивка. Беше ѝ казал, че става коварен, когато е пил? Наблюдавайки го така, както така спокойно сега си спеше, тя се усъмни. Качи се горе, за да вземе

възглавница и одеяло. Върна се, разстла одеялото върху него и постави възглавницата под главата му. Той изобщо не се събуди дори при това движение.

Отпусната в собственото си легло, тя изпита дълбоко чувство на задоволство само от факта, че той е под същия покрив. Топлият копнеж на тялото ѝ подсказваше, че тя иска повече от него, не само присъствието му. Искаше да се любят пълноценно и до край, да бъде всичко за него, всяка мечта, която той е имал някога, всяко желание, което е изпитвал. Искаше да го облекчи и утеши, да го накара да забрави черното си минало. Знаейки, че той твърде продължително оставаше сам, за да допусне някой да означава толкова много за него, ни най-малко не промени чувствата ѝ. Колко странно, че след като отново обичаше, обичаше човек толкова различен от самата нея.

Но и Ванс беше различен. За разлика от Корд, Ванс отстъпваше, поне външно, но тя винаги е знаела, че Ванс можеше да бъде и суров, опасен мъж, ако някой или нещо застрашеше тези, които той обичаше. Обстоятелствата бяха различни за Ванс в сравнение с тези за Корд и тази част от личността му не се беше развила, макар и потенциалът да беше налице. С Ванс тя се чувстваше закриляна и обичана, защото усещаше, че Ванс би застанал между нея и всичко, което би я застрашило, без да се замисля какво това би му струвало.

Така, както аз обичам Корд! — помисли си тя, шокирана от дързостта на тази съвършено нова за нея мисъл. Стресна се, като си помисли, че би могла да бъде предизвикана да прояви насилие, но като се сети за гнева, който я изпълни миналата вечер, разбра, че би направила всичко, за да попречи на Грант Келър да удари Корд. Тя не се страхуваше за Корд. Той беше способен да се грижи за себе си. Просто не можеше да понесе мисълта, че той ще изпита и най-слабата болка. С удоволствие самата тя би понесла плесница през лицето, вместо да остави тя да бъде залепена на Корд.

Бързо заспа и се събуди, преди да звънне будилникът. Слънцето надничаше през прозореца ѝ, ярко и топло, казваше, че настъпва нов прекрасен пролетен ден. Тананикайки си, тя си взе душ и облече чисто дантелено бельо, избра ярка лятна рокля, която отразяваше повишения ѝ дух. Чистата бяла материя с фина дантела по края и пролетни цветя в ярки тонове я караше да се чувства свежа като новия ден и изпълнена с надежда. Все още тананикайки си, тя слезе долу и надникна в

кабинета, където Корд продължаваше да спи на канапето. Беше се обърнал по корем с главата си към облегалката на канапето, при което се откриваше сплъстената му черна коса. Тя затвори тихо вратата и отиде в кухнята.

Емили вече беше там, спокойно и сръчно приготвяше закуска. При появата на Сюзан, по-възрастната жена вдигна поглед и се усмихна:

— Кой е гостенинът?

— Корд Блекстоун — отговори Сюзан.

Върна ѝ усмивката и сама си наля чаша прясно кафе. Докато кафето изстиваше, тя извади чинии и сребърни прибори, за да сложи масата.

— Корд Блекстоун.

Емили се замисли, погледът ѝ се размекна.

— Боже, Боже, мина толкова време откакто не съм виждала това момче. Той дори прекара няколко нощи под моя покрив, когато беше по-млад.

— Снощи беше пиян — обясни Сюзан. Подреждаше чиниите на масата, разсеяно поставяше салфетки, сребърни прибори, след това ги местеше на милиметри, докато накрая не остана доволна.

— Не си го спомням като човек, който пие, но разбира се това беше много отдавна. Не казвам, че не пиеше, но просто никога не му влияеше. Моето момче губеше съзнание, но Корд се държеше здраво на краката си, както винаги.

Сюзан наля още една чаша кафе и я отнесе в кабинета. Внимателно я постави на малката масичка, след това приклепна пред канапето. Сложи ръка на покритото с одеяло рамо на своя гост, през плътната материя почувства топлината на плътта му.

— Корд, събуди се.

Нямаше нужда да го разтърсва. Усетил докосването и доловил гласа ѝ той се обърна, омотавайки се неволно в одеялото и очите му се отвориха, разкривайки светли, искрящи ириса. Той се усмихна, прозя се, протегна ръце над главата си.

— Добро утро.

— Добро утро.

— Искаш ли кафе? — попита тя.

Той се изправи в седнало положение, прокара пръсти през косата си. Пак се прозря и след това се присегна за кафето, поднесе чашата към устата си и внимателно отпи от димящата течност. Притвори очи, докато кофеинът си пробиваше път към стомаха му.

— Господи, хубаво е! Да не би да надушвам нещо с бекон?

— Ако мислиш, че можеш да ядеш...

— Казах ти. Нямам махмурлук — бързо отвърна той сякаш се боеше, че ще му отнемат закуската.

Сюзан не можа да потисне смеха си.

— Да, но ти също ми каза, че си коварен, когато си пиан, а се оказа просто голям котарак! Голям, сънлив котарак.

Той се присегна и я улови за ръката, погледът му прикован в сияйното ѝ смеещо се лице.

— Зависи от компанията ми как ще се държа, когато съм пиан. Мога да бъда коварен, когато трябва.

Допи кафето и остави чашата, след това се хързулна назад в полулегнало положение, затвори очи, придържайки леко ръката ѝ.

Тя разтърси рамото му със свободната си ръка.

— Не заспивай отново! Време е за закуска...

Без да отваря очи, той я притегли към себе си и тя се озова, просната върху него в твърде непристойно положение. Очите ѝ се разшириха и се превърнаха в големи сини езера. Тя се опита да придърпа полата си надолу, но усилията ѝ бяха възпрепятствани, защото краката ѝ незнайно как се бяха омотали в одеялото и не можеше да ги изправи.

Той рязко пое въздух, вплете пръсти в косата ѝ и я накара да замре.

— Предпочитам теб за закуска — измърмори той хрипливо.

Пръстите му упражниха точно толкова натиск, колкото тя да може бавно да извие глава, сантиметър по сантиметър, докато той докосна устните ѝ със своите. Сюзан потрепери, устните ѝ се разтвориха за неговите като нежен пролетен цвят. Като добре дошъл, стар приятел езикът му лениво навлезе навътре и започна да изследва остриите краища на зъбите ѝ, мекотата на устните, чувственото огъване на езика ѝ, когато срещнеше неговия. Ръката му напусна косата ѝ и се придвижи надолу по гърба, търсеше нежната извивка на гръбнака, бавно и неумолимо като смяната на годишните времена.

Сюзан забрави за закуската. Тя обви ръце около врата му, пръстите ѝ се промъкнаха в косата му и тя посрещна явната жажда на устата му. Беше толкова сладко и хубаво. Нищо друго не ѝ трябваше — само да бъде в прегръдките му. Тя усети ръцете му по тялото си, опитни, спокойни ръце, докато се спускаха надолу до нежната извивка на талията ѝ, след това още по-надолу по закръглеността на бедрата. Задъхан, плъзна длани по меката им извивка и я притисна към себе си. Дивата сексуалност на движението му я изпълни с наслада, от която се замая, неспособна да овладее горещите искри от желание, които се стрелкаха по цялото ѝ тяло. Тя беше жена, а Корд знаеше точно какво да прави с тялото ѝ. С няколко бързи движения вдигна полата ѝ, ръцете му се оказаха под плата, и след миг дланите му опариха хладната ѝ кожа.

Сюзан простена и звукът беше погълнат от устата му. Зъбите му докосваха долната ѝ устна, деликатната извивка на челюстта, нежното ухо. Дъхът бурно влизаше и излизаше от дробовете ѝ, сърцето ѝ препускаше безконтролно. От усещането си за него тя обезумяваше и искаше да потъне в нещо, за да задоволи необузданата си нужда. Сега той хапеше шията ѝ, зъбите му жилеха кожата ѝ. След това я успокояваха с леко близване с език. Пръстите ѝ неумолимо се впиваха в гъстата му, жива коса. Тя искаше да му даде всичко, всяка част от себе си, да слее мекотата на собственото си тяло с якостта на неговото. Емили се провикна от кухнята:

— Две минути!

Сюзан чу, но изобщо не проумя за какви две минути става дума. Корд изпъшка и ръцете му се стегнаха около бедрата ѝ в знак на отказ. След това неохотно се откъсна от съблазнителните ѝ форми.

— Мислех, че две минути са предупреждение само във футбола — измърмори той, избутвайки я на една страна.

Тя седна, зашеметена и болезнено объркана, чудеше се защо наркотикът на докосването му така внезапно беше отнет от трескавата ѝ, упоена плът. Той се загледа в лицето ѝ — толкова нежно и уязвимо в страстта — и челюстта му се скова от усилието, което трябваше да положи, за да не се присегне отново. Тя беше твърде много жена, за да бъде строга моралистка и благовъзпитана и той все повече се очароваше от това, че тя не беше строга моралистка и благовъзпитана.

Тя беше забраненият плод, на всичкото отгоре мамещ, но логиката нямаше нищо общо с начина, по който той я желаше.

Сюзан си заповяда да бъде спокойна, насили омекналите си крака да я държат, когато се изправи, насили гласът си да прозвучи лъжливо хладнокръвно.

— Вероятно искаш да се измиеш, преди да хапнеш — измърмори тя и му показа пътя към банята на долния етаж.

— Когато свършиш, мини през кухнята.

Но въпреки цялото си външно спокойствие, трябваша й няколко мига, след като влезе в кухнята, за да събере мислите си. След като огледа с невиждащ поглед малката маса в нишата за закуска, подредена за трима, с ваза весели маргаритки в средата, връхлетя я мисълта, че за първи път от пет години ще споделя закуската си с мъж. И то не с какъв да е мъж! Пред него всичките й познати бледнееха. Тръпка на желание отново премина по тялото ѝ и тя се изчерви при мисълта, че само преди няколко минути щеше да му позволи да я обладва, просната на канапето като развратница, с Емили в кухнята. Измърморвайки някакво извинение, че трябва да прибере чашата му от кафе, за няколко минути тя се измъкна навън, за да събере мислите си.

Върна се с чашата и отново я напълни с прясно, димящо кафе, което постави до чинията му, когато Корд се спря на вратата, атакувайки чувствата ѝ с размерите си, доминирайки над всичко в женската ѝ къща. Около него витаеше атмосфера на твърда жизненост и за момент тя можеше само да стои и безпомощно да го наблюдава. Състоянието ѝ по никакъв начин не се подобри задето знаеше, че той така влияе на всички жени. Дори Имоджийн не беше имунизирана срещу него. А сега и Емили, като се обърна да го поздрави, лицето ѝ поруменя от удоволствие.

— Корд Блекстоун, кълна се, по-красив си от всякога!

Той огледа лицето ѝ само за около секунда и леденосините му очи гледаха остро. След това лицето му се разтегли в сърдечна усмивка.

— Госпожо Ферис!

Без да се спира, той прекоси помещението и лепна една целувка по развълнуваната ѝ уста — топла и приятелска целувка, за която Сюзан искрено завидя на своята Емили.

Жената се смееше и го потупваше по бузата.

— Тази брада! Наистина изглеждаш като прокуден! Седни, седни! Надявам се, че все още обичаш яйцата си рохки?

— Да, госпожо — отговори той.

Вродената му южняшка куртоазия не му позволяваше да се обърне към нея по друг начин. Той настани Сюзан и Емили на столовете им, преди да вземе собствения си стол, дългите му крака трудно се събраха под масата, но Сюзан нямаше нищо против колената им да се допират. Присъствието му на масата ѝ за закуска беше толкова естествено, като нещо съвсем обикновено и слънцето отново грейна за нея след пет години отсъствие. Тя усещаше погледа на Емили върху себе си, но не можеше да контролира сияйната си усмивка.

Не само тя се усмихваше. Емили хихикаше около Корд, бърбеше и пърхаше около него, а той приемаше всичко с доволен вид, което подсказваше на Сюзан, че отдавна не се е радвал на удоволствието да бъде глезен по такъв прост и многозначителен начин. Сюзан не говореше много, просто слушаше разговора им. Разбра, че Корд и най-големият син на Емили са били неразделни приятели в тийнейджърската си възраст и че Корд е изял много яденета, сготвени от Емили. Емили запозна Корд със сегашния живот на Джак, но на Сюзан ѝ направи впечатление, че Корд не даде никаква информация за себе си. Миналото му беше затворена книга. Тя разбра, че не знае нищо за това какво е правил и къде е бил, след като е напуснал Мисисипи, нито къде е бил непосредствено преди да се завърне.

Стана ѝ неприятно, че закуската свърши, масата бързо беше вдигната и кухнята изчистена, последната чаша кафе изпита. Тя го изпрати до вратата, сърцето ѝ биеше бавно, тежко. В любовта към него нямаше средно положение. Беше или ярка слънчева светлина или най-тъмни сенки, болезнено установи тя. Спря се в средата на хола, сърцето ѝ туптеше в очите, докато го изпращаше с поглед.

ГЛАВА ШЕСТА

Очите му бяха притворени и непроницаеми, докато я гледаше, но ръката му погали рамото ѝ, сякаш не можеше да се въздържа да не я докосне. Пръстите му стоплиха хладната коприна на кожата ѝ, преди да тръгнат нагоре към шията, за да уловят брадичката и да вдигнат лицето ѝ. Не беше промълвил и дума, но нямаше и нужда. Горещата милувка на устните му ѝ казаха всичко, което тя искаше да знае. Тихо въздишайки, тя се притисна в него и се разтопи, вдигна ръце, за да ги постави на челюстта му, където мекотата на брадата му погъделичка дланите ѝ.

Той вдигна устата си и за момент я задържа близо до себе си. Сюзан постави ръце на лицето му, с пръсти леко започна да го гали по брадата, изцяло потопена в насладата, сгушена в него. Силният му, топъл врат сякаш я подкани и тя се вдигна на пръсти, за да го целуне нежно по кожата над яката.

— Как изглеждаш без брада? — попита тя замечтано само защото ръцете ѝ бяха на брадата му.

Това беше първото произнесено изречение.

Той се изсмя дрезгаво — звук, който се разли на вълнички като топла вода.

— Като себе си, предполагам. Защо? Любопитна ли си?

— Ами... Остави го да изтълкува звука, както намери за добре. — Откога носиш брада?

— От миналата зима, но мустаци имам от много години. Бях заседнал за около седмица, без да имам възможност да се бръсна, можех само да стържа лицето си с тъпо ножче и тогава си дадох сметка колко много време съм прахосвал, за да изтръгвам космите от лицето си, още повече че те веднага поникваха обратно. И реших да си пусна брадата.

Тя прокара пръст по брадичката му.

— Брадичката ти с цепка ли е или с трапчинка?

Изведнъж той се разсмя и се откъсна от нея.

— Ела сама да провериш — подразни я той.

Хвана я за ръка и я дръпна след себе си нагоре по стълбите на бързи отскоци.

— Къде е банята ти?

Сюзан също се изсмя и се опита да го спре.

— Какво правиш? Много бързаш! Ще падна!

Той се обърна и я взе в прегръдките си, така силно я целуна, че устните я заболяха. Притискайки я здраво към гърдите си, той отваряше врати, докато накрая намери спалнята, влезе там и я спусна с хлъзгане на пода. Огледа се в обзаведеното съвсем по женски помещение — дантелени пердета, кремава дебела кадифена завивка на леглото, тапети с нежни цветя. Изражението му се промени, стана любопитно, изненадано.

— Ванс не е спал тук. Това е стая на жена.

Сюзан преглътна, леко изненадана от проникателността му и си призна:

— Това беше нашата стая. Но промених всичко след смъртта му. Не можех да спя тук, където всичко беше така, както когато той беше жив. Купих нови мебели и поднових всичко. Дори килимът не е същият.

— Друго легло? — попита той, наблюдавайки я отблизо.

Сюзан потрепери и промълви:

— Да. Всичко. Нов матрак, нови чаршафи... всичко.

— Добре.

Единствената дума беше тихо хриптене на задоволство. Погледът му така пламтеше, че тя разтри голите си ръце, почувства се като опърлена. Той се огледа и посочи една врата, освободи я от силата на визуалното си поле.

— Това ли е банята?

— Да, но защо...

— Сега ще видиш.

Улови я за ръка и я повлече към банята. Започна да разкопчава ризата си, разтвори я до кръста, след това я издърпа от панталоните и ѝ я подаде, тя автоматично я улови и я окачи на ръката си.

— Няма да направиш това — каза тя, не вярвайки, след като разбра намеренията му.

— Защо не? Имаш ли ново ножче за бръсначката си. Като начало ми трябват само ножици.

— Има една малка в чекмеджето там — кимна тя по посока на шкафчето. — Корд, почакай. Не намеквах да обръснеш брадата си.

— Тя пак ще порасне, ако не одобриш голото ми лице — отвърна той провлачено.

Отвори чекмеджето и извади ножиците.

— Защо просто не седнеш и не се насладиш на шоуто?

Тъй като нямаше какво друго да прави, тя спусна капака на тоалетната и седна, очите ѝ се разшириха, удивена, докато го гледаше как подстригва брадата толкова късо, колкото можеше с ножиците. Той пак я попита за бръсначката и тя му посочи вградената аптечка отляво. Той извади бръсначката, нови ножчета и гел за бръснене от шкафчето, след това сръчно смени ножчетата.

Намокри лицето си с топла вода, разби гела на пяна, покри лицето си с достатъчно разпенен бял сапун и заприлича на дяволит Дядо Коледа. Сюзан за малко не подскочи, когато ножчето се вряза в брадата и остави гладка следа по пътя си. Част от нея трепереше в очакване да види лицето му, но друга част никак не искаше брадата да изчезне. Тя беше толкова мека и кадифена, кожата ѝ настръхваше всеки път, когато я докоснеше.

Той изпълни всички гърчове, съпътстващи бръсненето — извиваше врата си, накланяше глава, а Сюзан седеше като омагьосана. За първи път го виждаше без риза и погледът ѝ се спусна надолу по мускулестото му тяло. Знаеше, че е силен, но сега видя слоевете мускули, които го покриваха, и устата ѝ пресъхна. Раменете му блестяха под лампата, кожата му беше опъната и гъвкава като на младо момче. При всяко движение мускулите на гърба му се сгъваха и надипляха, след това се отпускаха, огъваха се в безкраен танц, който прикова вниманието ѝ.

Сюзан установи, че ритъмът на дишането ѝ е нарушен и тя отклони очи към огледалото, където се отразяваше лицето му. От пълното съсредоточение, което прочете там, изпита дълбока вътрешна болка. Онази бръчка беше толкова мъжествена и толкова отдавна не беше я наблюдавала. Ванс се мръщеше по същия начин. Цели пет години животът ѝ беше лишен от нещо, защото не можеше да седи в банята и да наблюдава мъжа си как се бръсне. Просто удоволствие, но

трайно. Корд отново ѝ го предлагаше, така както ѝ предложи присъствието си на закуска. И някак простото действие да го наблюдава как се бръсне я съблзняваше много по-пълно, отколкото биха могли разгорещените целувки.

Постепенно погледът ѝ се задълбочи и тя изследва огледалното му отражение. Тя стисна ръцете си, за да не им позволи да се присегнат и да го докоснат. Зърната му бяха плоски кръгове, малки и тъмни, с дребни точки в средата си. Прииска ѝ се да постави устни там. Извивките на гърдния му кош бяха обвити в слоеве мускули, а солидната стена на корема му трептеше от сила. Малките къдрици по гърдите му преминаваха в права, кадифена линия, която се спускаше надолу до средата на корема и изчезваша под колана на панталоните. Той вдигна ръце и тялото му се опъна, при което се показа стегнатият, вдлъбнат пъп и фин белег, който започваше от дясната му страна, завиваше надолу и изчезваше от погледа.

Сюзан почти се задъха и този път не можа да спре ръцете си. Те отскочиха напред, докоснаха белега, нежно го обходиха. Този път трескавият ѝ поглед отново се разходи по него, тревожно, и откри други следи от битки. Малък, сребрист, набръчкан белег на дясното рамо най-вероятно рана от изстрел накара кожата на гърба ѝ да изтръпне от страх за него. Друга линия тръгваше от лявата гърда, завиваше към ръката, минаваше под нея и свършваше под лявата му плешка. Очевидно невинаги е успявал да се наведе навреме.

Изведнъж тя забеляза, че е притихнал под ръцете ѝ и тя ги отпуска встрани, бързо отмести поглед от него. Съзнаваше бавните му движения, докато измиваше остатъците от пяна по лицето си и с потупвания го подсуши, но не можеше да го погледне направо.

— Няма нищо лошо, че ме докосваш — каза той пресипнало. Думите му изкънтяха във внезапната тишина. — Защо спря?

Тя преглътна.

— Страхувах се да не си помислиш, че любопитствам. Господи! Какво ти се е случило. Всички тези белези... — избухна тя невъздържано.

Той се изсмя кратко, тъжно.

— Просто много труден живот. Отдавна съм изхвърлен от лоното на лукса — отговори той грубо.

Грубият му тон я накара да вдигне поглед и за първи път, след като беше свършил с бръсненето, тя видя лицето му. Устата ѝ отново пресъхна.

Никога през живота си не беше виждала някой с така изсечени и хладни черти. Беше оставил мустаците си, слава Богу. Не можеше да си представи лицето му без тях. Челюстта му беше слаба и ясно очертана, брадичката — четвъртита и невероятно упорита. Долната му устна беше придобила пълнота, каквато досега не беше забелязала, някаква нова чувственост. Липсваше му класическото съвършенство за красота, но той имаше лице на боец, на човек, готов да си бие за това, което иска, мъж, който се надсмива над опасността. Безстрашието му личеше повече от всякога, сякаш беше дръпнал настрани було, което го скриваше от погледа. Тя мислеше, че брадата му го правеше да изглежда повече като разбойник, отколкото всъщност беше. Но сега разбра, че обратното е вярно. Брадата скриваше безмилостното изражение на лицето му.

Гледаше надолу към нея с насмешка, сякаш знаеше, че брадата е била камуфлаж. Годиците и километрите се бяха гравирани на това сурово, леко изпито лице, но то не я отблъсна. Беше привлечена като животно от гълбините на студена нощ, за да приклепне пред топлината на огъня. За кратък миг на униние, знаейки, че е изгубена, тя установи, че колкото по-неудържимо е привличането, толкова по-голям е рискът и че тя рискува целия си начин на живот, ако се свърже с него. По природа беше предпазлива и резервирана, но продължи да го гледа мълчаливо; бе решила да приеме риска. Заради сърцето си щеше да пренебрегне миналото и бъдещето, а и смяташе, че наградата си струва. С нечленоразделен звук тя вдигна ръце към него.

Странно напрегнато изражение стегна лицето му. След това с хриплив стон той я вдигна и я отнесе в спалнята, положи я на леглото все още в прегръдките си, изви се и се озова почти отгоре ѝ. Лявата му ръка се зарови в косата ѝ и задържа главата ѝ неподвижна, устата му се спусна надолу, за да се спре върху нейната. Тя с удоволствие разтвори устни пред настоятелния натиск на езика му, издавайки слаба въздишка на блаженство, когато се сгуши в него, кръстоса ръце около врата и раменете му, притисна гърдите си в твърдата, топла плоскост на неговите. Тя го целуна пламенно и деликатно, предложи му се с нежна

простота. Той вдигна на сантиметър устата си от нейната, дъхът му излизаше бързо на неравни струи.

— Мисля... мисля, че ще изгубя главата си заради теб. Защо не си това, което очаквах? — промълви той.

Преди Сюзан да успее да го попита какво има предвид, преди дори да ѝ хрумне да се замисли над това, устатата му отново беше върху нейната и ръцете му се стягаха около нея със сила, която би я наранила, ако по начало вече не беше обезкостена. Всичко се комбинираше, за да покори сетивата ѝ. С всяка поразителна сила на тялото си усещаше топлото благоухание на новия ден, слабия бриз, който влизаше през отворения прозорец, сладкото чуруликане на птиците, които се стрелкаха между огромните дървета. И след това нямаше нищо, нищо, освен докосването на ръцете и устата му.

Той свали ципа на роклята ѝ, смъкна я надолу, за да разголи гърдите ѝ пред себе си и жадно ги пое, първо с опитните си ръце, след това с огъня на устата си. Тя извика, тъй като силното всмукване изпрати шокови вълни от примитивна наслада, които се разбиваха в нервите ѝ, и тя се изви като дъга в тялото му.

Телефонът до леглото ѝ зазвъня. Той вдигна глава, мощно изруга под мустак, след това се отпусна още по-тежко върху нея, мускулестите му крака раздалечиха нейните, за да отворят място за него. Гърдите ѝ се заровиха в къдриците по гърдите му, ръцете ѝ здраво се вкопчиха в него. Тя копнееше всички пластове дрехи помежду им да паднат, но не ѝ се искаше да го освободи достатъчно дълго, за да ги свали. Тя се огъна по него, искаше още, още...

— Сюзан! Телефонът!

Гласът на Емили се изкачи по стълбите, стресна ги, сякаш кофа студена вода беше излята отгоре им. Сюзан, хлипайки, си пое въздух, неспособна да отговори. Не, не! Защо сега?

— Сюзан? — извика Емили, повишавайки гласа си въпросително.

Тя прехапа устна, след това успя да се провикне:

— Да, ще се обадя. Благодаря, Емили.

Гласът ѝ съвсем не звучеше като нейния собствен, но Емили трябваше да бъде удовлетворена.

Корд се изтърколи от нея с въздишка. Прегракнало каза:

— Хайде, обади се. Ще дойде горе да те провери, ако не се обадиш.

Той вдигна слушалката и ѝ я подаде, прокарвайки кабела през гърдите си, след това се отпусна на възглавниците.

Сюзан навлажни устни, пое си дълбоко въздух, за да се съвземе.

— Ало.

Чу се енергичният глас на Имоджийн.

— Ало, скъпа. Искам да те поздравя за бързата ти реакция снощи. Знаех, че няма да ни изоставиш.

Сюзан учудено се намръщи, мислите ѝ все още бяха твърде замаяни от страст, за да може да разбере какво казва Имоджийн. Как можеше да мисли, след като беше полулегнала на гърдите на Корд и упоителният му одеколон дразнеше ноздрите ѝ като афродизиак.

— Съжалявам, не разбирам. Какво имаш предвид?

Имоджийн отговори нетърпеливо:

— Ами намесата ти на страната на Корд. Не забравяй, че в това и ти ще загубиш толкова, колкото и ние. Залъгвай го и открий каквото можеш. Снощи си направила брилянтен ход...

Сюзан хвърли бърз, измъчен поглед към Корд, кръвта ѝ замръзна във вените, когато видя студенината в очите му и разбра, че е чул всяка дума. И как нямаше да чуе, след като практически тя лежеше върху него? Студена, жестока усмивка изкриви устата му, когато той внимателно пое слушалката от безжизнените ѝ пръсти и я закрепил на рамото си.

— Много избърза с поздравленията, лельо Имоджийн. Това беше тактическа грешка. Трябваше да се обадиш на Сюзан, когато брегът е чист — измърка той мазно, заплашително.

С целенасочено движение пусна слушалката на вилката, след това се обърна към нея. Усмивката на устата му беше смъртоносна и тя можеше само да чака със затаен дъх и спряло сърце.

— Господи, красива си — измърмори той, все още усмихвайки се. Очите му се спуснаха към гърдите ѝ. — И толкова готова да ми дадеш всичко, което искам, така ли? Нищо чудно, че снощи ме остави да говоря толкова много. Мислеше ли, че ще излея душата си пред теб, че ще ти кажа всичко, което съм планирал?

Крайниците ѝ леко се разтрепериха. Тя прошепна:

— Не. Ти трябваше да говориш, аз бях на разположение.

Беше толкова близо до него, че видя зениците му да се разширяват, черното отвътре така нарасна, че накрая остана само съвсем тънка окръжност от синьо.

Той провлече отговора си, като нарочно покри гърдите ѝ с ръце:

— На разположение си на мен, колкото и на Престън?

Почувства се, сякаш я е ритнал и се опита да се отскубне, но той я стисна с другата си ръка и я задържа до себе си. Пръстите му започнаха да мачкат меката ѝ плът бавно и прецизно, което я изплаши и сълзи опариха в очите ѝ.

— Не съм на разположение на Престън! Освен като... приятелка. Не съм сексуален освобождаващ клапан за никого!

Усети как бузите ѝ горят от обида и пак се опита да се отскубне, опит, напълно безполезен пред естествената му сила.

Той тихо изтананика:

— Разбира се, че не си. Затова си в това легло с мен. Предложи ми се, скъпа, за малко забава и игри. Но милата леля Имоджийн, Бог да благослови любопитната ѝ душа, не можа да остане настрана от телефона и ти развали работата. Сега какво ще правиш?

Тя отчаяно се провикна, умоляваше го да я разбере:

— Не е така! Имоджийн искаше да спя с теб, за да се опитам да разбера какво смяташ да правиш, но аз отказах...

Той се изсмя, тих, дрезгав звук на недоверие.

— Наистина изглежда, че си ѝ отказала — подразни я той и погали гърдите ѝ. Нагласи гърчещото ѝ се тяло по своето и направо я изгори с мъжката си топлина. — Веднъж и тя да има идея, която да ми хареса. Не би трябвало да оставим малко телефонно обаждане да ни прекъсне...

— Не!

Тя подпря ръце в гърдите му, започна да натиска в безполезно усилие да създаде повече пространство помежду им. Трябваше да направи огромно усилие, за да не избухне в сълзи, но отказа да се поддаде на тази слабост и започна ожесточено да мига.

— Защо не? Хареса ти да бъдеш...

— Използвана? — избухна тя обидено.

— Е, скъпа, нямах намерение да бъда груб. Канех се да кажа, че ще ти хареса да бъдеш пак с мъж, защото не броя Престън за такъв.

Какво ще кажеш? Обещавам ти, че когато аз те... използвам, няма да те оставя незадоволена.

— Престани!

Тя почти изкрещя, ужасена от това, което се случи и колко бързо нещо, което беше толкова правилно, се превърна в нещо толкова грозно.

— Никога не съм правила секс с Престън. Пусни ме!

Той се изсмя и отново я улови, след като тя почти беше успяла да се отскубне от него. Ръката му се спусна към ханша и я притисна към себе си.

— Успокой се — посъветва я той, все още смеейки се. Как можеше да се смее, след като тя се чувстваше сякаш някой е отскубнал сърцето ѝ, нещо, което тя не можеше да разбере. — Няма да те изнася. Макар че, Боже мой, жено, ако не престанеш да се гърчиш така до мен, може да променя решението си!

Тя притихна. След дълъг момент равнодушно рече:

— Моля те, пусни ме да стана.

Той насмешливо вдигна вежди, разтвори ръцете си и я освободи. Тя седна далеч от него, несръчно започна да оправя роклята си, опитваше се да нагласи плата върху гърдите си. Той стана от леглото и се отправи към банята, откъдето се върна с ризата си. Нахлузи я и я закопча, след това свали ципа на панталоните си, за да я напъха вътре, и небрежно застана пред нея. Сюзан седеше, замръзнала от ужас, твърде нещастна, за да може да прави нещо друго, освен вцепенена да го съзерцава.

— Не изглеждай толкова нещастна, скъпа — посъветва я той с подправена нежност. — Вероятно нямаше да ти кажа нищо.

Отиде към мястото, където тя седеше на леглото, наведе се, подпирайки се на ръцете си. Кратко и решително я целуна, малко груб в яда си. Когато се изправи, в очите му гореше малко огънче.

— Жалко, че не можа да изчака още половин час, преди да се обади — каза той.

С пръст докосна бузата ѝ.

— До скоро.

След това небрежно сбогуване той си тръгна. Тя продължи да седи като парализирана, заслушана в уверенията му стъпки надолу по

стълбите. След това се чу звукът на вратата и миг по-късно гърленото ръмжене на мощен добре настроен двигател.

Дълго след това тя най-после успя като вдървена да се изправи, но това беше всичко, което успя да насили тялото си да направи. Облегна се на стената със затворени очи, докато се опитваше да си даде сметка за случилото се. Тя почти мразеше Имоджийн, задето застана между нея и Корд, макар и не нарочно. Не, ако Имоджийн знаеше, че Корд е тук, тя не би направила нищо, за да разлюлее лодката. Тя просто нямаше да повярва, че Сюзан ще се съгласи да проституира за доброто на семейство Блекстоун, или по-точно за самата Имоджийн и Престън. Според нея, ако Сюзан имаше нещо общо с Корд, то се е основавало на някакви скрити подбуди.

Беше особено мъчително, защото за малко той изглеждаше сякаш сваля ужасните си бариери, съвсем малко. Целувките им изграждаха крехък мост на разбирателство помежду им, докато Имоджийн с тежката си ръка не го разби. В продължение на няколко часа Сюзан беше на прага на екстаза, толкова дълбок и мощен, толкова широкообхватен, че ѝ беше трудно да повярва в изобилието, което се стичаше едва ли не до връхчетата на пръстите ѝ.

Черно отчаяние я обзе, депресия, толкова дълбока, че само смъртта на Ванс можеше да се сравни с нея. След погребението на Ванс, когато тя се оказа принудена да си признае, че няма чудо, което би могло да ѝ го върне, известно време сякаш в живота ѝ нямаше нищо, което да си струва. Ако беше възможно, тогава тя би умряла тихичко в съня си, толкова огорчена и безпомощна се чувстваше след непоправимата празнота от смъртта. Времето я излекува, времето и деликатната сила на собствената ѝ природа, но тя не успя да си възвърне насладата от това, че е жива, способна отново да изпитва удоволствие, докато Корд не навлезе в живота ѝ, не я докосна със силните си пръсти и не разпали огньовете до буйно горене, които бяха потискани в течение на пет години.

Мина час, преди мисълта ѝ да започне да се връща в скованото ѝ съзнание. След смъртта на Ванс тя научи, че дори и най-скъпоценният живот може да угасне, научи също, че смъртта е окончателна. Но тя беше твърде много жива, също и Корд. Не можеше да го пусне просто ей така да си тръгне! Ако истински обичаш някого, тогава трябва да си готов да се бориш за него, а тя беше готова да се бори с целия свят, ако

се наложи. За щастие, не беше нужно да се захване с целия свят, но упоритият, опасен мъж, пред когото трябваше да се изправи, беше нещо достатъчно лошо. Ако не беше толкова важно за живота ѝ да го накара да я изслуша, тя никога нямаше да може да събере смелост. Би могла да застане пред всекиго, но Корд можеше да смути дори самия дявол.

Без да си дава време да мисли, защото спреше ли се, щеше да спре изобщо, каза на Емили, че ще отсъства до края на деня, грабна чантата си и изтича към колата. Наруши ограниченията на скоростта, докато караше към вилата, не дръзваше да си повтаря това, което щеше да му каже, но знаеше, че трябва да го накара да я изслуша.

Изтрещя по моста над Джубилий Крийк и колата ѝ се изви като риба, когато взе дългия широк завой по наклона, водещ към лекото възвишение, на което беше разположена вилата. Яркочервен блейзър с огромни гуми беше паркиран пред предните стълби и тя спря зад него, разпръсквайки камъчета и прах. Преди още колелата да бяха спрели да се въртят, тя беше отворила вратата, излязла от колата и вече изкачваше стъпалата по твърде неженствен начин. Беше ударила два пъти по вратата с юмрук, когато пронизващо изсвирване достигна до ушите ѝ и тя се завъртя. Корд бе долу при рекичката, на около стотина метра. Той вдигна ръка, кимна ѝ да се присъедини към него. Тя беше твърде нетърпелива, за да използва стълбите. Скочи от края на верандата и се спусна надолу по наклона в бърз ход.

Той продължи да работи, силните му ръце с лекота ритмично размахваха косата, от което рояк разбунтувана зеленина се разхвърчаваше във въздуха, докато той разчистваше гъста растителност. Приближавайки се, тя забави ход. Когато стигна до него, застана настрани, далеч от режещото острие. След миг той спря, облегна се на дръжката, изгледа я с непроницаем поглед, лека усмивка разтегли устните му. Прокара ръка по потното си лице и провлачено каза:

— Орловите нокти са неконтролируеми. Ако някога решим да покорим света, достатъчно е само да изпратим няколко резника орлови нокти и да изчакаме една година. Всички ще бъдат изтощени да се борят с пълзящите растения, така че ние ще можем, танцувайки, да завземем новите територии.

Тя се усмихна на приумицата, но за южните фермери, това не беше голямо преувеличение. Сега, вече застанала пред него, тя не можеше да измисли какво да му каже. За момента беше достатъчно, че е просто там, загледана в него, пиейки от гледката на великолепната му мъжественост. Той блестеше от потта, тъмната му коса беше мокра и полепнала по черепа, беше навил бяла кърпичка за нос на лента и завързал около челото си, за да предпази очите си от потта. Ризата му захвърлена лежеше на земята. Джинсите му бяха мръсни. Нищо нямаше значение. Дори да беше със смокинг, едва ли щеше да ѝ се види по-хубав.

След като тя не каза нищо, той извърна глава въпросително, очите му лукаво проблеснаха.

— Имаш ли някаква причина, за да дойдеш тук?

Тя преглътна, опитвайки се да овладее гласа си.

— Да. Искам да ме изслушаш.

— Слушам, скъпа, но не казваш много.

Тя потършува за свършените думи, които да използва, за думите, които биха го накарали да ѝ повярва, но с прискърбие разбра, че такива думи няма. Той продължи насмешливо да я гледа, да наблюдава терзанията ѝ.

Тя избухна:

— Когато Имоджийн ме помоли да те шпионирам, аз отказах, а тя не е свикнала някой да ѝ казва не. Някой сигурно ѝ е казал какво се случи снощи и тя е предположила, че съм променила решението си. Но това не е вярно.

Той шумно се изсмя и учудено поклати глава.

— Ами тогава какво правеше с мен в онова легло? Егото ми не е толкова голямо, за да се хвана на това, че просто не си могла да устоиш на чара ми. Знам каква е репутацията ти, мадам, винаги строга и праволинейна, както всички знаят. Имам своите съмнения за Престън...

— Млъкни!

Тя извика и сви ръце в юмруци.

— Казах ти и пак ти повтарям, че...

Той отегчено я прекъсна.

— Знам. Не си спала с Престън.

— Вярно е!

— Той е влюбен в теб.

Стресната от проникателността му, тя призна.

— Да. Но не го знаех допреди няколко дни. Това не променя нищо. Много държа на Престън, но не съм влюбена в него. Между нас никога не е имало нищо интимно.

Той атакува рязко, сменяйки позицията си.

— Това означава, че в живота ти не е имало никой, имам предвид романтично, след смъртта на Ванс, от което изглежда твърде невероятно така изведнъж да си паднеш по мен. Трябва да има някаква причина.

Сюзан пребледня.

— Има. Когато те срещнах, разбрах, че не съм мъртва. Тъгувах по Ванс цели пет години, но той не се върна, а аз съм много жива. Ти ме накара отново да почувствам нещата. Аз не съм като теб. Никога не съм била смела и авантюристична, никога не съм поемала риск за каквото и да било, но когато съм с теб, се чувствам малко по-смела, малко по-свободна. Искам да бъда с теб заради себе си, не заради Имоджийн, Престън или за каквато и да е сума пари.

Очите му потъмняха, докато я слушаше, след това се втренчи в нея в течение на дълъг, мъчителен момент, поемайки напрежението от крехката ѝ фигура, почти безнадеждната прямота в очите ѝ, очи в толкова тъмно синьо, че изглеждаха като дълбокия Пасифик. Накрая той развърза кърпичката за нос около челото си и използва квадратното парче плат, за да изтрие поточета пот от лицето и ръцете си, след което го прокара по гърдите си. Мълча толкова дълго, че накрая Сюзан не можеше да търпи повече и го сграбчи за ръката. В отчаянието си рече:

— Много е просто. Единственото, което трябва да направиш, е да не казваш нищо! След като вече си предупреден как бих могла да узная нещо? Как изобщо е възможно да те използвам?

Той въздъхна, поклати глава и накрая проговори. Гласът му беше толкова тих, че тя потрепери.

— Сюзан, ти самата го каза. Ние сме много различни. Животът ми беше суров и невинаги съм бил на правилната страна на закона. Ти изглеждаш, сякаш през целия си живот си била носена на кадифена възглавница. Ако мислиш, че искаш красиви думи, красиви цветя и да

се държим за ръце на лунно осветление, по-добре си намери друг мъж. Не се задоволявам с държане на ръце.

Тя отново потрепери, клепачите ѝ, натежали от страст и желание, се спуснаха и забулиха очите ѝ.

— Знам — прошепна тя.

— Така ли?

Той пристъпи по-близо до нея, толкова близо, че упоиващият аромат на разгорещеното му тяло я обгърна и възбуди сетивата ѝ.

— Наистина ли знаеш какво искаш? — Ръцете му я прихванаха през кръста, пръстите му се забиха в нежната ѝ плът. — Не съм от мъжете, които благовъзпитано опипват в мрака, по разписание всяка събота вечер. Аз съм много по-груб от това и много по-жаден. Искам да смъкна дрехите ти и цялата да те вкуся — отрязва той и я привлече по-близо, така че телата им се докоснаха.

Вътре в нея радостта задейства мощен сигнал като за пожар и тя връхлетя върху него като приливна вълна, която се засилва към брега.

— Искам да поема зърната ти в устата си и да ги смуча, докато се втвърдят и заплачат за още. Искам да чувствам краката ти увити около гърба ми и толкова дълбоко да навляза в теб, че да не мога да кажа къде свършвам аз и къде започваш ти. Именно това искам точно сега и това е, което съм искал всеки път, когато те видя. И ако ти не искаш това, по-добре бягай, защото аз ще го получа.

Сюзан унесено въздъхна. Тялото ѝ беше живо, страдащо, туптящо, искащо всички тези неща, които той описа, и още. Искаше да му даде сърцето си и заедно с него мекото си, пламнало от страст тяло. Не можеше да му даде думите. Усещаше, че той не иска любов, че ще се почувства обременен, ако му признае, че го обича, затова ще преглътне обратно думите и вместо това ще се задоволи, като му предложи тялото си.

— Аз не бягам — каза тя във влажното убежище на врата му.

— А може би трябва — промълви той грубо и я пусна. — Но вече е много късно за това. Ти имаше своя шанс, скъпа. Чувството ми за чест не отива толкова далеч!

Наведе се, взе я на ръце, мускулестият му гръб и рамене без усилие пое на лекото ѝ тяло. Тръгна нагоре по хълма с решителна крачка. Когато Сюзан дръзна косо да погледне нагоре към лицето му, потрепери от ожесточеността на изражението му. От мисълта за риска,

който беше на път да поеме, като му се отдаваше, ѝ призля и тя извърна лице към топлото му рамо. През живота ѝ само един мъж я беше любил и то с любов и дълбока нежност. Корд не ѝ вярваше. Щеше да я вземе сладострастно, но не с любов, и тя не знаеше дали е достатъчно силна да се справи с това. От друга страна, без никакво съмнение знаеше, че трябва да опита да стигне до него, да опита да му покаже, така нежно отдавайки му се, че не е коварен и користолюбив човек. Трябва да му покаже какво е любов, защото той никога не беше разбрал.

Закрилияният ѝ живот не я беше подготвил за това, както не я беше подготвил за реалността, когато съпругът ѝ умираше в ръцете ѝ, докато кръвта му изтичаше през дрехите ѝ. След смъртта на Ванс малка част от себе си тя напълно изолира от света, пазеше се да не бъде наранена и си позволяваше да даде възможно най-нищожна част от любовта си само на най-близките. Изоляцията ѝ остана непокътната, докато не срещна Корд. Той я събуди, за да опознае тя по-дълбоко себе си, да осъзнае, че не е същество на условностите, за каквото винаги е мислила, че е. Не беше толкова дива като Корд, толкова свободна, нито някога е била човек на риска, но искаше да се възползва от шанса, че може да го накара да я обикне. Трябваше да се възползва от този шанс. Толкова неща не знаеше за него, но по същество за нея това нямаше значение, благодарение на обединената сила на сърцето, душата и тялото, още при първия поглед тя в него видя другаря в живота си, единствения мъж, който би могъл да означава за нея повече от всекиго другико, когото можеше да си представи. Беше обичала Ванс, обичала го беше дълбоко, но сега онова чувство изглеждаше толкова слабо в сравнение с това, което изпитваше към Корд — като лек пролетен дъжд в сравнение с мълниите и яростта на развилняла се буря. С удоволствие би последвала този мъж навсякъде по земята, където той би искал да отиде.

Дългите му крака погълнаха разстоянието, докато се изкачваше по хълма, без по нещо да личи, че носи нечие тяло в ръцете си. Той скочи нагоре по стълбите и с рамо отвори вратата на вилата, след това се извъртя настрани, за да влезе с нея. С тока на ботуша си ритна вратата и с трясък я върна обратно в рамката. Отнесе я направо в спалнята и я пусна да стъпи на крака, свитите му очи впити в бледото ѝ напрегнато лице. Хладна, цинична усмивка се появи на лицето му,

когато се отпусна на леглото, просна се отгоре му, издърпа една възглавница и я сви на топка, която постави зад тъмната си глава. Кръстоса обутите си в ботуши крака и очите му я огледаха цялата.

— Добре. Събличай се — каза той провлачено.

Сюзан протегна ръка, за да се закрепи, тъй като се олюля. Стаята лудешки се завъртя и внезапното бръмчене в ушите ѝ я накара да си помисли, че не е чула правилно.

— Какво? — попита тя глухо, преглътна и пак попита. Вторият път гласът ѝ прозвуча като слабо хриптене.

Небрежно и оскърбително той огледа гърдите ѝ.

— Събличай се. Свали си дрехите. След като така неудържимо искаш да ме пробваш в леглото, давам ти шанс. Може би си разчитала на бързо вдигане на полата, но това, което аз имам предвид, ще отнеме повече време.

Той не мислеше, че тя ще го направи. Тя изведнъж си даде сметка, че навярно си е мислил, че е трябвало само да я притисне малко повече и тя ще побегне обратно разплакана при Престън. Какво ли го е накарало да бъде толкова предпазлив, че не можеше да вярва на никого?

Бавно с разтреперани пръсти тя протегна ръце назад и се опита да хване ципа на роклята си. Напипа малкото езиче, но не успя да го задържи. След като то се изплъзна от треперещите ѝ пръсти за трети път, тя си пое дълбоко въздух и отпусна ръце, обърна се към него и седна на ръба на леглото до него. Тихо се обади:

— Не се справям с ципа. Би ли го направил вместо мен?

Дълъг, смълчан момент той не помръдна, тя усети как очите му я пронизват отзад. След това матракът се размърда, той докосна ципа. Бавно, много бавно ципът се спусна надолу и роклята ѝ се отпусна. Когато той пусна езичето, тя се изправи, преди да е изгубила смелостта си, и се обърна с лице към него.

Лицето му беше безизразно, черните му клепачи спуснати, така че закриваха всичко, което очите му навярно биха искали да ѝ кажат. Коварен трепет тръгна от краката ѝ и се разпространи нагоре, размеквайки я отвътре. Тя отстъпи от сандалите си, хвана презрамките на плажната си роля, пусна ги по раменете си и измъкна ръце от тях. Роклята падна до кръста ѝ, разголвайки гърдите. Не носеше сутиен с малката си рокличка, през отворения прозорец струеше благоуханен

пролетен бриз и докосна бледокафявите ѝ малки зърна, които набъбваха в нежни, сочни пъпки. Макар че Корд не се беше помръднал, тя усети напрежението, което стегна всеки мускул на тялото му. Очите му продължаваха да са забулени, но визуално докосваха кадифените възвишения, които тя му предлагаше: Гърдите ѝ бяха високи и твърди, великолепно закръглени, и тя изведнъж се почувства страшно радостна, че женското ѝ тяло можеше да го съблазни.

Дълбоко вътре в нея, надигаща се от бездънния резервоар на любовта ѝ, се намираще вродената нужда да му принадлежи. Тя беше жена и той беше мъж. Тя беше неговата жена — по всякакъв начин, по който той я желаше, стига само да я вземеше. За нея нищо друго не беше толкова важно, колкото времето с него. Това време можеше да бъде мимолетно и тя трябваше да внимава да съхрани всяка скъпоценна секунда от него. Обстоятелствата можеха да ги разделят или той можеше да си тръгне без предупреждение, воден от неспокойния си дух. Прекарал е твърде много години в скитане по тъмните кътчета на земята, за да може някога напълно да се установи на едно място. И колкото и време тя да има с него, ще приеме всеки ден така, както идваше, ще му се наслади изцяло, сякаш на земята няма нищо друго и никога няма да има нищо друго. Не би могла да постави граници на това колко да даде от себе си на него. Трябваше да му даде всичко, всяко грамче любов.

С точни грациозни движения тя смъкна роклята надолу по бедрата си и я пусна в нараснала купчина около краката му. Тя отстъпи от нея, тялото ѝ беше изцяло разголено пред него, като се изключат дантелените бикини. Той виждаше гладките ѝ добре оформени крака, плоския корем и заоблените бедра, грациозната извивка на талията ѝ. Стоеше неподвижна пред него, оставяше го да гледа всичко, което искаше, долавяше напирещата нужда, която започваше да тупти в тялото му.

Ако времето все още съществуваше, тя не го съзнаваше. Може да са минали секунди или минути, откакто седеше там, чакаща, нечуваща нищо, освен веселите песни на птиците по дърветата вън от прозореца, бръмченето на насекомите. След като той не помръдна, тя вмъкна пръсти под ръба на бикините си и започна да ги смъква надолу по бедрата, разкривайки последната загадка на женствеността си.

Сърцето ѝ биеше толкова диво в гърдите, че ребрата я заболяха. Ами ако той ѝ обърне гръб? Реши, че ще умре на място, ако това се случи. Поемайки си дълбок, неравномерен дъх, тя избута бикините надолу по бедрата си и ги пусна на пода.

Навярно той не е искал тя да улови реакцията му, но чу как шумно той си пое въздух. Това ѝ даде смелост да продължи да стои пред него, уязвима по начин, който само друга жена би могла да разбере. Предлагайки му се по този начин, тя даваше израз на дълбоко, огромно доверие в него като човешко същество, приемайки на доверие, че макар и той да притежаваше силата да я нарани жестоко, ако беше жесток и нехаен, въпреки това той би се отнесъл към крехката ѝ плът и сърце с грижовност, каквато заслужаваха. Тя седеше неподвижна в яркото утринно слънце, но въпреки това беше статуя, излъчваща топлина, с гъвкава кожа, а циркулиращата топлина на животворната кръв ѝ придаваше слаб, розов отблясък. Очите ѝ бяха дълбоки езера от среднощно синьо, които го канеха, мамеха го да навлезе в света на сладострастието и любовта, които го очакваха.

Той продължаваше да лежи изтегнат на леглото, но всички мускули на тялото му бяха напрегнати, плътната материя на джинсите му допринасяше много повече да се очертае възбудата му, отколкото да я скрие. Силна червенина избуя по високите му насечени скули и езикът му неволно премина по долната му устна, сякаш той вече вкушваше сладостта ѝ. Накрая той се раздвижи, бавно седна, погледът му не напускаше тялото ѝ, което пламтеше, докато той изследваше всеки сантиметър от него с очи. Наведе се, за да си свали ботушите и чорапите, захвърли ги настрана, където те се приземиха с приглушен тропот. След това се изправи, разгърна високата си фугира и се извиси над нея. Устата ѝ бе съвършено суха. Тя изведнъж осъзна разликата в размерите им, в силата им, в самата форма и тъкан на телата им. Той беше мъж, силен и агресивен. Тя беше изцяло жена, мека и кадифена, но способна да поеме цялата му агресия и сила и да я превърне в израз на любов. Тя се надяваше, о, как се надяваше!

Жилестите му ръце задърпаха катарамата на колана, откопчаха я и извадиха колана от панталоните с едно уверено движение. Когато понечи да разкопчае джинсите си, Сюзан се съживи и се присегна, за да покрие ръцете му със своите.

— Нека аз — прошепна тя.

Ръцете му увисваха встрани и той отново дълбоко и неравномерно вдиша въздух.

Бавно, разтегляйки времето и момента, тя освободи гайката и смъкна надолу ципа, нежните ѝ ръце навлязоха вътре през разтворената дреха, за да погаят бедрените му кости, да изследват стегната малка вдлъбнатинка на пъпа му, след това се придвижиха, за да обхванат твърдата стегната закръгленост на ханша. Нежно спусна ръце надолу по бедрата му, придръпвайки и джинсите и установи, че е без бельо. Когато джинсите му се озоваха под колената му, той изведнъж се раздвижи, сякаш търпението му внезапно се изчерпа. Отстъпи от омотания деним, изрита го и едновременно с това я сграбчи и падна на леглото с нея в прегръдките си, сгушвайки я в гърдите си. Като доброволно жертвоприношение пред сладострастния му олтар тя обви ръце около мускулестия му врат и вдигна уста към неговите, тялото ѝ се огъваше по неговото в бавен, изящен танц. Устата му се затвори върху нейната страстно и пламенно до влудяване и той я притегли още по-плътно към себе си, преплете крака с нейните, дъха си с нейния, езика си с нейния, вкуса си с нейния. Тръпчивостта на желанието му се утаи като упоително вино на устните ѝ и тя жадно отпи от него. Тя беше жива, извисена, цялото ѝ същество се беше съсредоточило върху него и ликуваше от силата на съществуването ѝ.

Той освободи устата ѝ, за да плъзне устните си като горяща главня по извивката на челюстта ѝ, след това надолу отзад по нежната ѝ шия. Сякаш открил рядко съкровище, той притисна лице в нежната вдлъбнатинка на рамото ѝ. Езикът му изскочи навън и вкуси от нея, Сюзан потрепери от безрезервна наслада, пръстите ѝ се заровиха в косата му и го притиснаха към нея.

— Боже мой — промълви той глухо. — Прокарваше острите си бели зъби по плътта ѝ, предизвиквайки болезнена чувственост. — Влудяваш ме. Понякога мисля, че бих убил, за да те имам, дори и да знам, че Престън те е имал.

За миг тя изпита болка, толкова силна, че я заслепи, едва не разкъса вътрешностите ѝ, и рязко си пое въздух. Но успя да я преодолее. Прие, че трябва да му докаже, че той може да ѝ вярва, във всичко. Раздвижи се по него по начин, който изтръгна стон от устните му. С гъвкаво, мощно извиване на тялото си той се обърна и се настани отгоре ѝ, мускулестите му крака контролираха нейните.

С разтреперан пръст той очерта малките кръгове около зърната ѝ, наблюдавайки как кадифената плът набъбва в сочни пъпки.

— Сладка моя Сюзан — с въздишка промълви той и снижи главата си, за да отдаде почит на устата ѝ.

Като огън, устните му пламнаха по меките възвишения на гърдите ѝ и той възбуди трептящите хълмове с дяволския си език. Сюзан изстена, звук, незабелязан, освен може би за по-дълбоките първични инстинкти на мъжа, надвесен над нея. Вътрешностите ѝ се бяха размекнали, тялото ѝ беше като втечнено от потока от желаня, които я притискаха неумолимо да продължава. Той всмука мощно гърдите ѝ и стоновете се превърнаха в стенания, тихи умоляващи звуци.

Той се задържа над нея, сякаш решен да се наслади на всичко в нея. С ръце и уста я изследваше, откриваше различните тъкани и вкусове на тялото ѝ, търсеше най-чувствените места с изпитателни пръсти и любопитен език. Тя се огъваше под докосването му, бедрата ѝ се движеха, докато тя все по-високо и по-високо като дъга се извиваше към слънцето, кожата ѝ вдишваше парфюма на страстта. Тя дрезгаво извика, неволна реакция, когато ръката му се придвижи със сигурна, сърцераздирателна интимност, за да установи степента на нейната готовност, и той си пое дълбоко въздух.

— Сега — каза той, твърдо и решително.

С ръка отдели бедрата ѝ и ги разтвори. Сюзан на момента се подчини, неспособна дори да си помисли да не го направи, отвори се за него като уязвимо цвете, приковавайки го към себе си с доверието си много по-сигурно, отколкото той би могъл да я прикове със силата си.

Той се задвижи върху нея, очите му пламнаха от сладострастие, силното му тяло, разтреперано, покри нейната мекота. Той подпъкна ръце под нея, с длани обхвана гладките извивки на ханша ѝ и я приповдигна за навлизането си. Сюзан тихичко изхлипа, желаше го до болка и подканващо се изви. Той я пое с мощен тласък, който го вкара дълбоко вътре в нея, целия го прибра в обгарящото кадифе на плътта ѝ. Мърканията в гърлото на Сюзан, като шокова вълна, като тътен се разнесоха по цялото ѝ тяло, по целомъдреното ѝ тяло, което не беше изпитало мъжка страст от смъртта на Ванс. Рефлексивен вик на болка се изплъзна от устните ѝ и пръстите ѝ се забиха в бицепсите

му, усещайки ги как се стягат от напрежение, докато той отчаяно се опитваше да се контролира.

Той увисна над нея, загледан надолу със замръзнало от удивление изражение.

— Боже мой — промълви той хрипкаво.

Устните ѝ се разтвориха, дъхът ѝ се движеше бързо навътре и навън между тях, докато тялото ѝ се бореше да го приеме.

— Корд? — въздъхна тя.

Имаше нужда да бъде утешена, беше леко изплашена, почувствала чисто инстинктивен, женски страх. Той замря.

— Искаш ли да спра? Не искам да ти причиня болка.

— Не, не! Не спирай! Моля те, не спирай.

Думите се превърнаха в стенание, докато излизаха от устата ѝ. Почувства, че ще умре, ако той я напусне сега, сякаш жизненоважна част ще бъде откъсната от нея. Но той не се отдръпна. Отпусна се неподвижно върху нея, докато напрежението не напусна тялото ѝ и той не усети вътрешното ѝ отпускане и тя не се размърда под него с леки инстинктивни вълнообразни движения на бедрата си. Притисна се в него с ръце около врата му, краката ѝ скопчени около кръста му, докато накрая той не започна сам с движения да отговаря на движенията ѝ. Беше бавен и нежен, поемаше я невероятно грижовно, караше я да се почувства сигурна, че е с него с всяка стъпка по пътя, по който той тласкаше тялото си към удовлетворение. Ръцете и устата му погребяха съзнателната ѝ мисъл под вихрушка от милувки, от които огънят в слабините ѝ лумна с още по-голяма сила, извади я от контрол, отне ѝ всяка привидност на приличие и благовъзпитание. В прегръдките му тя не беше тихата, въздържана Сюзан Блекстоун. Превърна се в нещо диво, горещо и изискващо, загрижена само за приливите на сладострастие, които я всмукваха все по-навътре в морето. Тя се вкопчи в него с влажни, отчаяни ръце и петите ѝ се забиха в гърба му, в ханша му, отзад в бедрата му. Той вече не беше нежен, а воден от същите демони, които водеха нея, заблъска в нея с дива сила, която преследваше само една цел.

— Не мога да ти се наситя — процеди той през стиснати зъби.

Искаше да смеси плътта си с нейната, докато разделящите ги линии се заличат и той изцяло я погълне в себе си. Искаше да се зарови толкова дълбоко в нея, че тя да не може никога да го извади,

така че тялото ѝ, всяка клетка от плътта ѝ винаги да чувства отпечатъка на страстта му.

Докато я изгаряше с докосването си, Сюзан го изгаряше със своето. Никога не си беше дала сметка колко непълноценна се е чувствала до този момент, в който позна разтърсващото удоволствие от това, че е цяла. Тя опита с ръцете си, с устата си, с вълнообразната милувка на тялото си да му покаже колко много го обича, даваше му всичко, което имаше, с всяко движение декларираше любовта си, сливаше се с него в акт на любов, който превъзхождаше физическото.

Там, на окъпаното в слънце легло тя отдаде сърцето си на един отритнат от обществото и намери рая, за чието съществуване и не подозираше.

Смълчани, отдадени на изживяването след страстта, те лежаха един до друг, телата им бавно се охлаждаха, пулсът им постепенно възстановяваше нормалния си ритъм. Времето отминаваше, но те продължаваха да лежат заедно, не искаха да се раздвижат и да развалят магията, не искаха да се изправят пред момента, когато плътта им вече няма да бъде съединена. Пръстите ѝ се провряха в мекотата на тъмната му коса, нежно започнаха да я гаят и той отпусна цялата си тежест върху нея с почти беззвучна въздишка на доволство. Сюзан се вторачи в тавана, толкова щастлива, сякаш чувстваше, че може да се разпръсне на милион малки частици от екстаз. Устните ѝ силно се разтрепериха и образът на грубия дървен таван се размаза. Тя прехапа устна, за да задуши хлипането, което напираше в гърлото ѝ и настояваше да му се даде възможност да бъде чуто, но не можа да спре подобния прилив на влага, която бликна в ъгълчетата на очите ѝ и изчезна в косата по слепоочията ѝ. Той се беше отпуснал и заспиваше и тя се опита да не го смущава. Беше толкова глупаво да плаче, след като най-чудесното нещо в живота ѝ току-що ѝ се беше случило!

Но той беше мъж, който винаги е оставал жив, защото е обръщал внимание на сетивата и инстинктите си. Вероятно почувства слабата напрегнатост в тялото ѝ. Главата му рязко се вдигна, много съсредоточено се вгледа в преливащите ѝ очи. Изправи се на лакът и вдигна ръка, за да изтрие с палец сълзите ѝ, грубата възглавничка леко одраска чувствителната кожа на слепоочията ѝ. Намръщи се, тъмните му, равни вежди се спуснаха над присвитите очи, които заоглеждаха

деликатното ѝ лице, толкова внимателно, че тя почувства като че ли той може да навлезе вътре в мисълта ѝ.

— Това е, защото те нараних ли? — избоботи той.

Тя бързо разтърси глава и се опита да му се усмихне, но устните ѝ не ѝ се подчиниха и усмивката изчезна.

— Не. Не си ме наранил. Не очаквах...

Не можа да произнесе думите, преглътна, опита се да насили гласа си.

— Беше просто толкова... толкова специално.

Още една сълза се изтърколи от окото ѝ.

Той я пое с устните си, сетне прокара устни по слепоочието ѝ извади езика си, за да попие солената течност от кожата ѝ.

— Сюзан — въздъхна той едва чуто. Произнесе името ѝ, сякаш искаше да го вкуси, сякаш искаше да се наслади на звука му. — Искам те пак.

Златиста слънчева светлина изпълваше стаята с яркост, не позволявайки на никакви сенки да прикрият страстта им и не допускайки никакви сенки до сърцето ѝ. Устните ѝ отново се разтрепериха, тя се присегна към него, привлече го в нежната си прегръдка.

— Да — каза тя просто, защото не можеше да откаже на сърцето си.

ГЛАВА СЕДМА

Имаше отделни моменти през часовете, които последваха, когато тя можеше да мисли, но през по-голямата част беше подвластна на неспиращи пристъпи на копнеж. Той знаеше точно как да я докосва, колко дълго да се бави, как отново и отново да я докарва до сърцераздирателните върхове на удоволствието. Твърдата му ръка изучаваше всеки сантиметър от нея, същевременно я учеше как да се наглася според желанията му, и тя безрезервно му се отдаваше. Тя се оказа неспособна да съхрани и най-малка частица от сърцето си, всичките ѝ мисли за закрила се покриха с праха на миналото. Трябваше да го обича с цялата сила и преданост, с която можеше, защото не можеше да му даде по-малко. Той беше преживял твърде много студенина, твърде много болка и тя се опитваше да го излекува с нежното изгарящо обожание на тялото си. Той беше див, гладен, понякога буен, но с любовта си тя поглъщаше горчивината от него и успокояваше самотата на изолацията му. Комбинация от много неща го беше превърнала в самотник, в мъж без огнище или дом, живял на острия ръб на опасността и оцелял благодарение на съобразителността и каленото си тяло. Без думи тя приемаше страстта му и я уталожваше с неоспоримото си доверие. Опита се да му покаже, че е в безопасност с нея, че няма нужда от стената, която беше издигнал, за да го отдели от останалия свят.

Слънцето беше преваляло зенита си и се спускаше зад хоризонта, когато той внезапно се отпусна и заспа, сякаш някаква светлина неочаквано угасна. Сюзан остана да лежи до него и почти отново се разплака, този път от благодарност. Той ѝ повярва, поне малко, иначе нямаше да се остави да заспи в нейно присъствие. Мислено си го представи как той се забавлява с безброй жени, безлични и безименни. И когато те, задоволени, заспят в прегръдките му, се изплъзва, за да се прибере в самотното си легло. Тя го наблюдава, докато спеше, мощното му тяло, изтегнато на леглото, устата размекната под черната коприна на мустаците. Имаше дълги,

извити мигли, като на дете, и тя се усмихна, представяйки си го с бузи, все още носещи отпечатъка на топчестата бебешка невинност.

Но невинното дете беше израсло в твърд, предпазлив мъж, с тяло, нашарено с белези, доказателство за битките, които е водил само за да оцелее. Той ѝ разказа за Джудит, но другите неща от миналото си беше заключил дълбоко в мисълта си. Други мъже биха разказвали страхотни истории за авантюрите си или поне биха споменали различните култури и земи, които са видели, но не и Корд. Той беше тих боец без склонност да разказва миналите си битки, а когато е бил раняван, се е оттеглял, за да ближе раните си сам.

При мисълта, че е бил раняван, сърцето ѝ болезнено се сви. Наведе се напред в сляпо отчаяние и с уста леко, разтреперано докосна кръглия сребрист белег на дясното му рамо. Кожата му трепна при докосването ѝ, но той не се събуди, тя се прехвърли към дългата, тънка линия, която преминаваше под лявата му ръка, прокара устни по дължината на белега, със стигаща до болка нежност се опита да го освободи дори от спомена за тези рани. Намери всеки отделен белег по тялото му, ближеше и ги целуваше, приклепнала закрилнически над него, пазеше го с крехкото си, деликатно женско тяло, лекуваше го. Усети го да потръпва под устата ѝ и разбра, че е буден, но продължи да блуждае по тялото му, да го гали с нежните си ръце. Той трепна, тялото му се стегна и беше готово.

— По-добре спри — предупреди я той грубо.

Тя не се спря, вместо това с любов насочи вниманието си към белега, набраздил бедрото му отвътре, след това се придвижи към понов, още по-страшен белег, който като змия се извиваше надолу по корема. Той шумно изпъшка, ръцете му се вкопчиха в чаршафа. Тя се забави, съсредоточена върху напрежението, което усещаше, че се събира в него, засили го до кресчендо, искаше да го накара да се гърчи от нужда така, както накара нея да се гърчи.

Той търпя любовните терзания, докато накрая не се превърна в опъната дъга на леглото, след това контролът му се срива и той посегна към нея. Примитивно ръмжене стържеше в гърлото му, когато той я хвърли върху себе си и с тласък се отдаде на сладостта на тялото ѝ. Движенията му бяха бързи и нетърпеливи, ръцете му така здраво се вкопчваха в бедрата ѝ, че малки петънца цяла седмица щяха да показват къде са били пръстите му. Той я държеше неподвижна в

чувствената си атака, въртеше бедрата си по начин, който я водеше до бърза, мощна кулминация, след това самият той я последва, докато тя все още се носеше на мощните вълни на удовлетворението.

След това я гушна до себе си и тя се сви до твърдото му силно тяло с въздишка, която отразяваше крайното ѝ изтощение. Ръката му започна да гали косата ѝ, приглади я назад от влажното ѝ лице.

— Съжалявам, че те нараних още първия път — измърмори той.

Мислите му се връщаха към сутринта, спомни си шока, който изпита от невинността ѝ.

— Но страшно се радвам, че Престън не те е имал.

Значи е разбрал защо тя го прие толкова трудно. Искаше ѝ се той да ѝ се беше доверил достатъчно, за да повярва това, което му каза, но трудностите го бяха научили да не вярва на никого и на нея ѝ трябваше време, за да го научи, че няма нужда винаги да пази гърба си. Почти разсеяно тя прокара ръка по тъмните къдрици по гърдите му.

— След Ванс... — Тя се спря, след това продължи толкова тихо, че той трябваше да се напегне, за да я чуе. — Ти си единственият.

Тя не вдигна поглед и пропусна изражението на почти дивно задоволство, което се изписа на лицето му. Тя усети само мигновеното стягане на ръцете му, преди да отпусне прегръдката си и да премести тежестта си, за да се изправи на лакът и да се наведе над нея. Ръката му се установи собственически на мекия ѝ корем, незначителен жест, който казваше много.

— Не искам никъде да ходиш с него — информира я той с глас, толкова мрачно заплашителен, че тя, внезапно изненадана, вдигна поглед към него.

Тя се поколеба, чудеше се дали да се осмели да предположи, че от деня на голата им страст се е родила някаква стабилна връзка помежду им. Напълно спокойно тя попита:

— Да не би да предлагаш услугите си на придружител, в случай че се нуждая?

Мимика, изразяваща предпазливост, се изписа на лицето му и той нервно поглади челюстта си, сякаш му липсваше брадата.

— На разположение съм — уклончиво отговори той. Сюзан бавно се изтръгна от прегръдката му и седна, почувства лек хлад от отговора му.

— И когато не си на разположение? Когато си с Черил?

Изненада събра веждите му, но тя не можеше да каже дали самата мисъл го изненада или че тя изобщо имаше право да зададе въпроса. След това лицето му се проясни и очите му развеселено заискриха. Съвсем целенасочено той остави погледа си да се разходи по нея, забеляза разчорлената тъмна коса, леката червенина, появила се по кадифената ѝ кожа, след като той я беше любил. Устните ѝ бяха подпухнали и горещи и той си спомни как те се бяха разхождали по тялото му. Гърдите ѝ, високи и обли, по-пълни, отколкото очакваше, също имаха розов отблясък от милувките и жадното всмукване, и докато ги гледаше, забеляза, че нахалничките малки зърна започнаха да се втвърдяват, протягаха се като за още една целувка. Той бързо погледна лицето ѝ и още повече се развесели, като видя как тя се изчервява. Как можеше още да се изчервява? Часове беше лежала гола в прегръдките му, напълно забравила за себе си, предоставяйки му напълно тялото си, а сега само от една бавна, приятна визуална обиколка на голотата ѝ се изчерви като девственица.

След това се изненада и от още нещо, като усети как долната част на тялото му се втвърдява като реакция. Как още можеше да мисли за секс? Преди пет минути мислеше, че денят е бил фантастичен, най-сексуално удовлетворяващият ден в живота му, че той няма да може да се възбуди отново цяла седмица. А сега тялото му доказваше, че се лъже. Той я искаше, отново и отново. Чувствената наслада, която изпитваше с нея, беше зашеметяваща, пулсът му едва се беше успокоил, когато той отново почувства натрапчива нужда да я притежава още. От момента, в който я беше зърнал, той поиска да легне върху нея здраво и плътно, да се потопи в нежността ѝ. През живота си не е ревнувал жена, докато не срещна Сюзан. Това го извади от равновесие, гняв го обземаше всеки път, когато си я представяше да танцува с Престън, да целува Престън, да му позволява да я прегръща. Той искаше да я нарани, защото обезумяваше, като си представеше, че Престън прави любов с нея. Сега вече знаеше, че тя е била целомъдрена и все пак имаше вероятност лоялността ѝ да е била към Престън. Жените са трудни за разбиране, а коварните са направо смъртоносни. Ако беше по-умен, би държал тази на разстояние поне докато всичко не се изясни и нямаше да му се налага да внимава за всяка дума, която изрича пред нея. Но той не можеше да се насили да

изрече думата, която би я прогонила, така, като не можа да устои на невинния ѝ стриптийз тази сутрин.

Сюзан го наблюдаваше, чакаше отговор, но очите му бяха помътнели, лицето му беше безизразно като стена, мислите му — скрити зад нея. Тя съзнаваше, че той се възбужда само като гледа тялото ѝ, тогава защо трябваше отново да се затваря? Дали защото не мислеше, че тя няма никакво право да го пита за връзките му с други жени? Е, ако си мислеше, че ще си седи спокойно вкъщи, докато той цяла нощ танцува с Черил, по-добре пак да размисли! Тя сви юмрук и го удари по гърдите.

— Отговори ми — настоя тя.

Сините ѝ очи пламнаха и потъмняха.

— Ще излизаш ли с Черил? Или изобщо с някоя друга жена?

Той рязко се изправи до седнало положение и изхвърли дългите си крака навън от леглото.

— Не — каза той кратко.

Изправи се на крака, наведе се, за да си вземе джинсите от пода.

— Няма да излизам с никоя друга жена.

Неприятно ли му беше да ѝ даде това уверение? Изведнъж тя се почувства смутена заради голотата си и хвана ъгълче от смъкнатия чаршаф, за да покрие гърдите си. До този момент се чувстваше закриляна от близостта, която споделяше с него, но сега изведнъж той отново се оказа непознат и голотата ѝ изглеждаше много по-уязвима.

Той огледа чаршафа с насмешка.

— Малко е късно да се опитваш да закриляш благоприличието си.

Сюзан прехапа устната си, зачуди се дали би било по-добре просто да стане, да се облече и да си тръгне, или да се опита с приказки да го извади от внезапното му лошо настроение. Да не би днес да се беше доближила твърде много до него? Да не би реакцията му да беше опит да я отблъсне с враждебността си? Погледна го тревожно и си помисли, че той се чувства притеснен, имаше вид на мъж, който не знае как да се отърве от жена, която му досажда. Тя пребледня при тази мисъл.

— Съжалявам — чу се тя да казва като бързо извинение.

Измъкна се от леглото, изостави нищожната бариера на чаршафа и започна да се облича възможно най-бързо. Без да поглежда към него,

тя сграбчи бикините си и ги нахлузи.

— Не исках да те насилвам. Разбирам, че правенето на секс не означава нищо...

— Уау, мадам!

Той се намръщи, изпусна джинсите на пода си и я улови за ръката, дръпна я да се изправи, защото тя се беше навела да си вземе роклята, след това я притегли в обръча на прегръдките си. Меките ѝ гърди се притиснаха в неговите и тя потрепери от удоволствие, мислите ѝ моментално се разсеяха. Как можеше да го желае отново? Краката ѝ и без това трепереха след всички изпълнения през деня, пък вече чувстваше болка по различни места, но знаеше, че ако той поиска отново да я събори на леглото, тя с радост ще се остави да бъде съборена и щеше утре да се тревожи за болките си.

Той се намръщи и погледна надолу към нея.

— Не ми дрънкай тези глупости, защото не ти приличат, знам, че просто се чувствам притеснен. Нещата изведнъж започнаха да се усложняват.

Той спря, без да се обяснява повече, и покри лицето ѝ с топлите си пръсти.

— Съжaliaваш ли за случилото се?

Тя сложи ръката си върху неговата, отърка бузата си в дланта му.

— Не, не съжaliaвам. Как бих могла? Аз... Аз също го исках.

Тя понечи да каже „Обичам те“, но в последния момент задуши думите и ги замени с други, които бяха верни, но лишени от дълбочината, която изпитваше. Той не искаше думите, не искаше да бъде обременен с емоциите ѝ и тя го знаеше. Докато продължава да не изрича думите гласно, той няма да може да узнае истинската дълбочина на чувствата ѝ, макар че той не можеше да не знае как тя се чувства след всички тези часове, прекарани в прегръдките му, след като му се беше отдала така пълно, както само влюбена жена може да се отдаде. Той трябваше да знае и все пак, докато думите не бъдат изречени, знанието щеше да липсва.

— Не искам да бъдеш наранена — промълви той.

Тя се облегна на него, обви го с ръце. Той я предупреждаваше, даваше ѝ да разбере, че не трябва да очаква нищо трайно от него. Болка като с шило я прободеше при мисълта, че един ден ще гледа гърба му, докато си тръгва. Но беше благодарна за честността му. Нямахше да

й нанесе удар в гръб. И може би, просто може би, той щеше да промени решението си. Не беше свикнал да бъде обичан, но беше очевидно, че макар и неохотно, към нея той изпитваше нещо повече, а не само сладострастие. Тя имаше шанс и щеше да рискува всичко за това.

— Всеки може да бъде наранен — промълви тя в топлата му кожа. — Няма да се тревожа за това, което може или не може да се случи някой ден в бъдещето. Ще се тревожа някой ден, когато това се случи.

Някой ден можеше да й се наложи да се справя без него, всеки ден частици от нея ще умират от емоционален глад. Но това щеше да бъде някой ден, а тя имаше днес. Днес беше в прегръдките му и това беше достатъчно.

По-късно същата вечер, изправена срещу Имоджийн в широката кухня, тя отчаяно се опитваше да се вкопчи в спомена за споделеното с него. Първите думи, които Имоджийн й отправи, бяха думи на тревога, но те бързо избледняха, когато Сюзан направо й каза, че нямаше да си играе на шпионин.

— Казах му какъв е планът ти — призна си тя смътно. — След това му казах да внимава да не ми казва нищо, така че да не си помисли, че просто проституирам с него за информация.

Имоджийн пребледня от ярост. Изправи се в цялата си височина, гневът й я правеше да изглежда сто осемдесет и три сантиметра висока. Разгневената Имоджийн беше ужасна гледка, но Сюзан не отстъпи, меката й уста се разтегли в твърда линия, на ококорването отговори с ококорване.

— Сюзан, Боже мой, полудяла ли си? — изкрещя Имоджийн. — Не разбра ли, че можем да изгубим всичко.

— Не! Не съм разбрала! Корд все още нищо не е направил, освен заплахите, че ще повдигне обвинение, ако хребетите не бъдат дадени на него. Аз се съгласих с това и той изчаква геологическите проучвания. Престани да го рисуващ като дявол, Имоджийн!

— Не го познаваш така, както аз го познавам!

Изведнъж Имоджийн си даде сметка, че вика, и си пое дълбоко въздух, явно се опитваше да си върне контрола. С горчивина

продължи:

— Много грешиш, ако го приемаш за чиста монета. Той си е наумил нещо. Знам го. Само ако имах някакво дори най-слабо указание, щях да знам как да се пазя! Ти можеше да го откриеш. Но вместо това го остави да ти завърти главата и да те накара да забравиш на кого дължиш лоялност.

— Обичам го — каза Сюзан тихо.

Имоджийн зяпна, очите ѝ се разшириха.

— Ти... какво? Ами Престън? Мислех...

— Обичам Престън като приятел, като брат на Ванс.

Сюзан затършува за думи, които биха могли да обяснят състоянието ѝ.

— Но Корд... ме кара отново да се чувствам жива. Дава ми нещо, за което да живея.

— Надявам се да не залагаш много на това! Сюзан, къде е умът ти? Той с удоволствие би те завлякъл в леглото, но ако очакваш нещо повече от него, си глупачка. Когато му омръзнеш, ще те захвърли, без да се замисли, и ти ще трябва да погледнеш в очите всички, които познаваш. Винаги ще бъдеш отживелица за Корд.

— Ако бях приела твоя план, така или иначе това щеше да се случи — изтъкна Сюзан. — Няма да го пробода в гърба дори и ако това означава да изгубя всичко, което притежавам, но не мисля, че той наистина има намерение да направи каквото и да било. Мисля, че иска само петролна концесия.

— В случая не само ти си засегната! Не само ти рискуваш. Престън и аз също можем да изгубим всичко. Това нищо ли не означава за теб?

— Означава твърде много. Просто не мисля, че той е заплаха за вас.

Имоджийн поклати глава, затвори очи, сякаш не можеше да повярва на заслепението на Сюзан.

— Не мога да повярвам, че си толкова сляпа, що се отнася до него. Обичаш го? Е, добре. Обичай го, щом трябва, но не бъди толкова глупава, че да му повярваш!

Сюзан пребледня.

— Трябва да му повярвам. Обичам го твърде много, за да не му повярвам. Ще му поверя живота си.

Имоджийн иронично я сряза.

— Това е решението ти, предполагам. Но с твоя живот ти му поверяваш и нашия, а това никак не ми харесва. Той наистина трябва да е нещо в леглото, за да си толкова готова да обърнеш гръб на хората, които те обичат, знаейки, че това, което той може да ти предложи, е само секс.

Сюзан се почувства, сякаш вижда Имоджийн от голямо разстояние, леко бръмчене в главата ѝ я предупреди, че може да припадне. Замаяна, тя се хвана за един от кухненските столове и почти се строполи на него. Те я разкъсваха! Ужасното беше, че зад всичко това виждаше страната на Имоджийн. Имоджийн наистина очакваше Корд да ѝ отмъсти по някакъв начин и беше изплашена, както би трябвало и тя самата да е. Имоджийн щурмуваше, реагираше на неудържимата нужда да се защити и в отчаянието си беше готова да нарани хора, ако застанеха на пътя ѝ.

Имоджийн се поколеба за момент, вторачена в бледото, влажно лице на Сюзан, която се срина на стола. След това лицето ѝ се изкриви и за момент бледосивите ѝ очи се напълниха със сълзи. Тя замига ожесточено, за да ги върне обратно, защото Имоджийн Блекстоун никога не плачеше, бързо се придвижи до мивката, навлажни няколко книжни кърпи и ги подаде на Сюзан. Прегърна младата жена с една ръка и внимателно попи лицето ѝ с навлажнените кърпи.

— Сюзан, съжалявам — каза тя.

Отначало гласът ѝ беше спокоен, след това опасно се разтрепери. Имоджийн никога не се извиняваше.

— Боже мой, той ни вкара в битка помежду ни.

Влажният хлад на книжните кърпи прогони моментната замаяност на Сюзан, но не можа да прогони болката в сърцето ѝ. Тя искаше да изтича при Корд, да се хвърли в прегръдките му и да остави целувките му да я накарат да забрави, че има външен свят. Но въпреки часовете, прекарани в леглото му, тя нямаше право да стоварва всичките си тревоги на плещите му, макар че всичките ѝ тревоги се въртяха около него.

Тя склучи ръце на масата и преплете пръстите си толкова здраво, че те побеляха.

— Не съм обърнала гръб на тебе или на Престън.

Каза го твърдо, уверено.

— Просто не мога да направя нещо, което е толкова изцяло срещу нещата, в които вярвам. Моля те, не ме карай да вземам страна, защото не мога. Обичам всички ви. Не мога да пробода никой от вас в гръб.

Имоджийн за малко докосна наведената глава на Сюзан, след това отпусна ръката си.

— Само се надявам, че и Корд също така няма желание да те нарани, но не мога да го повярвам. Не искам да се окажеш притисната в средата, но изглежда, че така ще стане, ако не искаш да вземеш страна. Той ще смаже всичко, което застане на пътя му.

— Това е риск, който трябва да поема — прошепна Сюзан.

Тя вече беше приела риска, пред който се изправи, влюбвайки се в Корд. Какво друго можеше да направи?

Следващата сутрин отиде на църква, както обикновено, но не можа да се съсредоточи върху проповедта. Имоджийн, седнала до нея, беше мълчалива и затворена, не се присъедини към никакъв разговор, преди службата да започне, погледът ѝ беше вперен в свещеника, но Сюзан усещаше, че Имоджийн всъщност също не се беше съсредоточила върху проповедта. Престън имаше сенки под очите и в тревожните очи на Сюзан той изглеждаше малко отслабнал, макар че се бяха видели само преди два дни. Напрежението си казваше думата, но той успяваше да се усмихне и да поздрави всички, както обикновено. Сюзан се чудеше дали Имоджийн му е казала нещо от нещата, които се бяха случили предишната вечер, след това реши, че едва ли. Имоджийн беше твърде резервирана, за да плаче на нечие рамо, камо ли на рамото на собствения си син.

Сюзан отхвърли поканата на свекърва си за неделен обяд и се прибра вкъщи, за да си приготви лека салата и картофена супа. Пролетният ден беше твърде красив, за да седи вътре, затова изнесе ръкоделието си в задния двор и работи върху него няколко часа.

Тя затвори очи, защото желанието започна да нараства в нея, от което долната част на тялото ѝ натеза и се стегна, и тя се почувства болезнено празна. Разбира се, че щеше да дойде. Разбира се, че щеше да чуе мълчаливия ѝ зов за него.

Внушителни, буреносни облаци започнаха да долитат от запад, вятърът изведнъж захладня, но тя продължи да седи там, докато първите едри дъждовни капки не започнаха да се разплискват по

плочите в двора. Тя прибра ръкоделието си, изтича към плъзгащите се врати и се промъкна вътре точно когато времето рязко се промени и дъждът заваля като из ведро и изпълни ушите ѝ с тъпо бумтене. Остър гръмотевичен пукот я накара да подскочи и тя бързо спусна пердетата на стъклените врати, след това се размърда и запали лампите, за да разсее бързо спусналия си ранен мрак.

Минаваше осем същата вечер, когато реши, че той няма да дойде, затова заключи къщата и се приготви да си ляга. Бурята беше отминала, но продължаваше да вали и тя часове лежа будна, заслушана в хипнотизиращото ромолене. Искаше ѝ се той да е в леглото до нея, топъл и мъжествен. Голямата къща беше тиха и празна около нея, по-празна, отколкото е била дори след смъртта на Ванс, и това беше странно, защото Ванс беше живял тук и тя имаше спомени за него във всяка стая. Но Ванс си беше отишъл, а личността на Корд беше много силна, за да може човек да се пребори с нея.

Тъй като денят беше беззвучен и сив, когато се събуди сутринта, и тъй като се чувстваше ужасно депресирана, задето не се видя с Корд, Сюзан решително се постара да се развесели. Избра тъмночервена рокля за работа, стегна я с крециящ колан, който никога по-рано не беше слагала. Късо черно сако допълни тоалета ѝ и Сюзан изви въпросително вежди на собственото си отражение в огледалото, когато се наведе, за да си сложи обещите. Безспорно стилната жена в огледалото не изглеждаше напълно като Сюзан Блекстоун, която обикновено предпочиташе по-консервативни дрехи. Но пък Сюзан Блекстоун, която се огледа в огледалото предишния петък, никога не беше прекарала деня, правейки любов с Корд Блекстоун. За първи път в живота си тя рискуваше и залогът беше по-висок, отколкото можеше да си позволи. Жена, която би рискувала сърцето си, знаейки от самото начало, че шансът в нейна полза не е много добър, не можеше да бъде толкова уравновесена и конвенционална, колкото Сюзан винаги е мислила за себе си, че е.

Тя запази веселостта си през целия ден, но когато се прибра вкъщи и изяде вечерята, приготвена от Емили, и след като Емили си тръгна, тя с надежда продължи да чака дълго след смрачаване, но от Корд нямаше ни вест, ни кост. Хлад започна да сковава мускулите ѝ. Ако денят, който прекараха заедно, изобщо означаваше нещо за него, защо не си даде труд да я види отново? Да не би това просто да е

било... просто приятно изживяване за него? Случайна сексуална среща, за която повече не би си спомнил?

Помисли да отиде до Джубилий Крийк, но късният час и неспиращият дъжд я разубедиха. Несъмнено утре ще има новини от него.

Но нямаше. И часовете бавно се точеха. Обади се в Информацията, за да провери дали си е прокарал телефон, но те нямаха името му. Тя вече не можеше дори да се преструва, че е весела, лицето ѝ се стегна от напрежение, доби изражение, досущ като това на лицето на Престън. Сюзан знаеше, че той се напруга, за да ограничи ликвидирането на активите, за да възстанови парите в сметката на Корд и искаше да го попита дали се нуждае от помощ, но познавайки гордостта на Блекстоун, тя се въздържа да му направи предложение. Той щеше да откаже, пък и дори по-късно да би променил решението си, ако нещата станат толкова безнадеждни, че той би бил склонен да приеме помощта ѝ, едва ли би ѝ го намекнал.

В четвъртък следобед тя отиде до Джубилий Крийк, но там нямаше и следа от Корд. Погледна през прозорците и не видя нито светлина, нито мръсни чинии, нито разхвърляни дрехи. Опита и предната, и задната врата, установи, че са здраво заключени. При мисълта, че може завинаги да си е тръгнал, се отпусна на вратата, горчиви жалостни сълзи опариха клепачите ѝ, преди да успее да ги потисне. Не жалеше за случилото си, а за това че само един ден прекара в прегръдките му. Трябваше да получи повече! Не беше честно да позволиш на някого само за кратко да надзърне в рая, след това да спуснеш тежки завеси над сцената! Що се отнасяше до Корд, тя искаше всичко — всичките му усмивки, целувки, компанията му всеки ден. Тя искаше да е тази, която го успокоява и която възбужда страстта му. Искеше да се събужда до него всяка сутрин и да гледа сънливото му лице с набола брада, а нощем да лежи близо до дългото му, твърдо тяло.

Разбира се, тя просто си измъчваше сърцето. Вилата не беше изпразнена. Значи трябваше да приеме, че той ще се върне. Беше просто... защото той не ѝ казва, че заминава или кога ще се върне? Толкова ли му е било трудно да се обади по телефона?

Но това бяха условията, които той постави. Нямаше да ѝ казва нищо. Очите ѝ се разшириха, като си даде сметка за това. Ами ако

отсъствието му имаше нещо общо с Имоджийн и Престън? Те бяха убедени, че той планира нещо срещу тях. Макар че го защити, изведнъж не беше толкова сигурна. Какво знаеше тя за него, освен че беше толкова вълнуващ, опасен и че караше сърцето ѝ да излиза от ритъм всеки път, когато го зърнеше? Той беше жаден, изискващ любовник, но контролираше силата си, към нея се отнасяше грижовно. Танцуваше с дива грация, а тялото му беше набраздено с белези, които боецът събира в течение на години. Тя го обичаше, но болезнено съзнаваше, че той крие голяма част от себе си. Ако беше живял по законите на джунглата, можеше ли тя да очаква от него нещо друго, освен да отвърща на удара с удар по хората, които се бяха отнесли зле с него? Луда ли беше да му вярва? Винаги си е мислила, че дресьор, който се разхожда невъоръжен в клетка с ръмжащ тигър вътре, е направо луд, но тя също се оказва толкова луда. Изведнъж разбра, че Корд е повече от способен да си отмъсти. Той можеше да извиси отмъщението до изящно изкуство.

На следващия ден Престън влезе в офиса ѝ и уморено се отпусна на удобния стол до бюрото ѝ. С глас, глух от изтощение каза:

— Е, успех. Напрегнах се до крайност, но с Корд се разплатих напълно.

Тя се изпълни със състрадание към него, загледа се в тъмните сенки под очите му.

— Искаше ми се да ми разрешиш да ти помогна.

— Не, благодаря, скъпа.

Той успя леко да ѝ се усмихне.

— Не беше твоя работа, следователно не ти трябваше да плащаш. Сега, след като този дълг е изплатен, ако не искаш да дадеш под аренда хребетите си на него, няма нужда да го правиш. Фактически съм блокирал всяка стъпка, която той би могъл да направи и да създаде паричен проблем. Платих му и лихва.

— Искаше ми се да беше поговорил с него и да бяхте изгладили различията си — каза тя унесено. — Не е честно едно семейство така да се разкъсва. Всичко това се е случило толкова отдавна, защо не го оставиш в миналото?

— Има твърде много неприязън и от двете страни — отговори Престън.

Протегна дългите си крака далеч напред пред себе си и елегантно ги кръстоса на глезените.

— По една или друга причина никога не сме се разбирали. Онази работа с Джудит Келър просто беше върхът, що се отнася до него. А що се отнася до мен...

Той я погледна направо.

— Доколкото ти се интересуваш от него, ще го мразя до мозъка на костите му.

Сюзан се изчерви, разчувствана, че му причинява толкова болка.

— Моля те, не го приемай така. Не раздувай проблема. Не бих могла да понеса да бъда ябълката на раздора между вас двамата.

— Но такава сладка, хубава ябълка — подразни я той.

Сините му очи за момент светнаха. Той наистина беше изключително красив мъж, установи тя изненадано, строен и елегантен, ненатрапчиво стилин, от което понякога изглеждаше сякаш не му е мястото в този век. Но Престън не беше не на място. Той напълно подходеше за работата си. Беше хладнокръвен, уравновесен и честен в бизнеса си. Също никак не му подходеше да се бие с Корд, защото му липсваше жестокостта, благодарение на която Корд беше оцелял в много тъмни задни улици.

Светлината угасна в очите на Престън.

— Често ли го виждаш? — най-накрая попита той.

Тонът му беше пресипнал, защото се опитваше да прикрие емоциите си.

Беше самата болезнена истина, когато Сюзан отговори:

— Не, изобщо не го виждам често.

В моменти на размисъл тя се учудваше на начина, по който се отдаде на мъж, когото не познава толкова добре, не е виждала толкова често и който е пряка заплаха за начина ѝ на живот. След това споменът за горещите му целувки я изваждаше от това вгълбение и тя повече не се чудеше на начина, по който се изгуби в прегръдките му. Той не беше мъж, който подтиква към спокойна любов. Той предизвикваше най-дълбоките, най-дивите страсти, които женското сърце е в състояние да изпита.

Престън седеше там, замислен, бръчка беше набраздила челото му. След миг каза:

— Бих искал той да разбере, че парите са изплатени. Би ли му го казала вместо мен?

— Ако го видя.

Сюзан спокойно се съгласи.

— Не знам къде е.

Простото признание я прободеше, тъй като осъзна колко празна се почувства при мисълта, че може повече да не го види.

Престън се изправи.

— Напуснал е града?

— Не знам. Но не съм го виждала цяла седмица, не си е и във вилата.

— Или пак си е тръгнал или е предприел някакви стъпки срещу мен — измърмори Престън разсеяно.

С пръсти тупаше по бюрото на Сюзан.

— Уведоми ме, ако имаш новини.

Стана и напусна офиса ѝ, все още замислен върху новината, че Корд е изчезнал, без да се обади.

След миг Берил се появи с цял наръч кореспонденция за подписване, което извади Сюзан от бездната на самотата. Но вътрешно тя съзнаваше, че тя само е отстъпила, а не се отдалечила окончателно от нея. Самотата си беше там, студена и черна в зейналата бездна, мрачен, бездънен кладенец, в който ще падне завинаги, далеч от пламъка на мъжа, когото обича.

ГЛАВА ОСМА

Точно, когато навлизаше в алеята към къщата си, бързо настъпваща гръмотевична буря връхлетя откъм Залива и за малко не я удави, докато притичваше по краткото разстояние от колата до покритата част на двора. Емили я посрещна на вратата с огромен пешкир, беше я видяла, че пристига. Точно, когато Сюзан събу прогизналите си обувки и уви пешкира около косата си, дъждът спря така бързо, както беше завалял, само ободрителни дъждовни капчици продължиха да се стичат от дърветата и стрехите. Миг след това гръмотевичният облак си отиде, слънцето весело огря мокрия пейзаж и дъждовните капчици заблестяха като диаманти. Сюзан унило изгледа Емили.

— Само ако бях изчакала минутка в колата, всичко щеше да е отминало и нямаше да стана вир-вода.

Емили не можа да сдържи смеха си.

— Ако искаш предвидимо време, трябваше да живееш в Аризона. Качвай се горе и се изсуши, докато аз приготвя вечерята ти.

След петнадесет минути Сюзан отново беше долу, помогна на Емили да довърши малкото, но вкусно ястие, което беше приготвила. Емили я наблюдава, докато подреждаше едно блюдо на масата и закрилническите инстинкти на по-възрастната жена се събудиха. Шумно пусна голямата лъжица и постави ръце на бедрата си.

— Бих искала да знам защо всяка вечер се храниш сама, вместо да позволиш на Корд Блекстоун да те изведе.

Сюзан се изчерви, не беше сигурна как да реагира. Макар и това да беше нещото, от което най-много се опасяваше, накрая каза:

— Само защото той припадна на канапето и прекара нощта тук, не означава, че се интересува...

Емили раздражено я прекъсна.

— Хайде, хайде! Аз имам очи и видях как гледаше на следващата сутрин. Ти му отговаряше със същия поглед и не се опитвай да

отричаш. След това се качи горе с него и мина известно време, преди той да слезе.

— Не знам къде е — призна си Сюзан.

Безпомощно се втрени в масата.

— Не е във вилата. Не се обади, дори не ми каза, че заминава или къде отива. Знаем само, че няма да се върне.

Емили подсмръкна.

— Ще се върне, помни ми думите. Не е свикнал да дава отчет за себе си на когото и да било, а ако е възнамерявал да си тръгне завинаги, е щял да те уведоми.

— Познаваш го като момче — обади се Сюзан. Вдигна поглед към Емили, в който ясно личеше жаждата ѝ да научи повече за него.

— Какъв беше?

Измореното от грижи изражение на Емили омекна, като видя умоляващото лице, обърнато към нея.

— Седни — настоя тя. — Ще ти кажа, докато се храниш.

Сюзан се подчини, автоматично започна да яде малкия агнешки котлет със запарени картофи, което беше любимото ѝ ястие. Емили седна на масата срещу нея и върна спомените си повече от двадесет години назад.

— Обичах го като момче. Винаги беше готов да се смее, винаги готов за някаква лудория, а в къщата ми сякаш се чувстваше потпуснат. Никога не си допадаше с хората, които родителите му очакваха да бъдат негови приятели, тук изобщо не му харесваше, затова изглеждаше по-див, отколкото фактически беше по природа, но това се оказа достатъчно. Той винаги изпреварваше другите, по-силен от всички останали негови връстници, по-бърз, по-добри оценки, повече приятелки. Дори по-големите момичета в гимназията го преследваха. Всичко му се отдаваше много лесно или може би той успяваше да накара всичко да стане, както той иска. Никога не съм виждала човек толкова упорит или решен да получи своето. Като се връщам толкова назад, знам, че сигурно се е отегчавал. Нищо не го предизвикваше. Захващаше се с най-трудните неща, за които можеше да се сети, но имаше златни ръце и всичко му вървеше гладко като по вода. Такъв късмет не знам да е имал някой.

Сюзан се задъха от картината, която Емили ѝ описа — на момче, което расте твърде бързо, без никакви ограничения, които да го спират.

Той не би приел никакви ограничения, реши тя. Бил е воден от изключителната комбинация от гени и обстоятелства, която би го превърнала в прототипа на Златното момче с всички удобства и привилегии на богатството и класата: красив, невероятно интелигентен, атлетичен, природно надарен с чар и грация. Но неспокойният му, търсещ дух се е извисил над това, тласнал го е да изпробва границите на шанса си. Той е блъскал и блъскал, търсел е граница, която не би могъл да прескочи, докато накрая прекалил и бил прогонен от дома си.

В живота на Корд е имало мрачни години, моменти, когато е бил близо до смъртта, когато му е било студено и е бил гладен, но тя не можеше да си представи, че някога се е страхувал. Не, изправял се е пред всичко така, както е идвало, насмешливата извивка на устните му е предизвиквала всичко и всички да направят най-лошото. Остатъчните следи от Златното момче са били изтрети от живота, който е водил. Може би сега има пари, може би живее удобно, но невинаги е било така и сетивата му все още бяха остри като бръснач. Тя се сети за белезите по тялото му и сърцето ѝ се сви.

— Всички се държат с него като с диво животно — каза тя тъжно. — Защо толкова се страхуват от него?

— Защото не го разбират. Защото не е като тях. Някои се страхуват от мълнията, друга я намират за красива. Но тук всички са предпазливи.

Да, той беше див и красив като мълния, също и толкова опасен. Тя погледна Емили, насълзените ѝ очи блестяха.

— Обичам го.

Емили тъжно кимна.

— Знам, мила. Знам. Какво ще правиш?

— Май нищо не мога да направя? Просто... да го обичам и да се надявам, че всичко ще се уреди.

Безумна надежда, обречена от самото начало. Как щеше да се уреди? Невъзможно е да се спре мълния.

Той си тръгна и всяка минута, която се влачеше, късаше нервите ѝ. Един час се равняваше на цял живот, денят — на вечността. Никаква книга, никаква градинска работа, никакво ръкоделие не можеше да облекчи дълбокото ѝ усещане за копнеж. Можеше да мисли само за Корд, който я покорява с дръзкия си чар и силната си чувственост.

Само ако беше с нея! В негово присъствие не би я интересувал нито Престън, нито Имоджийн, каквото и да става. В прегръдките на Корд нищо не би я интересувало. Тя можеше да се изгуби в него и да реши, че загубата си струва цената на мъката. Тя го обичаше просто и пълно, и трябваше да следва само диктата на емоциите си.

Тази нощ спа неспокойно. Малко след полунощ я стресна трясък, от който прозорците се раздрънчаха. Сюзан се сгуши в топлото си легло, заслушана в пукота на гръмотевиците. След това силен пороен дъжд започна да бие по стъклата и вятърът се усили. Тя реши, че е по-добре да пусне радиото и да чуе прогнозата за времето. Седна и запали лампата до себе си. Нов мощен удар долетя до ушите ѝ и тя се спря, малка бръчица се появи на челото ѝ.

След това ударът се повтори и тя скочи от леглото. Някой се опитваше да разбие вратата ѝ.

Грабна пенъоара си и се спусна надолу по стълбите, палейки лампи по пътя си.

— Кой е? Какво има? — се провикна тя, докато се приближаваше към вратата.

Дълбок смях ѝ отговори.

— Само това, че ти си от онази страна на вратата, а аз от тази.

— Корд!

Сърцето ѝ скочи в гърлото, тя припряно се залови с ключалката и отвори. Той влезе, див като нощта и също толкова опасен. Вятърът беше разрошил и надиплил на вълни тъмната му коса. Със себе си внесе свежия аромат на дъжд, защото вятърът беше навял цял слой по него. Беше облечен в консервативно скроен тъмен бизнес костюм, но сакото му висеше разкопчано, връзката свободно се спускаше от врата, ризата му беше разтворена до кръста. Костюмът не можеше да скрие разбойника, какъвто той си беше, и устата ѝ пресъхна от копнеж.

Без да мисли, тя го сграбчи за ръкава.

— Къде беше? Защо не се обади? Толкова се тревожех...

Спря се, изведнъж си даде сметка какво казва и се втренчи в него с очи, изразяващи цялата ѝ уязвимост.

— Ух, ух — тихо изтананика той. — Никакви въпроси, нали помниш? Нищо няма да ти кажа, нито къде бях, нито кога ще отида пак.

Дива радост освети лицето му, когато нова гръмотевица разтърси цялата къща, и зъбите му блеснаха в усмивка.

— Обичам бурите — измърмори той.

Пристъпи към нея, с ръка я обхвана през кръста в желязна прегръдка.

— Обичам да правя любов, когато вали.

Нещо не беше наред. Тя не можеше напълно да си поеме дъх. Гледаше го като замаяна и дърпаше реверите му за опора.

— Точно щях да включа радиото да чуя прогнозата — заекна тя.

Той пак се усмихна.

— Предупреждение за гръмотевична буря с възможни силни ветрове — каза той.

Притегли я по-близо, докато накрая тя не се оказа напълно притисната в него.

— Кого го е грижа?

Блясъкът в очите му все още пречеше на дишането ѝ.

— Кога... кога се върна? — попита тя.

Беше увиснала на ръката му, краката ѝ някак вече не докосваха пода.

— Или може би това е още един забранен въпрос?

— Тази вечер — отговори той. — Карах към къщи, мислех си колко страхотно съм изморен и колко приятно би било да се тръшна на леглото. След това си помислих колко по-добре би било да се тръшна на леглото с теб и ето ме тук.

— Не изглеждаш изморен — отбеляза тя предпазливо.

Не изглеждаше изморен. Изглеждаше сякаш съперничи на бурята с енергията си. Той почти я изгаряше с докосването си.

— Ами свързах се — каза той и я целуна.

Подходът му беше директен, без колебание, целува я дълго. Тя се вкопчи в него, първо в реверите му, след това свитите ѝ ръце някак си намериха пътя до рамото му и накрая се увиваха около врата му. Той я вдигна и се заизкачва по стълбите, оставяйки запалени всички лампи след себе си, защото това беше последното нещо, за което мислеше.

В спалнята ѝ я пусна да стъпи на краката си, огледа я с лениви притворени очи, докато сваляше връзката от врата си и небрежно я захвърли на един стол. Връзката беше последвана от сакото му, след това ризата беше изтеглена от панталоните и захвърлена. Когато

изрита и обувките си и се наведе да свали чорапите си, Сюзан преглътна при гледката на това полуголо тяло, толкова гладко и силно, и тя развърза колана на пеньоара си, свали го и го сгъна на стола. Тя чувстваше погледа му върху себе си, върху ледено розовата нощница, която наполовин разкриваше тялото ѝ.

Той пусна панталоните си и ги остави да лежат на пода. Единствената дреха, която остана на него, бяха шорти като за джогинг, тъмносиня коприна с бял ръб, които по никакъв начин не скриваха възбудата му. Мълния от вълнение премина през нея, когато той небрежно отстъпи от бельото си и се приближи към нея, гол и неотразимо красив като древен бог.

Бързо тя вдигна края на нощницата над главата си и я съблече, коприната прошумоля по голата ѝ кожа. Жадният му поглед почти се ожесточи, когато се присегна към нея. След като я положи на леглото, Сюзан посегна към лампата, но той я спря, яките му пръсти се затвориха на китката ѝ.

— Оставя я да свети — нареди ѝ той. Гласът му беше груб и стържещ.

— Мислех за това през цялото време, докато ме нямаше. Няма да пропусна и една минута от гледката.

Тя не можа да предотврати руменината, която оцвети гърдите ѝ и се разпространи нагоре към бузите. Той я намери за очарователна. Без да продума, я взе в прегръдките си.

Любовната им игра продължи, тъй като той изследваше подробно тялото ѝ, сякаш вече не беше правил любов с нея и никога не беше прекарал окъпан в слънце ден, в легло с нея. Когато тя се огъваше по него, тласкана от неудържима нужда, той се спря за момент, за да вземе панталоните си, и Сюзан разбра какво прави той. Без да продума, той поемаше отговорността за любенето им. След това се извърна към нея и бързо се настани между краката ѝ, навлезе така мощно, че вопли на удоволствие се изтръгнаха и от двамата. Търпението му беше към края си и той започна да тласка силно в бърз и невъздържан ритъм. Сюзан обви крака около него и прие силата на тласъците му със също толкова невъздържано очакващото ѝ тяло, толкова замаяна от удоволствие, че отново е в прегръдките му, че го целува, отдава му се в най-интимния акт между мъжа и жената, така че той не можеше да забрави за нея в неспирното търсене на удоволствие.

Мощното кълбо, което се беше свило вътре в нея, изведнъж се освободи и цялото ѝ тяло затуптя с пулсиращите вълни, които препускаха надолу по краката, до пръстите ѝ, преди да се пръснат нагоре по цялото ѝ тяло като жар. Чу дивите викове, които се изтръгнаха през стиснатите му зъби, почувства го как се гърчи в нея безпомощно. След това изведнъж отново настъпи спокойствие, тъй като бурята беше отминала и той легна върху нея в доволно изтощение.

След миг въздъхна, внимателно се освободи от нея и се изтърколи настрани. Сюзан го докосна с нежните си пръсти.

— Това вероятно не е било необходимо — измърмори тя. — Аз... аз не съм сигурна, че мога да забременея. Ванс и аз никога не сме се пазили, но не съм забременявала. Аз съм много... нередовна.

Той затвори очи и лека усмивка докосна устата му. Отпусна се и пъкна ръка под главата си.

— Това не е много успокоително. Имам чувството, че ако има мъж на земята, от когото да забременееш, този мъж трябва да бъде аз. Миналата седмица много рискувахме, но отсега нататък ще внимаваме.

Той леко отвори едно око и я огледа през тесния процепа.

— Каж ми, ако е твърде късно да внимаваме, или може би сме имали късмет. Веднага, щом като разбереш.

— Да — съгласи се тя и потъна във възглавницата, затвори очи, отдадена на удоволствието си.

Чувстваше, че е напълно естествено да бъде в леглото с него, да разговарят за такива интимни неща, да чувства топлината на тялото му толкова близо до себе си. Сгуши се по-близо до него и разтърка лицето си в гърдите му, почувства как меките къдрици се сплитат с миглите ѝ.

Той се унесе и заспа с нея, легнала отстрани до него. Събуди се, когато бурята, която бяха забравили в собствената си любовна буря, отново се развилия, със светкавицата, която удари толкова близо, че гърмът се чу едновременно с нея. Сюзан седна в леглото при безпогрешния звук от клон, който се откършва от дърво и се стоварва на земята. Преди да има време да даде гласност на тревогата си, той я сграбчи отзад и я катурна на матрака.

— Къде си мислиш, че отиваш? — изръмжа той с престорена грубост.

— Дърветата — започна тя и точно в този момент лампите примигнаха и угаснаха.

— О, по дяволите — възкликна той, внезапно ядосан. Друга светкавица удари в земята и мистериозна синкавобяла светлина освети стаята. Той също седна.

— Къде има фенер и къде е радиото?

— Фенер има в най-горното чекмедже на нощното шкафче — каза тя и уви чаршафа около себе си.

Беше почувствала влажния хлад във въздуха.

— Радиото е долу в кабинета.

— Батерия?

— Да.

Тя се заслуша, докато той опипваше нощното шкафче, накрая намери фенера и го запали, светлинният лъч разпръсна мрака. Той изхвърли дългите си крака вън от леглото.

— Ще донеса радиото тук. Стой мирно.

Какво друго можеше да прави? Тя сви нагоре колене и положи брадичката си на тях, впери поглед в бурята, която вилнееше навън точно пред прозорците ѝ. Беше шумна и великолепа, настървена, но тя жалеше за щетите на огромните стари дървета, които обкръжаваха къщата ѝ. Ако едно от дърветата падне, то би могло да отнесе покрива и да срути стените.

Корд се върна в стаята с радиото, захранвано с батерии, в една ръка. Беше го настроил на местната станция Байлъкси. Постави го на нощното шкафче, угаси фенера и се вмъкна в леглото при нея, придърпа я да легне и да се сгуши в прегръдките му.

Само след няколко мига развеселеният провлачен говор на радиоговорителя изпълни стаята.

— Предупреждението за гръмотевична буря за района на Байлъкси е отменено. Предполагам, че хората от метеорологичната служба напоследък не са поглеждали навън през прозорците. Е, сега това е нещо, което наричам дъжд. Съобщения за сериозни щети няма, но има съобщения за множество прекъсвания на тока, също и някои пътни знаци са съборени. Нищо сериозно, приятели. Държим връзка с метеорологичната служба и ако вземе сериозен обрат...

Корд протегна дългата си ръка и изключи радиото, накара говорителя да млъкне в средата на изречението.

— Вече отминава — продума той.

Тя забеляза, че светкавиците вече не са толкова мощни, гръмотевиците се отдалечаваха. Лампите изведнъж отново светнаха и заслепиха и двамата с неочаквания си блясък.

Той се изсмя и седна.

— Щях да остана при теб, докато нямаше ток — каза той.

Стана и посегна към бельото си.

Учудена, Сюзан също седна, впери поглед в него. Той облече долните си дрехи, след това панталоните си, преди тя да проговори.

— Няма ли да останеш?

— Не.

Той ѝ хвърли кос поглед, който изведнъж изглеждаше студен и далечен.

— Но, така или иначе е толкова късно. Защо да караш до Джубилий Крийк...

— Три причини — прекъсна я той.

Груба нотка се долавяше в дълбокия му глас.

— Първо, обичам да спя сам. Второ, наистина се нуждая от сън, какъвто не бих могъл да си осигуря, ако остана тук. Трето, на Емили окото не ѝ мигна, когато ме видя заспал на канапето, но да ме види в леглото ти, е нещо съвсем друго.

Силна, студена болка я прободеше в гърдите, погледна го и видя как се затвори в себе си. Тя призова всичките си сили, за да му отговори с усмивка, която трепна съвсем слабо.

— Да не би да се тревожиш за репутацията си?

Тя успя да го подразни.

— Обещах да поема цялата вина за съблазняването ти.

Опитът ѝ да прояви лекомислие даде резултат. Той се усмихна, седна на ръба на леглото и погали меката ѝ буза с дланта си.

— Не се тревожи — промълви той.

Но бидейки толкова близо до нея, той усети болката ѝ, макар че тя правеше всичко възможно да я скрие, равните му вежди се събраха. Нямаше навик да дава обяснения или да говори за миналото си, но сега установи, че се опитва за първи път от години да даде обяснение за действията си.

— Сюзан, не се чувствам удобно, като спя с друг човек, вече не. Прекарах много години да пазя гърба си. Мога да задрема, след като

съм се любил, но никога не заспивам дълбоко. Част от мен винаги е нащрек, готова да действа. Така не мога да си почина, а тази вечер наистина съм изморен. Нуждая се от малко сън. Ще излезем да вечеряме утре... т.е. тази вечер, тъй като вече е почти сутрин. Седем и половина?

— Да. Ще бъда готова.

Той ѝ намигна.

— Няма да имам нищо против, ако не си облечена.

Докато той се обличаше, Сюзан го наблюдаваше и уви чаршафа около голотата си. Тя прехапа устната си, опита се да се насили да потисне собствените си чувства, за да помисли върху неговите. Беше доловила, че се чувства неспокоен, когато си позволява да се отпусне, ако до него имаше някой. Увери се, че представата ѝ за него като за човек, който изоставя жените си сами в леглата им, е била точна. Неговите жени. Тя се беше присъединила към тях, към тази дълга опашка от жени, които са го държали в прегръдките си, за да усетят рая, след това са били изоставени разплакани в студените си легла, след като той си е тръгнал. Но въпреки това тя не би го отблъснала, не би пропуснала собствения си шанс да усети рая. Ако можеше да върне времето назад, тя би тръгнала с него още първата вечер, когато го срещна, нямаше да пропилее и миг от времето с него.

Той свърши да се облича и посегна към сакото си, след това се наведе, за да я целуне набързо. Сюзан пусна чаршафа и се изправи на колене, склучи ръце зад силния му врат и подаде лице за целувка. Той се спря, загледа се надолу към нежната ѝ уста, вече подпухнала от целувките му. Очите ѝ бяха бистри езера, черните ѝ мигли, сънливо отпуснати, неосъзнато секси. Беше гола Венера в прегръдките му, мека, топла и женствена, ръцете му автоматично потърсиха заоблените ѝ форми, докато я целуваше продължително и силно с език дълбоко вътре в устата ѝ. Въпреки умората желанието втвърди тялото му и той едва успя да се изтръгне от нея.

— Ти ще бъдеш смъртта ми — измърмори той.

Преди да напусне стаята, ѝ хвърли поглед, който тя не можа да разчете. Сюзан остана на колене, докато чу звука на затварящата се входна врата. След това рухна на леглото и започна борба с горещите сълзи, които напиреха да излязат. За момент тя почувства, че той се е изкушавал да остане, но само за да успокои напъните на невероятно

мъжественото си тяло, а не защото той ѝ вярваше, не защото чувстваше, че може да спи в прегръдките ѝ. Тя знаеше, че можеше да продължи да го гали, да се гърчи в него, той вероятно щеше да я събори обратно на матрака, но не това искаше тя. Тази гореща, възхитителна лудост, която я обземаше при най-лекото му докосване, беше чудесна, но тя искаше още. Тя искаше любовта му, доверието му.

Тигърът е величествен звяр, дивно красив и страхотно властен, но той е затворен сам във величието си. Красивият тигър е самотник, който ловува сам, спи сам. Тигърът се чифтосва и за известно време е по-малко самотен, но моментите на физическо съединяване бързо отминават и тигърът отново тръгва да се скита самотен. Корд беше тигър по природа и след чифтосването си тръгна да потърси леглото си, далеч от всяко друго същество на земята, защото не се доверяваше на никое друго същество.

В безмълвното си объркване тя удари с юмрук по матрака. Защо не се влюби в мъж, който обича да заспива сгушен, който не е прекарал живота си в скитане по земята, по забравени от Бога места, който прави всички нормални неща като ходене на работа през седмицата и косене на тревата в уикенда. Защото, самата тя гневно прекъсна собствените си мисли, такъв мъж нямаше да бъде Корд. Той беше див, красив и опасен. Ако не искаше мъж, който не е всички тези неща, щеше отдавна да се влюби в Престън.

Лежа будна с очи приковани в тавана, докато часовете отминаваха и утрото дойде и си отиде. Част от нея беше наранена и унижена, задето той дойде при нея заради секс и си тръгна веднага, след като се задоволи, но друга част от нея се радваше, че изобщо дойде при нея, каквато и да е причината. Естествено, ако той правеше любов с някоя жена, тя искаше тази жена да е самата тя. Искаше ѝ се да повярва, че към нея изпитва нещо повече от физическо желание, но ако не беше така, тя ще се опита да използва желанието му като база, върху която да гради. Докато той продължава изобщо да идва, тя ще се надява.

Следващия следобед се изненада, след като внезапните спазми ѝ сигнализираха, че безметежно прекараният ден в любене не е бил плодотворен. През целия ден се чувстваше апатична, но отдаваше това

на липсата на сън предишната нощ. Още повече се изненада, когато избухна в сълзи и едва в този момент си даде сметка, че тя несъзнателно се е надявала семето на Корд да намери плодovitа почва. Почти мразеше тялото си, задето е толкова непредсказуемо, толкова негостоприемно. Тя искаше детето му, част от него, която да бъде нейна завинаги. Никога нямаше да използва бременността си, за да го обвърже, ако той искаше да си тръгне, но как би обичала бебето, направено от него! Ръцете я заболяха при мисълта, че може да държи бебе с мека тъмна коса и бледосини очи, празните ѝ ръце напълно помрачиха чувствата ѝ.

Беше бледа, под очите ѝ имаше тежки сенки, когато Корд пристигна да я вземе за вечеря. Веднага му каза, че няма нужда да се тревожи за бременността ѝ и почти потрепери от облекчението му, което той не се опита да скрие. Въпреки това вечерята им мина приятно, след като се нахраниха, танцуваха на бавна, унасяща музика от четиридесетте. Беше я завел в ресторант в Ню Орлиънс, където тя никога преди не беше ходила. Хареса ѝ атмосферата като на място извън времето. Той знаеше, че тя се чувства неразположена и не във форма, и тя изцяло се наслади на начина, по който той я глези тази вечер. Тя пи малко повече вино, отколкото беше свикнала, и сякаш се носеше леко над земята, докато я караше към къщи в лъскавия бял ягуар, с който пристигна, макар че тя очакваше червения блейзър.

Мъжът имаше стил, помисли си тя замечтано, галейки с пръсти кожата на седалките. В светлината на таблото лицето му беше твърдо и вълнуващо, мъжествената четина на мустаците му точно очертаваше горната му устна. Тя се присегна и с пръсти леко премина по устата му, от което веждите му въпросително се извиха.

— Красив си — прошепна тя пресипнало.

— Чувствай се свободна да ми се наслаждаваш по всяко време, мадам — прикани я той официално.

Но в лукавия му чувствен блясък в очите нямаше нищо официално. Тя беше леко пияна, очите ѝ изпълнени с мечти и той знаеше, че тя с готовност ще се отпусне в прегръдките му, ако той спреше колата и посегнеше към нея точно в този момент. Той неудобно се размърда на седалката, тъй като тялото му реагира на мислите му. Той я искаше, но знаеше, че тя не се чувства добре, а искаше и тя да се наслади на любенето толкова дълбоко, колкото и него, а не просто да

остави тялото си да бъде използвано за неговото удовлетворение. Той си спомни как тя изглежда в разгара на страстта и желанието така силно го удари по вътрешностите, че той подскочи на седалката. Когато това приключи, когато свърши всичко, което искаше, той си обеща, че ще я заведе на дълга ваканция, може би на круиз, и ще прави любов с нея толкова много, колкото иска. Ще задоволи копнежа си по нея веднъж завинаги, ще се насити на крехкото ѝ сатенено тяло, което беше изненадващо чувствено. Чувствеността ѝ беше толкова неосъзната, толкова естествена, че той предполагаше, че тя дори не я съзнава. Съвършена дама, мислеше си той, докато не я взе в прегръдките си. След това тя се превърна в гореща, сладка развратница, която спираше дишането.

Не правеше по-далечни планове за бъдещето, защото те му пречеха на способността да реагира на обстоятелствата. Когато хората чертаеха планове в главите си, те даваха точна насока на мислите си и не можеха да отстъпят от нея, не можеха да се съобразят с непредвидимите засечки или отклонения. Когато Корд планираше действията си, той не се обвързваше. Винаги предвиждаше възможност да отскочи наляво, вместо надясно, или дори напълно да отстъпи назад. Благодарение на тази гъвкавост той оцеляваше и живееше в хармония с чувствата си. Промяната на обстоятелствата означаваше само, че трябва да постигне целта си по друг път. Обикновено беше подготвен за каквото и да е и за всичко. Но когато се завърна в Байлъкси, се оказа неподготвен за примитивното желание, което изпита към жена, която с един крак бе във вражеския лагер и беше твърде решена да го задържи там. Плячката е за победителя и той изгледа Сюзан с твърда решителност. Когато спечели, тя ще бъде негова и той ще избие от главата ѝ всичките мисли за роднините ѝ. Няма да ѝ позволи да мисли за някого другого, освен за него. Дивата нужда на собственик, която изпитваше към нея, го принуди съответно да нагоди действията си, но накрая... накрая всичко ще бъде според плана му и Сюзан ще бъде негова според неговите условия.

Сюзан усети контрола, който упражни, когато я целуна леко и я остави на вратата, беше твърде изморена, твърде много ѝ се спеше поради прекалено многото вино, за да се опита да разбере защо си тръгна така внезапно. Знаеше само, че се разочарова. Можеше да

пригответи кафе и да поседнат заедно и да изгледат късните новини, така, както тя и Ванс често правеха. Но Корд не беше Ванс.

Сюзан застана в затъмненото фойе и огледа красивата, елегантна къща, която Ванс построи за нея. Лампата, която остави да свети горе на стълбата, осветяваше бледите стени и елегантните прозорци, високи от пода до тавана, вносните плочки във фойето. Домът ѝ беше топъл и приветлив, защото беше дом, познал любовта, но сега тя седеше в мрака, заобиколена от неща, дадени ѝ от Ванс, а можеше да мисли само за друг мъж. Корд изпълваше дните, нощите, мислите и мечтите ѝ. Бледите му магнетични очи я владееха, както луната безмълвно владее приливите и отливите. Опита се да си представи лицето на Ванс, но чертите му отказаха да се оформят в мисълта ѝ. Той ѝ беше показал какво е любов. Нежната му грижовност ѝ помогна да се оформи в топла и любяща жена. Но той си отиде и за нея той вече беше лишен от субстанция, не беше нищо повече от носеща се мъгла. Ванс, аз наистина те обичах, мълчаливо се провикна тя към него, но там нямаше нищо. Ванс беше мъртъв, а Корд беше жизнен и жив.

Вместо да се качи горе и да си легне, тя влезе в кабинета и запали лампите. След това безпогрешно се отправи към точно място в библиотеката, където се намираще малък албум. Бяха минали поне четири години, откакто го беше разглеждала. Смъкна книгата с кожената обвивка, отвори я и се загледа в снимките на Ванс.

Колко млад изглеждаше! Колко свеж и галантен! Видя познатия, закачлив блясък в сините му очи, малко изкривената усмивка, силните черти на Блекстоун. С нежния си пръст проследи линиите на лицето му, установи приликите с Корд. Твърде много приличаше на представата ѝ за Корд, преди изпитанията да му бяха отнемали младежкото му удивление от света, преди животът да беше разбил всичките му идеали.

— Обичах те — промълви тя в усмихнатото лице на Ванс. — Ако беше останал, щях вечно да те обичам.

Но той не остана и сега Корд, ренегатът, открадна любовта ѝ.

Внимателно върна на място албума и излезе от стаята, бавно се изкачи по стълбите към празното си легло, мисълта и сетивата ѝ изпълнени със спомени за предишната нощ, когато Корд нахълта вътре с дъжда, див и мокър, а въздухът около него направо трептеше от

разпалената му страст. Тя дори не си помисли да го отблъсне, макар че той изчезна цяла седмица без дума предупреждение. Тя просто се съблече, жадна за милувката му, срещу която не би протестирала дори и ако я беше наградил там във фойето.

Тя изчисти грима от лицето си, леко притвори очи, за да се пребори със слабото замайване, причинено от виното. Колко страстен беше той предишната нощ и колко внимателен тази вечер. Опита се да се убеди, че той държи на нея, но непрекъснато си спомняше, че не загуби никакво време да се разделя с нея, след като я докара вкъщи. А предишната нощ си тръгна, след като я беше любил. Той ме иска само за секс, тихо го заяви тя на отражението си и здраво стисна очи при тези думи. Трябваше да бъде нещо повече от това, защото не беше сигурна дали няма да се разпадне, ако не бъде.

ГЛАВА ДЕВЕТА

След като още една седмица дойде и отмина, Сюзан се убеди, че не знае нищо за Корд. Той беше най-тайнственият мъж, когото бе срещала. Точно когато реши, че я използва като удобен сексуален отдушник, той я обърка, като започна да я извежда всяка вечер, да я ухажва с вино и хубава храна и да танцува с нея до малките часове на утрото. Танцуването с него беше нещо специално. Той беше най-грациозният мъж, когото някога е познавала, и се наслаждаваше на танца. И за двамата танцуването беше и флирт и любовна игра. Тя усещаше силното му тяло да се движи по нея, от което сетивата ѝ направо се преобръщаха, а невъздържаната реакция на тялото му ѝ подсказваше, че той изпитва същото. В прегръдките му тя се чувстваше сигурна, закриляна, затворена в частния им свят. Би могла като в блян да прекара целия си живот в прегръдките му.

Той беше джентълмен във всякакъв смисъл на думата, нежен и грижовен към нея, ухажваше я по толкова старомоден начин, че тя направо се потресе, но и безкрайно се наслаждаваше на всеки миг. Даваше ѝ няколко дни самота, след това въздържанието му свършваше с бурна невъздържаност. Вместо нежно да я целуне за лека нощ както правеше, вземаше я на ръце и я отнасяше в леглото. Когато няколко часа след това си тръгваше, тя продължаваше да лежи, изтегната гола в разхвърляните омотани чаршафи, твърде изтощена, за да стане и да си потърси нощницата, или просто да се завие с чаршафите. Спеше с блажена усмивка на подпухналата си от сладострастие уста.

Последвалите нощи бяха също толкова страстни и тя би трябвало да посърне от толкова липса на сън, но вместо това беше лъчезарна, пълна с енергия. В часовете на работа просто се рееше, твърде погълната от собственото си щастие, за да обърне наистина внимание на растящата потиснатост на Престън, защото знаеше, че когато падне нощта, тя отново ще бъде в прегръдките на Корд.

Именно щастието ѝ стана причина въздействието на нанесения удар да бъде много по-жестоко. Тя преглеждаше доклад за

производителността на малък електронен завод, който притежаваха, когато Престън се появи на вратата на офиса ѝ. Сюзан го погледна с готова усмивка, но усмивката угасна, когато видя изнуреното му изражение, от което лицето му изглеждаше като сива маска. Краката ѝ изтръпнаха от притеснение, тя се изправи и прекоси стаята, за да отиде при него, хвана го за ръка.

— Какво има?

За минута той се вторачи в нея и тя безмълвно се укори, задето не му обърна повече внимание през изминалата седмица. Щеше да разбере, че нещо го притеснява, но той не искаше нищо да замъгли щастieto ѝ. Испита силна вътрешна болка заради егоизма си.

Безмълвно той ѝ подаде документите, които държеше. Сюзан ги взе и сбърчи чело, докато ги гледаше.

— Какво е това?

— Прочети го.

Той пристъпи към един стол и се отпусна на него, движенията му бяха бавни и несигурни, странно несигурни.

Тя прелисти документите, четеше бавно. Очите ѝ се разшириха, пак ги прочете, надяваше се нещо да не е разбрала правилно, но нямаше начин да не е разбрала. Значението на всяка дума беше пределно ясно. Корд е откупил от техен кредитор неизплатен заем на Блекстоун Корпорейшън и искаше да му бъде изплатен. Имаха тридесет дни, за да внесат сумата.

Тя почти се задуши от жестокото чувство на предателство, което се събра в гърлото ѝ, пусна документите отгоре на бюрото и вдигна поглед към Престън. Не можеше да проговори, макар че навлажни устните си и се опита да оформи думите. Как е могъл да направи това?

— Е, сега знаеш къде е бил на онова пътуване — каза Престън с горчивина. Кимна към документите: — Далас.

Сюзан опря длан на бюрото, опитваше се да се закрепил, след като в гърлото си усети киселия вкус на гадене. Тя се преборил с момента, но не можа да се преборил с болката, която заплашваше да я прегъне на две. Защо го е направил? Не знаеше ли, че това ще нарани нея толкова, колкото и Престън? Това не беше удар само срещу Престън. Той заплашваше цялата корпорация, живота ѝ, както и живота на хиляди работници, които зависеха от работата си, за да сложат храна на масата си. Той сигурно знаеше, затова единственото

предположение, което и дойде наум, е, че просто не го интересува. След седмицата, която прекара с него, страстта, която тя сподели с него, бруталното просветление, че всичко това не е означавало нищо за него, ѝ подежда като плесница и тя се олюля.

— Мислех, че сме били защитени срещу подобно нещо.

Безжизнен, Престън гледаше втренчено в пода.

— Но той е намерил начин и е купил заема. Сега иска да бъде изплатен. Само Бог знае откъде може да е намерил пари да го купи или как е разбрал къде да се отнесе...

Той изведнъж прекъсна, сините му очи се свиха, когато се загледа Сюзан с болезнено обвинение.

За момент тя не можа да разчете изражението на лицето му, след това очите ѝ заискриха, като осъзна безмълвното обвинение. Пребледня дори още повече. Как можеше толкова лесно да повярва, че тя би ги предала на Корд, след всичко, което беше направила, за да убеди Корд да не търси отмъщение? Но защо не? Защо Престън не ѝ вярваше? Корд не ѝ вярваше въпреки страстната преданост, която проявяваше всеки път, когато му се отдаваше.

Тя се задъха.

— Как можеш да вярваш на това? Не съм направила нищо.

— Тогава как е разбрал?

— Не знам! — извика тя.

След това се спря, притисна ръце в устата си, поразена, че губи контрол.

— Съжалявам. Аз не съм му казала. Кълна се, че не съм.

Сините му очи изведнъж се натъжиха и той си пое дълбоко въздух.

— Боже мой, той ни накара да се бием помежду си — каза той натъжено, стана и се приближи към нея.

Взе я в прегръдките си и я притисна здраво към себе си, залюля я напред-назад, опитваше се да я успокои.

— Знам, че не си му казала. Ти поначало не си продажница. Съжалявам, че бях толкова глупав. Съкрушен съм. Сюзан, той ще ни доведе до банкрут.

Доказателството лежеше на бюрото ѝ, затова тя дори не се опита да го отрече. Притисна лице в рамото на Престън, смътно си даваше сметка, че трепери. Ужасно беше, че макар и да знаеше, че Корд е

способен да бъде безжалостен и непочтен, болезнената, изгарящата любов, която изпитваше към него, ни най-малко не отслабна. Тя знаеше риска, който поема, като се чифтосва с този човешки тигър.

Колко дълго се притискаха един в друг като изплашени деца, които се опитват взаимно да се успокоят, тя не знаеше. Но постепенно се успокои и прегръдката им се разхлаби.

Имаше неща да се вършат, да се планират стратегии.

— Колко ще пострадаме? — попита тя със спокоен глас. Престън напълно отпусна ръце, обърна се и придърпа стол така, че да седне до нея на бюрото ѝ.

— Страхотно. Не можеше да улучи по-подходящо време. В момента паричният ни приток е ограничен, защото инвестирахме толкова много в проекти, които няма да започнат да се изплащат поне още една година, навярно две. Ти се занима с документацията по лазерния проект в Пало Алто, значи знаеш колко сме погребали само в този проект.

Тя знаеше.

— Ами личните ни активи? Ако ликвидираме, ще може ли да съберем достатъчно пари, да покрием заема...

Той клатеше глава, за да я спре, тъжно ѝ се усмихна.

— Как мислиш, че събрах парите, за да се разплатя с него за парите, които използвахме?

Тя се отпусна назад, поразена. Колко умело Корд ги беше притиснал в ъгъла! Навярно през цялото време е планирал това. Първо е заплашил да повдигне обвинения срещу Престън за кражба, след това е изчакал, без да прави нищо, давайки му време да възстанови взетата сума, знаейки, че той ще се обрули до шушка, за да покрие всичко наведнъж. Беше ги разиграл като пионки на шахматна дъска.

И все пак тя се опита да потърси решение.

— Имоджийн и аз можем да го покрием. Имаме акции, които можем да продадем, както и собственост на много добри места...

— Сюзан, престани — каза той спокойно. — Майка и аз използвахме парите на Корд и ние двамата трябва да се пожертваме, за да ги възстановим. Тя е обрулена до шушка като мен, а ти не можеше да се справиш с това сама. Ако го направиш, нищо няма да ти остане.

Сюзан вдигна рамене. Мисълта, че ще остане без пукната пара, не я смути.

— Ако издържим една или две години най-много, корпорацията може би ще се спаси. Това е от значение.

— Мислиш ли наистина, че ще те оставя да продадеш всичко, което Ванс ти е дал? От момента, в който се ожени за теб, той вземаше мерки да се чувстваш винаги спокойна каквото и да става. Той те обожаваше и няма да допусна да бъдат унищожени нещата, които той направи за теб.

— Ако не банкрутираме, всичко ще може да се възстанови.

— Изплащането на този заем не гарантира това. Ами ако купи друг? Очевидно той има достатъчно пари, да ни унищожи, ако реши да продължи. Ако купи още един заем, ще се окажем в процедура на банкрут дори и ти да продадеш всичко, което имаш, за да изплатиш сегашния.

Логиката на Престън беше необорима и тя се смрази.

— Нищо не можем да направим.

— Не знам. Ще трябва да обмислим всичко. Най-ужасното е, че той самият има дял в тази корпорация и това не го спира. Ще приеме загубата само за да си отмъсти. Не вярвам да отиде толкова далеч. Знаем, че ме мрази, но това е... Това е истинско безумие.

Беше твърде изнервящо да си помислиш за човек, толкова решен, толкова безжалостен, че да отиде срещу собствените си интереси само за да си отмъсти. Той затагаше болтовете, натискаше, злорадстваше, изтезавайки Престън. Беше казал, че ще накара другият човек да се гърчи. Навярно има основание да се чувства така. Тя можеше да го предположи само заради ужасите, които беше преживял, след като е бил изгонен от семейството си. Видя белезите, останали по тялото му. Искеше да улови Корд за врата и да го разтърсва, докато възвърне разума си. Дори се усмихна, като си представи как разтърсва човек, който беше почти тридесет сантиметра по-висок и с около петдесет килограма по-тежък от нея.

Беше изтощена, когато се прибра вкъщи този ден. Прекараха часове да се ровят във финансови отчети, събираха силите си да се справят с предизвикателството. Престън беше великолепен корпоративен тактик, но никога дотогава не си беше давала сметка за обхвата на проникателността и опита му. Знаеше точно колко биха могли да жертват, без да си нанесат смъртоносен удар, и щеше да

задвижи механизмите, за да ликвидира активите, от които смяташе, че корпорацията би могла да се лиши.

Прибра се късно, но Емили я чакаше с горещо ядене, което по-възрастната жена искаше да се увери, че тя ще изяде. Някак Емили винаги знаеше кога Сюзан е изморена или потисната и тогава полагаше допълнително усърдие да я поглези, но тази вечер никакви нежни грижи не можаха да смъкнат напрежението от лицето на Сюзан. Мислейки, че всички вечери, през които беше излизала с Корд, навярно са се оказали изморителни за нея, тя попита:

— Тази вечер пак ли ще излизаш с Корд?

Сюзан се стресна, като чу името, което резолираше в мислите ѝ.

— О... не знам. Каза, че навярно ще закъснее тази вечер. Трябва да отиде в Ню Орлиънс по някаква работа.

Призля ѝ при тази мисъл. Каква работа? Да намери още един гвоздей, който да забие в ковчега на Блекстоун Корпорейшън?

Емили я смъмри:

— Е, мисля, че трябва да си поспиш повече, отколкото през миналата седмица. Приличаш на парцал. Изгони го рано, ако се появи.

Сюзан успя да се усмихне на жената, благодарна за загрижеността ѝ.

— Да, ще го направя.

Тя го обичаше, но точно сега не можеше да бъде с него. Имаше чувството, че ако погледне през рамо, ще види дръжката на нож, който пробужда гърба ѝ.

Навярно той няма да дойде. Надяваше се да не дойде. Беше твърде изморена, твърде наранена, все още знанието за предателството му беше твърде прясно. Но защо трябваше да се заблуждава? Той нямаше да го признае като предателство, защото никога нищо не ѝ беше обещавал. Всичко, което ѝ беше дал, беше физическа страст и нито намек за обвързаност.

Надяваше се да не дойде, но не се изненада вечерта, когато чу бученето на червения блейзър, който той използваше за обикновените си пътувания. Беше започнала да си мисли, че е в безопасност тази нощ. Минаваше девет и вече мислеше да се окъпе и да се легне. Но сега той беше тук, тя седеше в кабинета и сърцето ѝ заби в очакване. Призля ѝ. Ръцете ѝ бяха студени и лепкави, притисна ги в кожата си.

Как можеше да се изправи пред него? Защо той не можа да изчака до утре, когато вероятно щеше да е по-спокойна?

Звънецът извънтя, но тя продължи да стои неподвижна в средата на пода, неспособна да принуди краката си да се раздвижат. Минаха секунди и звънецът започна настоятелно да ечи, защото той притисна пръста си в него и го остави там. Едва когато той заудря по вратата, толкова силно, че едва не я изкърти от пантите, тя успя да се помръдне с разтреперани крака. Довлече се до фоайето и освободи резето.

Вратата се отвори с трясък под натиска на юмрука му, за малко не я събори. Корд се извиси над нея, лицето му мрачно и диво. Хвана я за ръцете, пръстите му се забиха в нежната ѝ плът.

— Добре ли си? Лампите светеха, но тъй като не отвори, реших, че нещо не е наред. Щях да заобиколя и да счупя стъклото на хлъзгащата се врата...

Той не довърши изречението си. Вместо това я притегли към себе си, с една желязна ръка я хвана през кръста, с другата хвана брадичката и вдигна лицето ѝ нагоре. Сведе глава и устата му се залепи за нейната, здраво, жадно и за миг тя забрави всичко. Обсеби я възбуждащата мъжественост на одеколона му, вкусът на кафето в устата му. Тя се притисна в него, пръстите ѝ се забиха в яките мускули на гърба му, когато се вдигна на пръсти, за да се нагласи спрямо него.

Желанието бързо я заля, възбудено от свършената кондиция на великолепното му тяло. Преди да се усети, той я беше вдигнал и тръгнал нагоре по стълбите, след като с ритник затвори вратата. Чувствайки, че последните остатъци от контрол ѝ се изплъзват, Сюзан освободи устата си от неговата и въздъхна:

— Почакай! Аз не...

Той пак улови устата ѝ, езикът му навлезе дълбоко навътре, задущавайки думите ѝ на отчаяние, докато я полагаше на леглото. Ако тогава я беше пуснал и отстъпил, за да се съблече, тя навярно щеше да има шанс, но той остана с нея. Покри я, устата му поека нейната със силни дълбоки целувки, ръцете му се промушиха под полата ѝ и смъкнаха бельото ѝ. Стъписана от настървеността му, тя забрави за срина помежду им и здраво се хвана за врата му, крехкото ѝ тяло се огъна към неговото, когато той раздалечи бедрата ѝ и се настани между тях. За миг се спря, за да нагласи дрехите си и осигури

защитата ѝ, след това навлезе дълбоко в нея, усещането за тялото му я раздруса.

Не само тя се изненада от настървението му. Корд беше неприятно изненадан от отчаянието, което сви стомаха му, след като тя не отговори на звъненето, виждаше я просната безжизнена в долния край на стълбите. Или че някой е нахлул вътре и я е изнасилил, преди да я убие. От последната мисъл косата на тила му се изправи и той беззвучно ръмжеше, докато биеше по вратата. След това тя отвори и застана там, бледа и мълчалива, но очевидно здрава, и желанието му избуя едновременно с успокоението. Трябваше да я вземе на място, да се зарови в нея и да задоволи тялото, както и мисълта си, че тя все още беше там, здрава и все още негова. Вкусът ѝ, кадифеното усещане за нея в ръцете му, интимното вкопчване на тялото ѝ, всичко това можеше да прогони страха от ума му. Той се наслади на обладанието си над нея, усещаше как реакцията ѝ расте и напрежението в нея се засилва, и знанието, че тя го иска, че той може да я удовлетвори, му доставяше толкова голямо удоволствие, колкото удоволствието, което изпитваше от меката ѝ плът.

Сюзан чу тихите леки вопли отзад в гърлото си, но беше безсилна да ги спре, безсилна да контролира тялото си. Тя слепешката се устреми към удовлетворението, пръстите ѝ се впиха в косата му, тялото ѝ се изви в неговото. Той я смазваше, но тя не усещаше тежестта му; яките му плещи и гръб я притискаха надолу, но въпреки това тя се носеше високо и свободно, забравила всичко, освен този миг във времето. Чувството беше изцяло физическо, тя се предаде на напористата му мъжественост и искаше той да ѝ даде всичко от себе си.

Той ѝ улови краката, издърпа ги високо, за да ги увие около гърба си, и стенанията ѝ се превърнаха в пронизителни бездиханни викове. Той целенасочено мереше движенията си, държеше я на ръба, но не ѝ позволяваше да го прескочи, не искаше актът да свърши. Тя стисна зъби в агонията на сладострастието, което кипеше в нея. И изведнъж вече беше неудържимо, тя чу любовните думи, които произнесе с пъшкане, думите, които винаги е копняла да изрече, но преглъщаше навътре.

Тътенът в гърдите му и стягането на ръцете му върху плътта ѝ сигнализираха края на контрола му и той започна невъздържано да

навлиза в нея. Изведнъж невероятна горещина се взриви вътре в нея, заля я в непрекъснато разширяващи се вълни и тя се разтрепери под него. Заби зъби в рамото му, опитвайки се да упражни контрол над звуците, които издаваше, и този първичен, чувствен акт го тласна отвъд ръба. Къси, прегракнали викове се изтръгнаха от гърлото му, докато удовлетворението бумтеше през него, и той я сграбчи с дива сила, от която тя, останала без въздух, се задъха, сякаш той можеше за вечни времена да слее плътта си с нейната. Когато свърши, той бавно се отпусна и легна безжизнен до нея. Тежко се изтърколи по гръб и остана да лежи безжизнено върху нея, тялото му все още тръпнеше от преживяването. Тя приглади овлажнената му коса, пръстите ѝ нежно преминаха по влажното му слепоочие. Горещият му дъх опари гърлото ѝ и тя усети трептенето на миглите му по кожата си, когато той задряма.

Но той лежа там само миг, преди да се разбуди и внимателно да се откъсне от нея. Тежко се изтърколи по гръб и остана да лежи там, прехвърлил мускулестата си ръка над очите си.

Сюзан продължи да лежи до него, напрежението и страхът отново започнаха да се надигат вътре в нея сега, след като апетитът на тялото ѝ беше доволен. В никакъв случай не трябваше да допусне това да се случи, не тази вечер, не, когато умът ѝ беше натежал от толкова много неща. Той не можеше да я е разбрал погрешно. Струваше ѝ се, че думите все още витаеха във въздуха, отекваха с призрачна настойчивост. Щеше ли да каже нещо или щеше да пренебрегне казаното от нея? Не беше искал никакъв ангажимент от нея, нищо повече от това, което самият той ѝ предложи. Той навярно не се и изненада. Това едва ли беше първият път, когато някоя жена в прегръдките му е изкрещявала, че го обича.

Погълната от нещастие си, тя полуосъзна, че той е станал от леглото. Звукът на течаща вода привлече вниманието ѝ. Отвори очи, за да го види през отворената врата на банята, докато той стоеше и жадно отпиваше от чаша вода. Видя, че вече е оправил дрехите си и ръцете ѝ се свиха в юмруци. Тръгнаше си сега, след като вече е утолил сексуалния си апетит.

Той се върна и се надвеси над нея, равните му черни вежди спуснати на очите му, толкова тъмни и настървени, че тя за малко не се отдръпна от него.

— Изкара ми акъла — заяви той. — Защо не отвори?

Неспокойна, тя седна и силно се изчерви, като видя, че полата ѝ все още е смачкана над кръста ѝ. Припряно заопипва материята, изглади я и я спусна надолу, за да покрие голотата си, действие, от което в очите му припламна искра. Но когато тя го стрелна с поглед нагоре, видя само същата желязна неумолимост, като тази, която се беше загнездила там, докато той чакаше отговор. Тя избута сплъстената си коса назад от лицето и с тъп тон изрече:

— Купил си заем срещу нас и искаш да бъде изплатен.

Мълчанието се настани тежко между тях в течение на дълъг момент. След това той го разсече, като грубо заяви:

— Ти не си замесена в това.

Смях се разнесе от гърлото ѝ, смях, който прозвуча почти като ридание, и тя бързо се изправи на крака, напускайки леглото, на което тя така пълно му се беше отдала. За миг се изплаши, че краката ѝ няма да я издържат, но след първоначалното олюляване, възстанови контрола си над тях и се отдалечи на няколко крачки от него.

— Би трябвало да съм. Знаеш, че всичко е навързано. Ако атакуваш тях финансово, атакуваш и мен. Ако причиниш техния банкрут, ще причиниш и моя.

— Няма за какво да се тревожиш. Аз ще се погрижа за теб.

От студената арогантност на думите му тя почти се задъха и невярваща се нахвърли върху него.

— Трябва ли това да означава, че всичко е наред? Ще ме превърнеш в... в държанка и се очаква да ти бъда благодарна?

Една тъмна вежда потрепна.

— Не виждам проблема ти — каза той.

След това с неочаквано ожесточение добави:

— В края на краищата, каза, че ме обичаш.

Тя потрепери, не можеше да повярва, че я атакува толкова скоро, макар че тя самата сложи оръжието в ръката му. Изведнъж се почувства твърде близо до него и се отдалечи по цялата ширина на стаята, оттегли се толкова далеч от него, колкото беше възможно. Сведе глава, неспособна да го погледне, да се изправи пред ужасния факт, който знаеше, че ще се прочете в погледа му.

— Наистина ли... наистина ли ще тласнеш всички ни към банкрут само за да си отмъстиш на Престън? Макар и да знаеш, че

много други хора са замесени и че те ще изгубят работата си?

— Да.

Гласът му беше безжалостен, толкова безжалостен, колкото беше и самият той, и в нея угасна и последната искрица надежда. До този момент все още имаше някакъв остатък от вяра. Надяваше се, че той само наказва Престън и ще спре, преди нещата да отидат твърде далеч. Провикна се:

— Ще нараниш и себе си! Как можеш да направиш това?

Той небрежно сви рамене.

— Имам други неща, на които да се опра.

Тя вече беше молила, безрезултатно, но отново беше принудена до го направи.

— Корд, спри това! Моля те! Не продължавай, преди да е станало твърде късно. Кога ще бъдеш доволен? След като разориш всички ни, тогава какво? Това ще ти върне ли Джудит?

Лицето му се вкамени, очите му се присвиха. Диво, тласната от собствената си болка, тя се нахвърли срещу него, мислеше, че ще намери начин да го нарани.

— Опитваш се да успокоиш собствената си вина за Джудит, заради твоето участие в това, което се случи с нея...

С ръмжене той премина през стаята, сграбчи я, преди тя да успее да отскочи настрана и да го избегне. Ръцете му се забиха в раменете ѝ и той леко я разтърси.

— Престани да говориш за Джудит! Сгреших, като ти разказах за нея, но ти ще сгрешиш още повече, ако още веднъж я споменеш пред мен. За последен път, стой настрана от това.

— Не мога. Вече съм в него.

Тя се вторачи в него с такива огромни очи, че те затъмниха цялото ѝ лице, очи, толкова изпълнени с мъка, че всяка друга жена би ридала неконтролируемо. Те щяха взаимно да се унищожат, Корд и Престън, а тя беше безсилна да ги спре. В тази семейна война нямаше да има победители, защото когато връзката в общата кръв се разруши, тя създава цепнатина, която никога не може да бъде излекувана. Тя виждаше пропастта, която се разширяваше между самата нея и Корд, и искаше да закрепси в отчаян протест, но не можа да направи нищо. Остана неподвижна в болезнената му хватка, опитвайки се да потисне крещящата агония, която разкъсваше сърцето ѝ.

Хватката му се разхлаби и с палци той погали крехките краища на ключиците ѝ.

— Толкова си крехка за всичко това — измърмори той на себе си.

След това нежно я притегли в прегръдките си, премести ръцете си, за да я задържи. Тя мълчеше, отпусна се на него, защото знаеше, че няма сила да се откаже от нещо, което се страхуваше, че може да бъде последният път, когато той ще я държи така. Той наведе глава, за да притисне топлите си устни в чувствената извивка, където шията ѝ се свързваше с рамото, сладка тръпка се разнесе по тялото ѝ. Просто само така, само с неочаквани милувки той можеше да я накара тя отново да го иска. Обичаше го твърде много, твърде опасно, защото не можеше да спести нищо от себе си. Нямахше начин да се защити.

— Не се връщай на работа — нареди ѝ той тихо.

Леко докосна косата ѝ с устни.

— Остани си вкъщи, не се намесвай в това. Ванс те остави осигурена и каквото и да се случи на Престън, това изобщо няма да те засегне.

С ръка бавно я погали по гърба и раменете, докосването ѝ подейства хипнотично.

— Каза ми, че ме обичаш. Ако ме обичаш, тогава не вземай неговата страна срещу мен.

Кратък сладък момент на слабост, тя не искаше нищо друго, освен да направи точно това, което той каза, да остави здравата му прегръдка да я закриля и да я накара да забрави всички други съображения. След това тя се стегна и бавно се отблъсна от него, лицето ѝ беше бледо и напрегнато.

— Да, обичам те — каза тя тихо.

Нямаше смисъл да се опитва да го крие повече от него. Как можеше да го отрече, след като тялото ѝ му казваше истината всеки път, когато той я докоснеше?

— Но трябва да направя каквото мога, за да ти попреча да доведеш семейството до банкрут.

Очите му се свиха.

— Избираш него пред мен?

— Не. Но мисля, че грешиш, като се опитваш да направиш това, и ако не искаш да спреш, ще трябва да му помогна да се пребори с теб.

Черна ярост се събра в него, заблестя в бледите му очи, но той я потисна.

— Твърде много ли искам, като настоявам да ми повярваш в това? — каза раздразнено той, внимателно наблюдавайки я.

— Толкова, колкото и ти на мен? Само преди миг ти самият ми каза, че се опитваш да ни доведеш до банкрут! Очаква ли се това да ме успокои?

Той подигравателно изсумтя, огънат в очите му се превърна в лед.

— Трябваше да знам! Изплю този боклук, че ме обичаш, след това толкова сладко ме молиш да бъда милостив с Престън. Добра си в леглото ми, миличка, ти си най-доброто, което съм имал, но нямаш толкова силно влияние над мен.

— Знам — прошепна тя безизразно. — Винаги съм го знаела. Но не съм правила опити емоционално да те изнудвам. Мисля... мисля, че е по-добре да си вървиш.

— Мисля, че си права.

Докато минаваше покрай нея, тя замига към него с очи, изведнъж замъглени от сълзи. Той си отиваше и тя знаеше, че няма да се върне.

— Сбогом — задави се тя, чувствайки как цялата се тресе отвътре.

Той мрачно я изгледа.

— Не е сбогом, все още не. Ще ме виждаш, но ще ти се иска да не ме виждаш.

И си тръгна, леко се спусна по стълбите с елегантни скокове. Бавно тя го последва и стигна до вратата навреме, за да види червения блясък на задните светлини на блейзъра, когато вземаше завоя. Затвори и заключи вратата, след това методично обиколи къщата, за да се увери, че е обезопасена. Дори седна и изгледа последния филм до край, след това си даде сметка, че не е разбрала нищо от него. Дори не знаеше как се казва, нито имената на актьорите. Не мислеше за нищо, просто седеше там с вцепенен мозък. Искаше да бъде вцепенен, защото знаеше, че когато вцепенението мине, щеше да я боли повече, отколкото би могла да понесе.

Извърши всички действия, които вършеше преди лягане, взе си душ, облече си нощницата, навлажни лицето си, оправи леглото си и

сложи мръсните дрехи в коша за пране. След това лежа в леглото до сутринта, с отворени очи, вперени в тавана. Той си отиде.

Той си отиде! Това беше болка, която неспирно отекуваше през нея, вътрешен акомпанимент на сивите, печални дни, които последваха. Не виждаше никакво слънце, функционираше само инстинктивно и неотстъпно решително. Тя продължи да живее след смъртта на Ванс и същата стоманена решителност я държеше изправена дори когато не искаше нищо друго, освен да се свие в някое кътче в спалнята си и повече да не излезе оттам.

Трябваше да приеме голата истина за смъртта на Ванс, защото видя безжизненото му тяло, погребва го. С Корд беше по-лошо. Той си тръгна от нея, но сякаш беше навсякъде. Срещаша се на много места по различни поводи и тя трябваше да се държи, сякаш не се прегъва от мъка, като го виждаше. Обикновено беше с Черил, разбира се, макар и да научаваше, че той не се ограничава само с тази жена. Тя беше принудена да го вижда, да го чува да произнася всички тези любезни неща, докато ледените му очи я режеха, трябваше да го вижда как спуска ръката си около кръста на Черил, представяше си как целува другата жена, как я докосва с горещите си, магически пръсти, притегля я под себе си в голямото си легло във вилата.

За да запази разсъдъка си, тя трябваше да работи всеки ден, да работи все повече и повече часове, да работи ожесточено с Престън, опитвайки се да събере достатъчно пари, за да изплати заема, без сериозно да отслаби корпорацията. Беше невъзможна задача. И двамата знаеха, че ако Корд реши да ги атакува отново, те няма да могат да удовлетворят исканията му.

Тихомълком, без да казва на Престън, Сюзан продаде някои от хубавите си имоти в Ню Орлиънс, които Ванс ѝ беше оставил и прибавил към постъпленията в паричния им фонд. Престън по-скоро би умрял, вместо да ѝ позволи да продава от личната си собственост, но тя знаеше, че той мощно ликвидира своята. Понякога, когато се сетеше, че Корд целенасочено ги принуждава да разпродават земя, която от поколения е семейна собственост, тя го мразеше, но омразата винаги се смесваше с любов. Ако не го обичаше толкова много, нямаше да се чувства толкова измамена от действията му, нямаше да се чувства толкова дълбоко разгневена, когато виждаше как Престън, без да се оплаква, лично се разорява, за да спаси корпорацията от банкрут.

Всичко това разтърси и Имоджийн, до самите ѝ основи. От вечерта, когато тя и Сюзан така ожесточено спориха, тя малко беше притихнала, сякаш част от духа ѝ я беше напуснал. Навярно тогава беше почувствала, че няма да може да се пребори с Корд, че с акта на самото му завръщане той беше спечелил. Винаги дотогава Имоджийн активно се месеше във всички корпоративни решения, но този път остави Престън и Сюзан да поемат бремето. За първи път възрастта ѝ пролича.

Накрая успяха. Имаха достатъчно пари да покрият заема. Сюзан и Престън споделиха момент на успокоение, но тревогата остана. Използваха и последната стотинка от резерва, който имаха, и един нов удар щеше да им дойде твърде много. Все пак успокоението беше достатъчно силно и същата вечер те го отпразнуваха във Френския квартал — в много по-шумен ресторант от този, в който Корд я беше завел. Но шумът ѝ хареса и този път се нахрани добре. От момента, в който Корд напусна къщата ѝ, тя отслабна с няколко кила, които не ѝ бяха излишни. Дължеше се както на прекалената работа, така и на депресията или поне така си казваше всяка сутрин, когато намръщено се оглеждаше в огледалото, отбелязвайки, че облеклото ѝ беше станало твърде широко, за да пада както трябва по все по-изтъняващото ѝ тяло.

По пътя за вкъщи Престън я стресна с извиненията си.

— Скъса с Корд заради това, така ли?

Не можеше да го отрече, нямаше нужда да съчинява калпави извинения, които нямаше да минат, затова просто измърмори:

— Да.

И с това се свърши.

— Съжалявам. — Той я погледна смутено. — Би трябвало да се радвам, защото не ми харесваше да си с него, но съжалявам, че си наранена. Не исках да се забъркаш във всичко това.

— Аз сама реших. Той настоя да взема страна и просто нямаше да мога да гледам как всичко това ще струва работата на толкова много хора, без да се опитам да направя нещо.

— Надявам се, че знае какво е изгубил — каза Престън с ожесточение и отново насочи вниманието си към шофирането.

Дори и да знаеше, това нямаше да има значение за него, помисли си Сюзан тъжно. Сигурно не чезнеше по изгубеното. Изглеждаше все по-добре всеки път като го видеше, суровото му тъмно лице ставаше

все по-тъмно, тъй като късното пролетно слънце продължаваше да го обгаря. Беше ли свършил да разчиства земята около рекичката? Работеше ли още във вилата?

Когато я изхвърли от живота си, той я остави изгубена и безнадеждна, без емоционален фокус. Чудеше се дали остатъкът от живота ѝ ще бъде такъв, скръб и мъка, които да търпи, докато продължава да живее.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ако знаеше какво я очаква, когато влезе в кабинета си три дни по-късно, тя никога нямаше да отиде. Берил вече беше там и приготвяше кафе.

— Добро утро, Берил. Тук ли е вече господин Блекстоун?

— Не, не още. Искаш ли чаша кафе сега?

Сюзан се усмихна на младата жена.

— Аз ще си наляя. Май точно сега си имаш достатъчно работа — пошегува се тя и кимна към купчината листове, пръснати по бюрото на Берил.

— Така е. Господин Блекстоун трябва да е работил до среднощ вчера — унило отвърна секретарката. — Остави всичко това и достатъчно ленти на диктофона, ще има да пиша през целия уикенд.

— Наистина? Не знаех, че е имал намерение да се върне в офиса снощи. Тръгна си, когато и аз си тръгнах, и не мога да се сетя за нищо, което може да е било толкова неотложно.

Наля си кафе и внимателно крепеше чашата, докато влизаше в кабинета си, без да откъсва поглед от плискащата се течност. Остави чашата на бюрото и дръпна завесите, за да пусне бляскавата утринна светлина в стаята. Денят вече беше горещ, душен и тилът ѝ се беше овлажнил от потенето още преди да излезе от къщата си тази сутрин. Мислеше да си вземе отпуска, да намери усамотен плаж и да не прави нищо по-напрегнато от това да лежи на слънцето. Потенето на слънце не ѝ изглеждаше толкова изнурително, както потенето на работа.

След като погали цветовете на любимото си мушкато, отиде към бюрото си и седна. Едва тогава зърна дебелия кафяв плик, който лежеше там с името ѝ, изписано с едри печатни букви. Тя се намръщи и извади свитък документи. Най-отгоре имаше някакъв правен документ, тя го разгъна и прочете.

Изведнъж мъртвешки пребледня, нямаше нужда да продължи да чете след първата страница, за да разбере за какво става дума. Корд беше купил пореден заем и настояваше да му бъде изплатен.

Боже мой, щеше да го направи. Нямахте да се справят. Не можеха да платят и шоките вълни, които той щеше да предизвика, щяха да раздрусат цялата корпорация, както и банките, с които те бяха свързани. Репутацията им щеше да се компрометира. Те чисто и просто не можеха да се разплатят и да продължат да функционират.

Къде ли беше Престън? Искаше да изтича при него, да го чуе да казва, че ще може да направи някаква магия или да намери парите, от които се нуждаят. Реши, че е егоистично от нейна страна и бързо потисна импулса. Той трябваше да узнае, да, но нека му даде още няколко часа спокойствие, преди да узнае.

Как е попаднал пликът на бюрото ѝ? Офисът винаги се затваря, когато си тръгват, а и Престън беше работил до късно предишната вечер...

И тогава се сети. Направо ѝ призля. Престън вече знаеше за заема и именно той беше оставил плика на бюрото ѝ. Прегледа правния документ, зад него намери писмо до нея с почерка на Престън. Обичайният му елегантен стил се беше превърнал в драскулки, сякаш писмото е било написано в състояние на възбуда, но почеркът безспорно беше негов. Тя внимателно прочете писмото. Като свърши, го пусна на земята, сълзи опариха очите ѝ.

Ако Корд искаше само да срази Престън, беше спечелил. Престън си беше отишъл. Писмото му говореше както за поражение, така и за отчаяние. Беше направил всичко, каквото е могъл, но не можел повече да се бори с Корд. Може би, ако си тръгне, той ще отстъпи. Братът на покойния ѝ съпруг се надяваше, че ако напусне сцената, Корд може да се откаже да отмъщава.

Корд се беше погрижил правната документация да бъде доставена в дома на Престън от специален пратеник, акт, който смрази Сюзан с премерената му жестокост. Тогава Престън се е върнал в офиса, методично е довършил цялата текуща работа на бюрото си, оставил е писмото на Сюзан и е изчезнал.

Не можеше да вини Престън, задето си е тръгнал. Тя знаеше, че той е направил последно усилие да спаси корпорацията, да попречи на Корд да я разори. Надявал се е, че когато Корд установи, че Сюзан управлява корпорацията, няма да настоява заемът да бъде изплатен, тъй като главната му прицел е избягала, и сега ще атакува само жена, към която преди е проявявал голям интерес.

Сякаш това щеше да го спре! Помисли си Сюзан отчаяно. След това настръхна. Сякаш сега щеше да изтича разплакана при него и да го помоли да има милост към нея!

Беше го молила заради Престън, заради всички, и той ѝ беше отговорил със студенина. Сега нямаше да го моли за себе си.

Сюзан не осъзна жестокия гняв, който я обзе, но тя нямаше току-така да се предаде. Ако трябваше да се бори с него, докато не останеше без стотинка, това щеше да прави.

Взе телефона и бързо набра номер. Не се изненада, когато ѝ отговори самата Имоджийн.

— Имоджийн, знаеш ли къде е Престън? — попита тя направо, без да губи време за любезни поздравии.

— Не. Каза само, че си отива.

Гласът на Имоджийн звучеше изморено и малко надебелено, сякаш е плакала.

— Знаеш ли защо си е тръгнал?

— Да, опитах се да го разубедя, но не искаше и да чуе.

Тя въздъхна.

— Мислеше, че това е единственият начин да накара Корд да спре. Какво... какво ще правиш? Ще се видиш ли с Корд?

— Не! — отговори Сюзан разпалено.

Тя бързо си пое въздух, опитвайки се да се овладее, и успя.

— Нищо няма да му кажа. Ще се боря с него с всичко, което имам, и се нуждая от помощта ти.

— Помощ? — обади се Имоджийн глухо. Какво мога да направя?

— От години си свързана с тази корпорация. Имаш много контакти и знаеш всичко, което става, макар и да не идваш в офиса. Всеки ден ще трябва да се справям с толкова много неща и същевременно да се боря с Корд. Ще дойдеш ли? Искаш ли да се бориш с него?

В другия край на телефона настъпи дълго мълчание. Сюзан зачака напрегнато със затворени очи. Тя наистина се нуждаеше от помощта на Имоджийн. Не се лъжеше, че ще може сама да издържи дълго. Бремето щеше да я смаже. Но Имоджийн не беше на себе си и тя не беше сигурна какво ще направи свекърва ѝ.

Накрая Имоджийн тихо проговори.

— Не искам да се боря с него. Безумието продължи достатъчно дълго. Ако мислех, че това ще го спре, бих приписала всичко, което имам, на него, още в този миг просто за да има мир в семейството ни. Трябва да споделя отговорността за тази каша и не се гордея с това. Не трябваше да се настървявам срещу него. Той е от семейството и бях забравила това. Толкова съжалявам, но съжаленията по никакъв начин не помагат.

Сърцето на Сюзан се сви.

— Няма да помогнеш?

— Не казах това. Ще бъда там веднага щом бъда готова и мога да шофирам. Но не за да се боря с него, скъпа. А за да ти помогна и за да направя каквото мога, за да спасим корпорацията от банкрут. Сега това е единственото важно нещо и когато това свърши, ще изпълзя на ръце и крака до Корд, ако това го задоволи и той спре тази война.

При мисълта, че Имоджийн е готова така да се унижи Сюзан отново трябваше да се бори със сълзи.

— Ще те чакам — промълви тя.

Затвори телефона, преди да се сконфузи, като се разридае в него.

Ако преди беше работила, това не беше нищо в сравнение със сегашното ѝ усърдие. Пристигаше в офиса малко след зазоряване и често оставаше до девет или десет вечерта. Външно изглеждаше, че няма да може да задоволи исканията на Корд, но не се предаваше. Имоджийн непрекъснато беше на телефона, молеше за услуги, опитваше се да уреди заем, който да ги задържи на крака. Но дори стари приятели изведнъж започнаха да се отнасят предпазливо с Блекстоун Корпорейшън, защото бизнес клюкарската мрежа беше забележително чувствителна и вече се носеше слух, че финансовата почва под краката им се клати. Обикновените им акции бързо сменяха собствениците си и в отчаянието си Сюзан предложи за продажба някои от личните си акции. Престън и Имоджийн вече бяха продали част от своите, за да върнат парите, с които бяха злоупотребили спрямо Корд, надявайки се да купят повече, когато се подобри паричният им поток. Но Корд ги притискаше до стената и изобщо не отпускате хватката. Поне цената на акциите се задържаше добра поради оживената търговия. Но Сюзан знаеше, че ще трябва да вземе още отчаяни мерки.

Тя имаше акции и в други компании, имаше инвестиции в акции във водещи компании и най-безмилостно ги превръщаше в пари в брой. Пазеше го в тайна от Имоджийн, знаейки, че Имоджийн ще се ужаси от идеята, така, както се ужаси Престън. Имоджийн се държеше великолепно, с растящо настървение атакуваше работата и след като навлезе в нея, започна дори да важничи. Сюзан не искаше да направи нищо, за да върне по-старата жена в леката депресия, в която изпаднаше напоследък. Тя знаеше, че Имоджийн се тревожи за Престън и се измъчва от отсъствието на единствения си жив син, което беше достатъчно бреме.

Всяка сутрин, като се погледнеше в огледалото, Сюзан отново и отново установяваше, че изтощава нервите си и понякога се чудеше още колко дълго ще може да издържи. Сенките под очите ѝ вече изобщо не изчезваха и тя внимателно ги замаскирваше с грим. Сега винаги напускаше къщата, преди да е пристигнала Емили, и беше твърде напрегната, за да си приготвя сама закуска и да яде. Ядене винаги я чакаше, когато се прибираще вечер, трябваше само да се претопли, но в повечето случаи Сюзан беше твърде изтощена, за да яде. Оцеляваше с чаши кафе и набързо поглъщани сандвичи, сандвичи, които рядко биваха изяждани докрай, вместо това стояха и се кисваха, докато тя работеше.

Задушното време допълнително изсмукваше силите ѝ, горещината и влагата я обгръщаха като задушавачо одеяло. Нощем не можеше да спи дори при включен климатик и тя лежеше, загледана в светкавиците, надявайки се, че светлинните взривове носеха гръмотевични бури или дъжд, но облаците никога не идваха и всеки ден се събуждаше по-горещ от предишния.

Докато лежеше в леглото си в задушните, влажни нощи, с леката завивка изритана долу в краката на леглото, защото дори чаршафът беше твърде притеснителен, тя мислеше за Корд. През деня успяваше да го отблъсне, да го мрази, да се бори с него, но спуснеше ли се нощта, тя повече не можеше да отблъсква спомените, прегръщаше възглавницата и почти беззвучно изливаше мъката си в нея. Той е бил в това легло с нея, тъмната му глава на другата възглавница. Беше увивал елегантните ѝ крака около себе си, привързвал я е към себе си със синджир от плът, докато навлизаше дълбоко в тялото и сърцето ѝ. Толкова много го желаше, че цялото тяло я болеше, гърдите ѝ туптяха,

бедрата и слабините ѝ тежаха от копнеж. Искаше просто да го види, да наблюдава как красиво оформената му уста трепва в една от онези унищожително лукави усмивки. Задремеше ли, сънуваше него и стресната се събуждаше, когато се присягаше към него. Понякога желанието да отиде при него беше толкова силно, че не можеше да се пренебрегне, и в горещите душни ноци тя страдаше сама.

От клюкарската мрежа, която винаги бълваше невероятно количество информация, тя научи, че Корд пак е заминал, и този път нямаше да се учуди, ако изобщо не се върнеше. Сега се чудеше какво ли ново оръжие подготвя да използва срещу нея. Не, не срещу нея лично, а срещу тях изобщо. Макар че не можа да установи точната дата на заминаването му, разбра, че е по същото време, когато Престън напусна. Имаше възможност той да не знае, че Престън си е тръгнал и е стоварил корпорацията на нейните плещи. Що се отнасяше до всичките им интересувачи се познати, Престън беше в командировка. Тази история тя и Имоджийн решиха да пуснат в обръщение, вместо да предизвикат поток от клюки, който би се разширявал и нараствал при всеки завой.

Въпреки всичко, когато клюкарската мрежа я информира, че Корд се е върнал, тя не изпита ужас, който би я сломил. В кратък, но сладък момент на безумие, тя се зарадва, че се е върнал, защото отново бяха близо, ако не емоционално, то географски. Някак си чувстваше, че ако той поне беше в Мисисипи, не всичко е свършено. Когато всичко приключи, той ще си тръгне завинаги.

Ако не беше толкова изморена, толкова отчаяна, толкова обезумяла, никога нямаше да се замисли над тази идея. Но късно един следобед тя пак се сети за хребетите. Предишната нощ изобщо не спа, мислите се въртяха в главата ѝ като бясна катеричка в клетка, докато накрая не почувства, че черепът ѝ е пострадал от ударите отвътре. Климатикът не се справяше с горещината и влагата и лекият ѝ светлокафяв костюм прилепваше към влажната ѝ кожа. Беше захвърлила сакото, защото вече и всички си бяха разотишли, но дори тънката памучна блуза, която носеше с костюма, я притесняваше. Далечен гръмотевичен тътен възроди надеждата, че ще завали дъжд над напуканата земя, но Сюзан беше престанала да вярва в обещанията на гръмотевиците. Напоследък твърде често те се оказаха измамни.

Беше направила всичко, за което може да се сети, но все още не беше успяла да събере достатъчно пари, за да изплати заема. Ликвидира голяма част от участието си в Блекстоун корпорейшън, всичките си акции във всичко друго, продаде цялото имущество, натрупано от Ванс за нея... всичко, освен земята, на която стоеше къщата, и хребетите.

Хребетите. Мисълта за тях подейства като токов удар, тя се изправи на ствола. Хребетите! С обещанието за петрол и природен газ те бяха златна мина и през цялото време бяха под носа ѝ. Парите, които би могла да вземе, като ги арендува, вероятно ще стигнат, за да покрие докрай заема. В изтощението си тя си помисли, че е подходящо парите от хребетите да бъдат използвани, за да срази Корд. В края на краищата нали преди всичко именно хребетите го бяха върнали в Мисисипи.

Подсъзнателно тя намираше за странно, че Корд не настоя тя да подпише арендата, но тя просто не можеше да следи начина му на мислене. Тя го обичаше, но дори след седмици мъчително главоблъскане не можа да го разбере.

При мисълта за хребетите почувства прилив на сила, нещо като последното отчаяно засилване на маратонеза пред финала. Ще отиде в колибата и ще предложи аренда на Корд и той трябва да я приеме веднага или да се откаже. Ако не приеме, ще даде земята на първата петролна компания, която прояви интерес, но първо на него ще даде шанс. Знаеше, че извинението ѝ е прозрачно, но изведнъж реши, че трябва да го види. Въпреки че той сега беше враг, тя трябваше да го види.

Без да си дава време да премисля, тя заключи офиса и напусна сградата. Ако размисли, ще започне да се терзае и съмненията ще я накарат да промени решението си. Ръцете ѝ трепереха, когато подкара аудито извън Байлъкси. Разсеян поглед към индикатора за гориво ѝ подсказа, че трябва да спре за бензин. Но дори това малко прекъсване в пътуването беше твърде много, за да може да го понесе. Реши, че има достатъчно бензин, за да се прибере, а в момента само това я вълнуваше. За връщането си на работа ще се тревожи по-късно.

Радиото едва се чуваше, но дори и този фонов шум стържеше по нервите ѝ и с рязко, раздражено движение тя изключи радиото. Беше толкова горещо, а и тя се чувстваше толкова слаба! Миг на

зашеметяване я разтревожи и тя нагласи клапите на климатика така, че студеният въздух да духа право в лицето ѝ. След миг се почувства по-добре и подкара аудито по-бързо.

Блейзърът беше паркиран под един от гигантските дъбове, които пазеха предната част на вилата от жестокото слънце. Входната врата беше отворена. Сюзан закара и паркира аудито пред покритата веранда и когато отвори вратата, за да излезе, Корд бавно излезе от хижата и се облегна на един от стълбовете, които крепяха покрива на верандата. Беше с ботуши и с джинси, толкова стари, че един от джобовете липсваше, и това беше всичко. Тя вдигна поглед към него и сърцето ѝ замря за момент. Отново беше пуснал брада и с наболите от няколко дни бакенбарди по челюстта лицето му изглеждаше като разбойник от уестърн. Якото му, мускулесто тяло беше силно почерняло, косата му по-дълга и, ако не друго, то бледите му очи бяха още по-неуστοими, отколкото тя изобщо си спомняше. Устата ѝ пресъхна, краката ѝ омекнаха, докато се изкачваше по стълбата, с цялата си тежест се облягаше на грубия парапет.

Опита се да си представи какви ще бъдат първите му думи, въображението ѝ предложи редица грубости, които биха я наранили. Тя се подготви за тях, докато той с присвити очи я огледа от главата до петите.

— Ела и пийни чаша чай с лед — покани я той. Хвана я за лакътя с грубата си мазолеста ръка и я вкара вътре в хижата. — Изглеждаш сякаш ще се стопиш.

Това ли беше? Тя трябваше да преглътне почти истеричен смях. След цялата ѝ паника той спокойно я канеше вътре на чай с лед.

Някак се оказа седнала на масата му, докато той се въртеше из кухнята.

— Точно се канех да ям — каза той спокойно. — Нищо горещо в това време, просто сандвич с шунка и салата, но има достатъчно за двама.

Тя се стресна. Той искаше тя да яде?

— О, не, благодаря...

Той прекъсна отказа ѝ, като хързулна чиния пред нея. Тя се загледа надолу в сандвича с шунка, чудеше се дали ще може дори една хапка да преглътне. Ръката му отново навлезе в полезрението ѝ, този път постави охладена купа със салата до чинията. Салфетка и прибори

за хранене се появиха до ръката ѝ и голяма чаша с красив кехлибарен чай с лед беше завършекът на бързата вечеря. Когато вдигна стъписания си поглед, видя, че той е сервираше същото и за себе си и настани високата си фигура в стола срещу нея.

— Яж — каза той любезно. — След това ще се почувстваш по-добре.

Кога за последен път беше яла истински? Дните се бяха слели в дълъг жарък кошмар и тя не можа да си спомни последното си сядане на маса. Наполовин изядени сандвичи, кафе и от време на време шоколадов десерт съставляваха диетата ѝ, откакто Престън си тръгна. Започна да яде бавно и хрупкавият свеж вкус на салатата, само леко подправена с кисел сос, изведнъж се оказа най-прекрасното нещо, което можеше да си представи. Тя се наслади на всяка хапка, а студеният чай очевидно я разхлади отвътре. Тъй като напоследък ядеше много малко, не можа да изяде целия сандвич, но Корд не направи забележка за останалата половинка в чинията ѝ. Вместо това набързо прибра масата, остави чиниите в мивката, върна се и отново ѝ напълни чашата с чай.

— Сега — каза той, като пак се отпусна на стола, — не изглеждаш сякаш ще припаднеш в краката ми и мога да изслушам това, което си дошла да ми кажеш.

Сюзан хвана ледената чаша с двете си ръце, усещаше освежаващия хлад по горещите си длани.

— Искам да говоря с теб за хребетите — каза тя. Мисълта ѝ не отговаряше на думите. Тя го гледаше, очите ѝ се движеха по линиите на лицето му, сякаш ги гравираше в паметта си.

— Хайде казвай. Какво за тях?

Той скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад, вдигна обутите си в ботуши крака и ги постави на стола до себе си.

— Наистина ли искаш да ги арендуваш?

Клепачите му се спуснаха и прихлупиха очите му.

— На въпроса, Сюзан.

Нервно тя отпи от чая, след това за миг се заигра с чашата, върна я точно на същото място, където беше преди това.

— Ако ги искаш, ще ги дам сега. Реших да не чакам доклада за изследването. Ако вече не ги искаш, ще ги предложа на друга компания.

Той тихо отговори.

— О, още ги искам. Но сега няма да ти дам никакви пари за тях. Отиде чак до Байлъкси, за да дадеш пари на Престън, и проклет да бъда, ако ти дам и стотинка, преди всичко да свърши. Парите от хребетите са за теб, за да живееш така, както си свикнала, след като на Престън не му остане и стотинка.

На лицето му се изписа цинична усмивка, изразяваща горчивина и насмешка към самия него.

— Ще те облека в копринено бельо, скъпа.

Сюзан се задъха и скочи на крака, бузите ѝ поруменияха.

— Тогава ще ги дам на някого другиго!

— Не мисля така — каза той провлачено.

Пусна дългите си крака на пода и се изправи, елегантно се придвижи и застана между нея и вратата.

— Ако мислиш, че вече съм използвал всичките си козове срещу Престън, грешиш. Дадеш ли земята на някого другиго, ще го смажа и можеш да заложиш сладкия си животец за това.

Сюзан се отдръпна от него, леко залитна, докато се опитваше да заобиколи масата, без да му обръща гръб. Изтощението ѝ я забави и тя се оказа в пълна невъзможност да реагира, когато той внезапно се раздвижи и ѝ пресече пътя. Ръцете му се скопчиха около нежната ѝ талия и с пръстите си той усети колко е слаба. Черните му вежди се събраха в мрачна бръчка.

— Колко килограма си отслабнала? — попита той кратко, загледан надолу към нея.

Въпреки че цялата трепереше отвътре, Сюзан се крепеше здраво.

— Не е твоя работа.

Пръстите ѝ се забиха в бицепсите му, когато тя се опита да го отблъсне, но той остана неподвижен като скала.

Той я задържа с една ръка, а другата прокара по тялото ѝ, изследва новите ѝ крехки форми. Плъзна ръката си по хълбоците и ханша ѝ, по стройните ѝ бедра, след това нагоре, нежно ги прокара по гърдите ѝ, при което тя извика и се изви в отчаян опит да се измъкне. Той лесно я задържа, очите му потъмнели от гняв.

— Какво по дяволите ти е направил?

Силна болка като нож с много остриета я прониза и тя внезапно се огъна, задъхан вик се изтръгна от устата ѝ. Тя успя да разкъса

прегръдката му и да се отскубне от него, лицето ѝ бледо, косата ѝ се изнизваше от доскоро елегантната фльонга. Толкова много я болеше и беше толкова отчаяна, че се разкрещя срещу него.

— Той нищо не ми е направил! Ти го направи, ти направи всичко! Ти не смазваш него. Смазваш мен! Той си тръгна...

Ужасена от това, което казва, тя пхна ръка в устата си, за да не допусне хаотичният порой от думи да се излее, очите ѝ огромни и толкова тъмни, че изглеждаха почти черни, докато тя втренчено го гледаше.

Ако преди това беше гневен, сега направо експлодира. С юмрук заудря по масата със сила, която преобърна чашата с чай. Той изрева:

— Какво искаш да кажеш с „Той си тръгна“? Проклетият лалугер!

— Той не е лалугер!

Тя беше предизвикана твърде много, за да се съобразява с настроението му, дори да се замисли доколко е благоразумно да защити Престън пред Корд.

— Той си тръгна не защото се надяваше, че ти ще се спреш, когато разбереш, че вече не го нараняваш! Той се опитва да спаси корпорацията, да спаси хиляди работни места...

— Искаш да кажеш, помислил си е, че ти ще изтичаш при мен с информацията, нещо, което и без това сама си се опитвала да направиш, и че аз ще отстъпя. По дяволите, Сюзан, защо просто не направи това? Защо се доведе до това окаяно положение?

— Защото мисля, че грешиш! Престън не ме използва като жертвено агне; ако престанеш да го мразиш достатъчно дълго, навярно ще разбереш, че той вече не е същият човек, какъвто е бил преди години. Можеш да се опиташ да облекчиш собствената си вина, като го накараш да плати, но грешиш, като го правиш!

— Затова ли сега си ни жива, ни умряла, за да ми покажеш колко греша?

Той никога нямаше да се вразуми. Осъзнаването на този факт ѝ подежда като плесница и тя се олюля от силата ѝ. Тя заговори шепнешком:

— Не. Ни жива, ни умряла съм, защото се опитвах да запазя корпорацията. Не спя, защото цяла нощ лежа будна и се опитвам да намеря начин да събера пари, и не ям, защото нямам време за губене.

Сега тя беше напълно пребледняла, очите ѝ искряха срещу нещо.

— Продадох всичко, което имам, без къщата ми и хребетите, опитвам се да се задържа на повърхността. Искаш ли и тях? Или може би ключовете от колата ми? Или какво ще кажеш за колекцията ми от дискове? Имам някои наистина златни стари парчета...

— Млъкни! — изрева той и се присегна да я улови.

Тя се отдръпна, неспособна да понесе докосването му.

— Остави ме на мира — каза тя грубо, почти изтича навън от къщата и се стовари в аудито. Тръшна вратата и яростно завъртя ключа в стартера, двигателят веднага запали, но когато включи на скорост, колата нервно подскочи и замря.

— Не ми прави това — процеди тя през зъби. Отново завъртя ключа. Двигателят се завъртя, но не тръгна. Ужасена, тя погледна към индикатора за горивото, където стрелката беше ниско вляво.

— По дяволите! — изкрещя тя на колата. — Не ми прави това! — Заудря по кормилото с два юмука, крещейки: — По дяволите! По дяволите! По дяволите!

При всеки удар очите ѝ се пълнеха със сълзи.

— Сюзан!

Вратата рязко се отвори и Корд я хвана за китките, изтегли я навън от колата.

— Сюзан, спри! Успокой се, скъпа, просто се успокой. Не вилней по този начин. Нека видя дали аз мога да запаля колата.

— Не можеш — избръщолеви тя. Освободи ръцете си, зарови лице в тях и неконтролируемо заплака. Дойде ѝ твърде много. Тя, която винаги овладяваше сълзите си, колкото и да я болеше, се разхлипа, защото беше останала без бензин. — Резервоарът е празен.

Той се промъкна на шофьорското място, оставяйки един дълъг крак навън от колата, завъртя ключа и сам провери. С въздишка излезе от колата и затвори вратата.

— Ще те закарам до вкъщи.

— Не искам да ме закараш вкъщи!

Тя се обърна и тръгна надолу по склона, той я сграбчи и я издърпа обратно точно когато мощен гръм разтърси земята. Тя подскочи, стресна се, погледна към страховития черен облак, който внезапно беше завладял небето. Духаше хладен вятър, но до този момент тя не беше обърнала внимание. Точно, когато поглеждаха

нагоре, първите огромни дъждовни капки се разбиха в лицето им с хапеща сила и Корд я прегърна, избута я на верандата точно преди небето да се разцепи и да се излее такъв буен и гръмък порой, че те трябваше да си крещят, за да се чуят.

— Не можеш да си тръгнеш в такова време — извика той. Наведе се, за да доближи устата си до ухото ѝ. — Ще изчакаме, докато попрестане. След това ще те заведа вкъщи.

Отчаяна, Сюзан се загледа в сивата завеса от дъжд. Той вече беше превърнал района около къщата в плитка река, водата се стичаше надолу по склона, забързана към рекичката. Знаеше, че ще плиска до глезените ѝ и се съгласи с мнението му, че не може да се прибере пеш. Но не можеше и да остане тук, толкова близо до него, във вилата, където се любиха за първи път. Нервите ѝ бяха на ръба на срива. Тя почти се провикна към него.

— Искам да се прибера! Няма да остана тук! Просто не мога!

Диво нетърпение изкриви лицето му, след това той се овладя благодарение на силата на волята си. Хвана я за ръка и я вкара вътре, тръшна вратата да се затвори, опитвайки се да заглуши рева на дъжда.

— Добре, добре! Ще се намокрим до кости просто докато се доберем до блейзъра, знаеш го.

— Не ме интересува.

Тя прикова поглед в него и той отвърна на погледа ѝ, объркан и разгневен, но очевидно видя нещо в лицето ѝ, което го накара да се поколебае. Тя нямаше представа колко крехка изглежда или колко дълбоки бяха сенките от изтощение под очите ѝ. Той прокара ръка през твърде дългата си коса и фини косъмчета се провесиха над челото му.

— На масата пред камината има вестник. Сложи го на главата си и изтичай. Но те предупреждавам, че няма да помогне много в този порой.

Той отиде към скрина и извади пластмасова торба за боклук, след това изчезна в спалнята. Сюзан остана, където стоеше, усещаше как студът препуска през тялото ѝ, твърде унила, за да се чуди какво прави той. След миг той излезе, облечен с една от онези невзрачни тениски, които така прекрасно обгръщаха великолепното му тяло. Сгъна торбата за боклук и я пхна в подмишницата си, на главата си беше нахлупил смачкана бейзболна шапка в цвят каки. Изглеждаше така буреносен и разгневен като облака навън.

Без да ѝ проговори, излезе на верандата и тя го последва. Той изобщо не си даде труд да използва стъпалата. Стигна до края на верандата, възможно най-близо до блейзъра и за миг се спря, за да впери отвратен поглед към изливащия се дъжд. След това скочи от края на верандата и в момента, в който краката му докоснаха земята, направо летеше напред. Колкото и депресирана да беше, Сюзан се загледа в него с възхищение, възхищаваше се на бързината и грацията на уверените му крачки. Той изглеждаше като защитник на крайната линия, който пази подаващия пас противник.

Мълния, ослепително бяла, се заби в земята близо до рекичката и оглушителен трясък накара Сюзан да извика и да отскочи назад, след като цялата земя се разтресе. Фините косъмчета отзад на тила ѝ се изправиха, докато електричеството свистеше във въздуха, и тя изведнъж си даде сметка колко мощна беше бурята, колко опасно беше да си навън. Клоните на гигантските дъбове се люлееха напред-назад, дърветата се огънаха от удара. Искаше да извика Корд обратно, но той вече беше в колата. Чу ръмженето на задвижващия се двигател и предните фарове светнаха. Препъвайки се тя се върна във вилата, за да вземе вестника, както ѝ беше казано, но установи, че бурята беше напълно затъмнила спусналия се здрач и вътре беше толкова тъмно, че трябваше да запали лампа, за да намери вестника.

Пръстите ѝ трепереха, когато изгаси лампата. Корд докара блейзъра близо до верандата, вмъкна го между нейната кола и стълбата, фаровете хвърлиха два светлинни лъча през вратата и осветиха мокрия под, където поривистият вятър беше навял дъжд през верандата и вътре в къщата. Тя докосна косата си и установи, че е мокра, дрехите ѝ също бяха мокри. Не беше обърнала внимание, че цялата се мокри.

Той натисна клаксона и тя подскочи. Защо стоеше там в мрака? Бързо прекоси стаята и с мъка излезе на верандата, вятърът мощно се насилваше да я изтика обратно вътре. Трябваше ѝ цялата сила, за да затвори вратата, и вестникът, който държеше на главата си, отхвъркна на една страна. Тя го грабна с две ръце и го задържа. Без да си дава време да помисли, тя се спусна надолу по стълбите, плискайки ледена вода, която стигаше до над глезените ѝ. На момента се намокри до кости и се задъха от ледения дъжд. Корд се наведе, за да отвори вратата пред нея, но когато тя пусна вестника с едната си ръка, за да

хване протегнатата му ръка, вестникът на момента излетя и пороят я удари по незащитената ѝ глава. Блейзърът беше толкова висок на огромните си колела, че тя не можа да скочи в него, затова се хвана за ръба на седалката, опитвайки се да се издърпа нагоре. Корд изруга, думата се удави в плющиящия дъжд, и се наведе, за да я хване под мишниците. Вдигна тялото ѝ вътре и се наведе пред нея, за да затвори вратата.

— В торбата за боклук има няколко пешкира — информира я той кратко, наведе се под кормилото и включи возилото на скорост.

Тя издърпа един от пешкирите и го постави над голите си ръце и рамене, след това попи капещата си коса. Това беше най-доброто, което можеше да направи. Смутено се вторачи в прогизналите седалки и пода на блейзъра.

— Съжалявам — задъха се тя.

Даде си сметка, че е трябвало да останат в къщата, докато премине бурята.

Дъждът все още блестеше на твърдите му като камък бузи, капки като течни диаманти се стичаха по черната коприна на брадата му. Той издърпа прогизналата шапка от главата си и я пусна на седалката помежду ми. Мълчаливо тя му предложи пешкира и мълчаливо той го взе, прокара го по лицето и главата си с една ръка, докато се спускаше надолу по алеята. Когато пресичаха по малкия мост, фаровете уловиха калните, въртящи се води на Джубилий Крийк и тя се уплаши като видя колко високо се е издигнала реката за краткото време, откакто валеше. Корд мрачно изгледа водата.

— Надявам се, че ще мога да се върна — въздъхна той. Трябваше да държи и двете си ръце на кормилото, за да задържа блейзъра стабилен срещу поривите на вятъра, който биеше в него. Един особено силен пристъп ги отблъсна толкова далеч, че двете леви гуми напуснаха пътя и се забиха в меката земя встрани. Корд с мъка ги върна обратно на грубо павирания второкласен път, но те можеха само да продължат да пълзят. Фаровете изобщо не помагаша пред заслепяващата дъждовна завеса, а чистачките, макар и пуснати на максимална скорост, не можеха да запазят предното стъкло чисто.

Той внезапно взе решение, стрелна я с поглед и изтегли блейзъра настрани от пътя, изгаси двигателя. След като двигателят замлъкна, ревът на дъжда, който биеше по металния покрив, се чуваше още по-

силно. Той изгаси фаровете, но остави светлините на таблото и в сумрака тя обърна изплашен поглед към него. Той обясни:

— Не виждам, за да мога да карам. Ще чакаме, докато бурята премине.

Тя кимна и скръсти здраво ръце на скута си, загледана навън през стъклото. Не виждаше нищо, мракът беше пълен, дъждът ги беше откъснал от всичко друго, беше ги изолирал в малкото убежище на блейзъра.

Секундите отминаваха и станаха минути. Но дъждът само се засилваше. Корд включи радиото, но статичното електричество беше толкова силно, че те не можаха да разберат какво казва говорителят, и той пак го изключи. С угълчето на очите си той я видя как трепери, присегна се, за да докосне изстиналата ѝ ръка.

— Трябваше да кажеш — смъмри я той.

Запали двигателя и нагласи бутона за отоплението на най-високата степен.

Струята топъл въздух тя почувства приятно на краката си, извади вледенените си крака от прогизналите обувки и приближи пръстите си до клапата.

Тишината натежа и раздразни нервите ѝ.

— Отдавна не съм виждала такъв дъжд — осмели се тя да наруши тишината.

Той забарабани с пръсти по кормилото. Тя успя да овладее една тръпка.

— Защо отново започна да си пускаш брада?

— Защото не искам да се бръсна.

Краткото изречение я стъписа и тя потрепери. Толкова за разговора. Обгърна се с ръце и за първи се сети за сакото, което остави в колата, както и чантата си. Беше се държала като дивачка, толкова притеснена да се измъкне, че не се сети за нищо друго.

Метален звук достигна до ушите ѝ, едва доловим при тропотенето на дъжда. Тя се изправи на седалката и хвърли озадачен поглед към Корд, установи, че и той се е заслушал.

— Какво е това?

— Лапавица.

Думите едва бяха напуснали устата му, когато звукът на лапавицата започна да се засилва. Той изключи двигателя, погледът му

стана тревожен и нащрек.

— Гръмотевиците и светкавиците се отдалечават — каза Сюзан обнадеждена.

До този момент не си беше признала, че е малко изплашена.

— Шшшшт — смъмри я той.

Леко беше извъртял главата си, за да чува по-добре. Той се присегна и я хвана за ръката, яките му пръсти здраво обхванаха нейните. Сюзан си пое дъх и също се заслуша, ставаше все по-неспокойна, след като разбра в какво се вслушват. Лапавицата спря и дъждът изведнъж спря, оставяйки след себе си тишина, която се нарушаваше само от стичащата се вода от очуканите листа на дърветата.

Именно тишината, абсолютната тишина беше толкова обезпокоителна. Във въздуха се долавяше напрегнато, мъчително очакване, от което дишането се затрудняваше, или може би тя беше твърде изплашена, за да си поеме дълбоко въздух. Тя така се беше вкопчила в ръката му, че ноктите ѝ се бяха забили в плътта му.

— Сега можеш да караш — каза тя нервно.

Той се хлъзна по седалката и се притисна топло в нея, телесната му топлина сякаш се надсмиваше над прогизналите му дрехи. Той я прегърна успокояващо през рамо и леко притисна устни в слепоочието ѝ. Тихо каза:

— Ще изчакаме малко. Няма да го чуем, че идва, ако двигателят работи.

Сюзан потрепери и затвори очи.

— Знам.

Всичките ѝ мускули бяха напрегнати, сърцето ѝ биеше бързо. Затишието пред буря не беше просто клише, беше реалност. Като родена в топлия южен климат, където топлият Залив къпеше региона с топла влага, предизвикваше диви и великолепни бури винаги, когато по-хладен фронт от запад навлизаше в него и се сблъскваше с топлия, влажен въздушен слой, Сюзан много добре знаеше смъртоносната сила на вихрените торнада, които се раждаха от величествените буреносни облаци. Знаеше всички признаци, всички предупреждения и като дете в училище я бяха научили как най-добре да оцелее при торнадо. Правило номер едно: не допускай да попаднеш в него.

Корд тихо я инструктира:

— Ако решим, че чуваме нещо, излизай от колата колкото можеш по-бързо. Отляво на пътя има канавка, вероятно е пълна с вода, но така или иначе трябва да отидем там.

— Окей.

Гласът ѝ беше напрегнат, но спокоен, и тя леко свали прозореца, за да може по-добре да чува. Само стичането на водата, която се разплискаше по ниската растителност, стигаше до ушите ѝ.

Първото зърно град удари предното стъкло на блейъра с такава сила, че и двамата подскочиха, а Сюзан прехапа устни, за да потисне писък. Корд изрече кратка, силна ругатня, след което всичко, което може би е казал, се удави, тъй като град с размерите на топка за голф започна да бие по блейъра, разкъсваше листата на дърветата, направо събаряше малките фиданки. Грохотът беше невероятен. Сюзан се чувстваше като във вътрешността на огромен барабан, по който диво бие някакъв маниак. Тя изтръгна ръката си от хватката на Корд и притисна ръце в ушите си.

След това отмина, продължи нанякъде, земята остана покрита с блещукащи ледени топки, последва мощен тътен.

С бързо, уверено движение Корд се присегна към нея и отвори вратата, след това с тялото си я изблъска навън. Хвана я през кръста, задържа я да не падне, тъй като краката ѝ улучиха леда, и се промъкна под нея. Тя беше боса, само по чорапи, а ледът беше непоносимо студен, драскаше меките ѝ крака, но тя знаеше, че така или иначе без обувките си е по-подвижна. Високите токове биха били повече от безполезни, биха били опасни, несигурни, биха ѝ пречили да се движи по пътя, покрит с ледени топки. Без да обръща внимание на болката, тя изтича, чуваше приближаването на тътена, чувстваше как земята започва да трепери под тях.

Те плюснаха в канавката, от ледената вода дъхът ѝ спря. Небето беше оцветено в зловещ жълтеникав цвят, абсурдно осветление на нощно небе, и тя виждаше напрегнатите черти в изражението на Корд. С една ръка на рамото ѝ той я принуди да легне ниско в канавката и буйният воден поток я шибна по лицето, устата ѝ се напълни с вкус на кал. Тя я изплю и вдигна поглед към него, очите ѝ горяха. След това той я покри, притискаше я надолу все по-дълбоко в мръсната вода, постави тялото си между нея и яростта на бурята, която настъпваше към тях.

Някак всичко това не изглеждаше напълно реално. Вътрешно тя беше ужасена, но външно беше не само спокойна, но и странно откъсната. Чувстваше как вятърът бие по телата им, толкова ожесточен и силен, че изливащата се вода се издухваше навън от канавката и разплискаше по полето едновременно с поройния дъжд, който се изливаше като из ведро от изведнъж притъмнялото небе. И преди валеше силно, но беше нищо в сравнение с това, което ставаше сега. Водата, която се издухваше от канавката, на момента се заместваше от пороя. Кожата ѝ беше наранена и я смъдеше на хиляда места, тъй като камъни и отломки хвърчаха из въздуха, и тя не чуваше нищо, освен рева на огромното, гърмящо чудовище, което разкъсваше земята. Тя се притисна в Корд, тънките ѝ ръце обвиха главата му, за да му осигури колкото може повече закрила, и в ужаса си тя се оказа толкова силна, че той не можа да отмести ръцете ѝ, за да я притисне по-сигурно под себе си.

Дълбок гърлен разрушителен рев я удари и тя извика, но звукът, който тя издаде, се изгуби в по-силния рев на бурята. Отгоре Корд я притискаше още по-здраво и накрая тя си помисли, че ребрата ѝ ще се натрошат от силата на притискането, но той продължаваше да я натиска все повече, все по-дълбоко в канавката. Тя се опита да се пребори за въздух, но не можа да вкара кислород в гърдите си, защото чудовището изсмукваше целия въздух във въртящото си извиващо се гърло. Единствената ѝ мисъл беше: доволна съм, че съм с него.

Сигурно е изгубила съзнание, но изобщо не можеше да бъде сигурна. Безспорно е била приспана от бурята, сетивата ѝ бяха разнебитени. В един миг се задушаваше, чувстваше се сякаш всеки момент торнадото ще се спусне върху тях, а в следващия светът стана странно нормален, дори спокоен. Продължаваше да вали, но беше нормален дъжд, сякаш ожесточението само преди миг е принадлежало на друг свят. Нямахме светкавици, нямахме гръмотевици, нямахме град... и нямахме вятър. Корд продължаваше да лежи тежко върху нея, гърдите му се издуваха, тъй като той всмукваше толкова необходимия му кислород, ръцете му бяха разперени, а пръстите забити в калта, сякаш искаше физически да закотви и двамата в земята със собственото си тяло. Останаха така няколко минути, лежаха в канавката, а дъждът продължаваше косо да вали върху тях, докато те се опитваха да асимилират факта, че бяха не само живи, но и относително невредими.

Сюзан се размърда под него, обърна лицето си към вдлъбнатината на шията му и прокара пръсти по косата му.

Той се изтърколи от нея и приседна, с ръка зад нея ѝ помогна да седне.

— Добре ли си? — попита той пресипнало.

— Да — каза тя.

Изненада се, като установи, че гърлото я болеше, а гласът ѝ беше толкова пресипнал, че едва успя да произнесе думата.

Те с мъка се изправиха на крака, притиснати един в друг и Сюзан чу как Корд тихо изруга, когато се вгледа в мрака и дъжда, търсейки блейзъра.

— Проклет да съм — измърмори той. — Напълно се е извъртял, изтикан от другата страна на пътя.

Сюзан постави ръка над очите си, за да ги предпази от дъжда и накрая успя да различи черното тяло на блейзъра, вече по-далеч от мястото, където го оставиха, когато скочиха от него толкова отдавна, или може би само преди няколко минути? Корд сигурно има очи като орел, реши тя, защото тя можа да каже само къде е блейзърът, но не и посоката, в която е обърнат.

— За малко не ни е улучило — изведнъж каза той тържествуващо. — Виж къде е паднало насред пътя.

Като проследи сочещата му ръка, тя различи огъната, натрошена маса, някога очевидно огромно дърво, която лежеше на пътя. Изведнъж блесна странна светлина, толкова ярка и синьо-бяла, че почти причини болка на очите, като погледнаха в нея. Падащите дървета бяха повлекли със себе си електрически проводници и сега един жив проводник проблясваше точно над земята и пръскаше искри точно като на тържество по случай Четвърти юли. Торнадото беше вилняло ниско до земята и взривило всичко по пътя си, беше ги отминало на не повече от около пет метра.

Като я видя как си подбира пътя, накуцвайки, през зърната от град, Корд се обърна към нея и я вдигна до гърдите си. Сюзан се почувства сякаш е използвала и последните си резерви от сила и просто с удоволствие го остави да я носи; изморено, тя отпусна глава на рамото му и ръцете му на момента се стегнаха около нея. Отнесе я до блейзъра, положи я вътре, заобиколи, наведе се и се настани на седалката зад кормилото. Завъртя ключа в стартера и за нейно учудване

двигателят веднага запали. Той ѝ се усмихна. След последния час беше приятно да има нещо, което работи. Смени скоростите и задвижи блейзъра, големите гуми застъргаха в калта и накрая стъпиха на хлъзгавата повърхност на пътя.

— Връщаме се във вилата — каза той.

Пусна камиона на бавен ход, за да не се хлъзга по леда.

— Няма да мога да те прибера у вас до сутринта, когато ще мога да подберам пътя си между тези дървета и кабели по земята.

Сюзан не каза нищо, просто се сви в края на седалката. Беше сигурна, че в хижата няма да има ток, но той можеше да накладе огън и мисълта, че ще ѝ бъде топло и ще бъде суха, изглеждаше като самия рай. Мускулите ѝ все още бяха напрегнати, установи, че не може да се отпусне, закова поглед в пронизващите лъчи на фаровете, които опипваха пътя през сивата дъждовна завеса.

Стигнаха билото на лекия наклон, водещ надолу към рекичката, и Корд спря блейзъра.

— Отивам да огледам моста — каза той.

Излезе от камиона, преди тя да успее да му извика, че иска да отиде с него. Някак не искаше да го изгуби от поглед дори за миг.

Върна се само след няколко минути, лицето му сурово на ослепителния блясък на фаровете. Влезе в блейзъра.

— Водата е заляла моста. Не можем да рискуваме да го прекосим. Ще трябва да прекараме нощта в камиона.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Сюзан прехапа устната си, като се сети за огъня, който я топлеше във въображението ѝ. Тя мълчеше, докато той премести лоста на скоростите на заден ход, обърна блейзъра и се върна малко назад по пътя, по който бяха дошли. Накрая спря отстрани и паркира.

Толкова безумно искаше да избяга от него, помисли си тя тъжно, но сега се радваше, че той е тук, че е добре. Толкова се бяха приближили до смъртта... ами ако само тя беше пощадена? Мисълта, че той можеше да лъжи мъртъв от бруталната сила на бурята, беше непоносима.

Разтрепераната ѝ ръка се вдигна до отичащата ѝ се коса и тя прокара пръсти през нея. Шибацият дъжд очевидно беше измил калта от нея, но тя откри няколко вейки, които издърпа и пусна на пода. Но всъщност какво ли значение имаше, че косата ѝ е разрошена? Тя се разсмя.

Корд рязко завъртя главата си при този звук и той се присегна, за да докосне рамото ѝ. Сюзан покри устата си с ръка, опитвайки се да задуши нежеланата веселост, но не успя.

— Скъпа, всичко е наред — измърмори той.

Плъзна се под кормилото и я взе в прегръдките си.

— Свърши се. Ти си добре.

Якостта и силата му цялата я обгърнаха и Сюзан се потопи в нея, с ръце го обхвана през кръста. Напрегнатият смях се превърна в задъхани, сухи вопли, които постепенно заглъхнаха, докато той продължаваше да я държи, говореше ѝ с тих, нежен глас, с ръка галеше главата ѝ.

Но треперенето ѝ не отслабна и накрая ръката му се спусна надолу по голото ѝ рамо и ръце.

— Господи, ти замръзваш — измърмори той. Измъкна ръцете си изпод нея. Намери два пешкира, които взе, когато се затичаха през дъжда от вилата към блейзъра, и ги уви около косата ѝ.

— Свали тези мокри дрехи — нареди той.

Гласът му беше спокоен и сух. Тя не се възпротиви.

— Отзад има одеяло. Ще те увия в него.

Той нагласи отоплението на най-висока степен. Сюзан го погледна, очите ѝ бяха огромни.

— И ти трябва да свалиш дрехите си. И ти не си имунизиран срещу простуда.

Нормалният тон на гласа ѝ го успокои и той я стрелна с усмивка, която грейна в мрака на растящата му брада.

— По-топъл съм от теб, но ще си призная, че мокрите джинси са ужасно неприятни.

Свали тениската си през глава и изстиска водата от нея, след това я простря на кормилото.

Гледката на голото му яко тяло я развълнува и тя бързо отмести поглед настрани. Започна да разкопчава тънката си блуза, докато той се мъчеше да свали ботушите си в ограниченото пространство, с което разполагаха. Студените ѝ пръсти не ѝ помагаха и тя успя да свали само блузата и сутиена без презрамки под нея, докато Корд вече беше изцяло съблечен и се бършеше с другия пешкир.

Когато свърши, той ѝ се притече на помощ, избута треперещите ѝ ръце встрани. Справи се с полата ѝ, чорапогащите и бельото за нула време. След това здравата я разтри с грубата тъкан на пешкира, което ускори кръвообращението ѝ и отне част от студа.

Той се присегна назад за одеялото, разгъна го и го простря през седалката. Седна в средата, след това я прегърна и я постави на скута си, с останалата част от одеялото уви и двамата като в пашкул.

Благословена топлина я обгърна и Сюзан блажено въздъхна, сгуши се в удивителната му телесна топлина. Изведнъж се почувства спокойна. Бяха напълно сами и изолирани от света, най-малко до сутринта. Бяха заедно голи, нещо като Адам и Ева, и за момента тя не искаше нищо друго, освен да ѝ е топло и да е суха. Всичко останало можеше да почака до сутринта. Засега беше в прегръдките му и чувството за него беше като рая. Ароматът на кожата му, на топлата му мъжественост едновременно я успокояваха и възбуждаха и тя се завъртя, за да се притисне по-плътно в омекотените от космите му твърди гърди.

Корд я държеше с ръце на кадифените ѝ форми, лицето му беше смутено.

— През живота си не съм бил толкова изплашен, както тази вечер — призна си той с хъркащ глас.

Думите му стреснаха Сюзан.

Тя вдигна глава от рамото му, широко ококорена от учудване.

— Ти? — попита тя. Гласът ѝ се повиши, не можеше да повярва.

— Ти си бил изплашен?

Изглеждаше невъзможно. Нервите му бяха от лед, нещо, което не ги правеше непроницаеми за опасността, което едновременно я разтревожи и успокои.

— Непрекъснато си мислех: Ами ако не успея да те удържа? Ами ако нещо те удари? Ами ако нещо ти се случи...

Той прехапа думите си, лицето му все повече помръкваше.

Сюзан се стъписа.

— Но и ти беше в опасност.

Той сви рамене, напълно безразличен към собствената си съдба. Навярно така заставаше пред всички опасности, напълно безразличен, и вероятно затова смъртта все още не го беше намерила. Той не се боеше от смъртта и следователно тя не го търсеше. Но той се беше страхувал за нея... Тя спря мисълта си, почти изплашена да я продължи нататък. Просто отново се притисна по-близо до него с ръце около врата му.

Той отърка наболата си буза по челото ѝ, ръцете му се стегнаха около нея.

— Сюзан.

Тя харесваше звученето на името си от неговите устни. С несъзнавана чувственост размърда гърдите си по неговите, космите по гърдите му почувства като груба коприна по чувствителните си зърна.

— Хмммм? — измънка тя като упоена.

— Искам да те любя. Ще ми позволиш ли?

Мисълта, ясната нотка на нуждата в гласа му я накараха да потрепери от наслада. Тя вдигна уста към него, просто и без задръжки, той я пое с нежна страст. Дълго я целува, езиците им се срещаха във взаимната нужда, силните му пръсти намериха гърдите ѝ и започнаха да ги галят, докато те се втвърдиха и се изплъзнаха от ласката му.

Той вдигна глава и тихо и несигурно се изсмя.

— Това „да“ ли означава?

— Да, означава да.

Въпреки седмиците, през които бяха разделени, въпреки гнева помежду му, тя не се срамуваше от него. Беше негова в най-чистия смисъл на думата. Винаги при докосването му усещаше искреното му удоволствие, грижата и вниманието, което ѝ отдаваше. Страстта му можеше да загрубее поради нетърпението, но той никога не я нараняваше и тя знаеше, че никога няма да я нарани. Толкова вярваше във физическата му грижа за нея, че въпреки разрива помежду им, знаеше, че няма защо да се страхува от него. А в момента нямаше разрив, нямаше болка или неразбиране. Всичко това беше изчезнало и щеше да се появи при изгрев-слънце, но засега имаше само сладката възбуда помежду им.

Можеше да се бори с него, можеше да настоява да запази разстоянието помежду им, но след бурята нито едно от основанията за разправията им не изглеждаше много важно. Тя го обичаше. Не искаше да се бори с него. След всичко, което току-що бяха преживели, искаше само да го прегръща и да чувства твърдата му топла плът по себе си, да се увери, че той е невредим. Той ѝ беше толкова безкрайно скъп, че не искаше да пропилее и миг от времето, което имаха заедно, като го отблъсне. Така или иначе вече се беше изтерзала до крайност за отношенията им, без това да промени нещо. Нека изгревът донесе проблемите си, нощта беше пред нея и засега това беше достатъчно.

Той беше бавен, прелестно нежен, използваше целувките си и самоувереността на галещите си пръсти, за да я възбуди до крайност, преди да я разположи на седалката, с твърдата си ръка я възпираше дори когато тя посягаше към него, опитвайки се да го повали върху себе си. Сюзан се огъна в сляпа омая, слаби писъци се изтръгваха от гърлото ѝ, очите ѝ бяха здраво стиснати, докато главата ѝ бавно се движеше напред-назад. Той небрежно смучеше гърдите ѝ, езикът му се увиваше подред около всяко от възбудените зърна, ласка, от която цялото ѝ тяло се тресеше от екстаз. Вече не ѝ беше студено, тя гореше със сияен блясък, тялото ѝ се огъваше по неговото.

Сръчно той я премести, пренагласи краката ѝ, устата му напусна гърдите ѝ се спусна надолу към стомаха ѝ, брадата му леко драскаше кадифената ѝ плът и я караше да стене от грубата наслада. Езикът му намери пъпа ѝ и той я целуна, отдаде ѝ почит в течение на дълъг, сладък момент, преди да се придвижи към по-богато съкровище.

Вик на изненада се изтръгна от нея, когато той я пое с уста, целуваше я дълбоко, с езика си извършваше мълниеносни набези, което толкова бързо я довеждаше до кулминация, че тя не можеше да диша. След това изобщо забрави да диша. Той я убиваше от наслада, смъртоносно я пробощдаше с дяволския си език и тя се втурна да посрещне малката си смърт. Той я държа здраво, докато тя отново не се успокои, излегната спокойно в прегръдките му. Минаха няколко минути, преди тя да разбере, че той не правеше нищо друго, освен да я държи.

— Корд?

Името му прозвуча като учудване.

— Ами ти?

— Аз съм добре.

Много внимателно той вдигна лицето ѝ нагоре и я целуна.

— Просто не съм готов. Няма как да те пазя.

Безкористната му загриженост я потресе, но екстазът, който току-що ѝ даде, не ѝ беше достатъчен. Тя не искаше просто освобождение. Тя искаше него, с цялата му великолепна мъжественост, с неудържимата му сила, самата същност на мъжа. Тя се присегна към него, с меките си пръсти докосна лицето му.

— Аз искам теб — каза тя тихо. — Би ли имал нещо против, много против, ако рискуваме?

Тръпка премина през него, той бързо се раздвижи и легна върху нея, раздалечи бедрата ѝ и я облада. Стон на удоволствие се изтръгна от устните му. Той не ѝ спести нищо, предаде ѝ напълно цялото си нетърпение. Той трепереше така, както никога преди това не го беше виждала, и тя се опита да го успокои с нежната си отдаденост. Твърде скоро той дрезгаво извика от удовлетворение. След това се отпусна до нея да си отдъхне.

Само след миг и двамата неудобно се раздвижиха. В разгара на любовенето им никой не обърна внимание на мъчителните пози и свитите им крайници. Корд се изсмя, когато се опита да се откопчи от нея, без да се осакати.

— Мисля, че ще ни бъде по-удобно отзад. Господи, защо поначало не се прехвърлихме отзад.

Като спуснаха облегалката на задната седалка, се оказаха със значително пространство, но все пак недостатъчно, за да може Корд да

протегне дългите си крака. Той беше изключил двигателя, така че трябваше да разчитат на единственото одеяло и на себе си, за да им е топло, но сега Сюзан беше суха и вече не усещаше студа толкова силно. Легнаха на половината от одеялото, а другата половина издърпаха около себе си. Сюзан се сгуши в прегръдките му, притихнала и щастлива.

— Толкова съм изморена — измърмори тя.

След това задуши прозявка. Не искаше да спи, не искаше да изгуби нищо от времето, което имаха заедно, но тялото ѝ искаше почивка. Стресът от последните седмици, емоционалното напрежение и страхът, който преживя днес, си взеха своето. Крайниците си почувства тежки като олово, а клепачите ѝ просто не искаха да стоят отворени.

Тя пак се прозя, очите ѝ бавно се затвориха. Тя положи главата си на гърдите му, където можеше да чувства силното му, равномерно тупащо сърце. Беше толкова голям и жилав. Чувстваше се безкрайно сигурна и закриляна, когато е с него.

— Наистина те обичам — каза тя тихо.

Сега нямаше нужда от нищо друго, освен да му го каже. Просто искаше да изрече гласно думите този път, когато между тях се беше възцарил мир. Беше подарък, прост жест от сърцето ѝ.

— Знам — прошепна той в слепоочието ѝ и я прегърна, докато тя спеше.

Той не очакваше изобщо да заспи. Сетивата му бяха твърде възбудени. Беше сигурен, че ще почувства тревогата, която винаги го обземаше, ако при него имаше някой друг, докато той спи. Но дъждът продължаваше да барабани по покрива на блейзъра и мракът го обви като в пещера. Беше му топло и беше сух, а тялото му приятно задоволено. Тя беше мека в прегръдките му, малка и деликатна, толкова женствена, че от момента, в който я срещна, той установи, че омекотява силата си от страх случайно да не я нарани. Този следобед, когато тя плачеше и блъскаше кормилото си, той се почувства като прободен в гърдите. Тя просто не беше от ревливите, но явно я беше наранил достатъчно, за да се разплаче, а той не го беше искал. Разгневи се, като разбра, че Престън е избягал и е оставил всичко на плещите ѝ, така че вместо Престън да се огъва и да се жертва, трябваше да го стори Сюзан. Той трябваше да сложи край на това,

веднага щом можеше, заради Сюзан. Тя беше на края на силите си, физически и емоционално.

Тя го обичаше. Някога жена, която му предлага любов, би го направила неспокоен, нетърпелив да си тръгне. Той не можеше да предложи нищо в замяна, а не искаше усложненията на вкопчените ръце, съзливите сцени или невероятните заговори за мъст, които някои жени можеха да скалъпят, когато почувстват, че с тях са се отнесли зле. Смъртта на Джудит го нарани дълбоко, той толкова се пазеше да не пострада така отново, че инстинктивно се бранеше... докато не се появи Сюзан. Тя го превзе неподготвен и тъй като не искаше нищо от него, той установи, че дава повече.

И все пак, не беше разбрал, докато тя фактически не му нареди да напусне къщата и живота ѝ, колко много тя се е сближила с него. Чувстваше се самотен, а беше човек, който цени самотата. Здравото му тяло жадуваше за сексуално освобождаване, но другите жени му изглеждаха непривлекателни по неуловими начини, които не беше забелязал преди. Той не искаше други жени. Искаше Сюзан с нейната чистота и невинност като ореол около нея. Сюзан, която се превърна в сладка, любяща развратница заради него.

Сега отново беше в прегръдките му, притисната в сърцето му, точно където ѝ беше мястото. Той сънливо се раздвижи, опита се да си намери по-удобна поза и тя се размърда до него, нежните ѝ ръце го прегръщаха дори когато спеше. Това беше най-уникалното, удовлетворяващо изживяване в живота му и лека усмивка се изписа на твърдата му уста, когато заспа.

Както често се случва след буря, следващият ден съмна слънчев и топъл, но без задушавачата влажност, която тежеше върху всички. Сякаш природата беше доволна от разрушението, което сътвори. Корд примига и отвори очи и за миг се вторачи в простора на невинното, наситено синьо небе. Вътрешността на блейзъра вече се беше стоплила от утринното слънце и по него се стичаше пот, която го погъделичка. Той трепна, Сюзан се размърда и се протегна. Той се изтърколи настрани и се загледа в нея, докато тя се събуждаше, примигвайки. Одеялото падна и разголи нежното ѝ тяло, пълните ѝ красиви гърди и сочните зърна. Слабините му се стегнаха и той постави ръка на хълбока ѝ. С пресипнал глас каза:

— Скъпа трябва скоро да си тръгваме. Преди да тръгнем...?

Сюзан чу въпроса, безспорният намек в гласа му и тя се обърна към него.

— Да — каза тя сънливо и се протегна към него.

Той нежно я пое, бавно, задържайки света настрани, докато се любеха. Когато свършиха, той се наведе над нея, на лакът отпусна тежестта си, очите му бяха много бистри и молеци.

— Остани с мен. Не се връщай в офиса. Ще се грижа за теб по всякакъв начин.

Сълзи замъглиха очите ѝ, но Сюзан успя да му се усмихне. След като солената течност се изля от ъгълчетата на очите ѝ, тя каза неуверено:

— Трябва да се върна. Не мога просто да обърна гръб и да избягам от всички, които зависят от мен.

— Ами аз? Как можеш на мен да обърнеш гръб?

Думите му силно я засегнаха и тя потрепери.

— Обичам те, но ти не се нуждаеш от мен. Ти ме искаш, но това е съвсем различно. Освен това не мисля, че притежавам нужното, за да бъда любовница.

Тя се присегна и погали брадясалата му буза, устата ѝ трепереше.

— Моля те, сега ме отведи вкъщи.

Тихо те облякоха влажните си, невъзможно измачкани дрехи и Корд започна да криволичи по пътя, от време на време се отклоняваше, тъй като пътят беше блокиран от съборени дървета и проводници. Отминаха усилено работещи екипи, които се опитваха да поставят нови проводници, а в някои случаи и нови стълбове. Хората бяха започнали да разчистват развалините и стърженето на триони цепеше спокойния утринен въздух. Разстояние, което обикновено се вземаше за петнадесет минути с кола, им отне повече от час, но накрая Сюзан се изтърколи от вратата на блейъра право в ръцете на Емили. Изнуреното лице на по-възрастната жена беше изопнато от тревога.

— Небеса, само се погледнете — въздъхна тя и сълзи блеснаха в очите ѝ.

Корд успя да извади дяволски непреднамерената си усмивка.

— Мисля, че изглеждаме доста добре за двама души, които са лежали в канавка.

Всъщност всеки мускул по тялото му недоволстваше не само от спането на твърда, неравна повърхност, но и от ударите, които беше понесъл от градушката. За първи път той зърна драскотина високо на бузата на Сюзан и посегна да я докосне с палеца си. Тя застана напълно неподвижна при докосването му, очите ѝ се изпълниха с болка и копнеж.

Емили изтри сълзите си и забута и двамата да влязат и най-безсрамно ги мърмеше сега, след като вече знаеше, че са в безопасност.

— И двамата веднага се качвайте горе и си вземете горещ душ, хвърлете мръсните си дрехи, за да мога да ги изпера...

Корд я прекъсна.

— Тръгвам си след минутка. Трябва да видя дали мога да се добера до вилата и да огледам за щети. Но ако имаш готово кафе, с удоволствие бих приел малко.

Тя му донесе чаша и той с благодарност го изпи, горещата течност вля нов живот в тялото му. Сюзан стоеше и го наблюдаваше с ръце отпуснати встрани, искаше ѝ се да направи това, което той поиска и да тръгне с него, да забрави всичко. Без да знае, че се е раздвижила, тя установи, че се е озовала пред него, и без да продума и дума, той остави чашата и здраво я пое в прегръдките си. Целуна я развълнувано, почти отчаяно, сякаш искаше да запечата обладанието си на устата ѝ, а Сюзан се притисна в него и почувства как бузите ѝ пламнаха от стичащите се надолу по тях солени сълзи.

— Шшшш, шшшш — успокой я той.

При соления вкус той вдигна устните си. С връхчетата на пръстите си изсуши бузите ѝ. След това обхвана лицето ѝ с двете си големи ръце и така го обърна, че да може да се взре в давящите се очи.

— Всичко ще бъде наред. Обещавам.

Тя не можа да каже нищо, той я целуна отново и я пусна. Набързо прегърна Емили и си тръгна, без изобщо да поглежда назад.

Сюзан удари устата си с юмрук, опитваше се да спре воплите, които я разтърсваха, но те все пак успяха да пробият. Емили я поведе нагоре по стълбите и ѝ помогна да се съблече, след това взе изцапаното ѝ облекло и извади чисти дрехи, докато Сюзан стоеше под душа и плачеше.

Знаеше, че има хиляда неща, които трябва да се свършат, но не можеше да прояви никакъв интерес към никое от тях. Искаше само да се свие в леглото си и да плаче, докато излее насъбралата се мъка. Дойде ѝ твърде много, повече не можеше да се бори. Със силата на волята си успя да овладее сълзите, когато напусна банята, седна и си изсуши косата, след това внимателно съчета грима, за да скрие следите от сълзи. След като облече дънките и ризата, които Емили беше извадила за нея, тя слезе долу, за да хапне това, което знаеше, че Емили сигурно е приготвила за нея. Не беше гладна, но храненето беше необходимост, а напоследък тя го пренебрегваше без никаква полза. Нямахше да успее да предпази корпорацията от банкрут дори и ако се лишеше от всичко, което притежава без облеклото, след това щеше да направи и разпродажба на метър, за да се освободи дори от него.

Целия ден прекара в задния двор, греейки се на слънцето, дремейки, мислейки, но мислите ѝ се въртяха в кръг и не раждаха нищо. Обади се на Имоджийн и ѝ обясни защо не може да бъде в офиса този ден. Нямахше представа кога Корд ще може да ѝ върне аудито, но установи, че това е единственият светъл лъч, който виждаше точно сега. Можеше пак да го види, когато ѝ го докара.

Навярно беше луда, че не прие предложението му, помисли си тя уморено. Просто трябва да забрави за утре, за задачите и задълженията, с които ще трябва да се заеме. Трябва да тръгне с Корд и да вземе колкото може любов от него. Той се вълнуваше. Тя знаеше, че се вълнува. Може би не я обичаше, но знаеше, че ѝ е предложил повече, отколкото изобщо някога е предлагал на друга жена, с изключение на Джудит. Клетата, наранена, обърквана Джудит, която сега беше в центъра на цялата тази продължила години враждебност след смъртта ѝ. Тъй като всички бяха забравили за нея, защото тя умря, сега Корд се опитваше да компенсира за нея, да отмъсти за нея и за себе си може би, и накрая да се успокои.

Тя му каза, че не притежава това, което е нужно, за да бъде любовница, но всъщност какво беше нужно, освен влюбена жена? Тя закопня всяка нощ да прекарва с него, да обикаля света до него. Тя винаги е била жена, щастлива с огнището и дома си, но с Корд ще се научи да се скита, да полага главата си на различна възглавница всяка нощ, ако той поискаше това.

Всъщност оказа се само въпрос на време, преди животът, който познаваше, да свърши. Тя се провали. Не можеше да плати заема.

Тъй като до следващата сутрин Корд все още не беше докарал колата ѝ, Сюзан се обади и помоли Имоджийн да я вземе. Нямаше какво друго направи, ще се концентрира върху офиса и ще вземе безбройните решения, които трябваше да взема всеки ден. Корабът можеше да потъне, но тя не трябваше да превърне всичко в объркана каша. Достойнство и благоприличие в поражението, това е, което се изисква.

Да си посипва главата с пепел, нямаше много да ѝ помогне. Тя болезнено съзнаваше, че губи и от двете страни. Опита се да излекува разкола в семейството, но вместо това той се задълбочи. Корд може би я искаше, може би тя го вълнуваше, но как изобщо можеше да ѝ повярва? Помоли я да остане с него, вместо това тя помага на Престън. Знаеше, че Корд не е прав, но това не облекчи тъпата болка вътре в нея.

Трябваше да се изправи пред всички в офиса, където всички някакъв начин бяха научили, че тя за малко не е попаднала в торнадо. Тази нощ на много места бе бушувало торнадо и едно близо до Джаксън бе засегнало жилищен квартал, двама души бяха загинали, но всичките ѝ познати и служители се интересуваха само от местното торнадо, което беше отминало всички населени райони и унищожило само дървета и нови насаждения. Тя успя да се държи доста непринудено с тях и липсата на подробности скоро уби интереса им.

Когато същата вечер се прибра, намери аудито си там и разочарованието я прониза. Защо не го докара, когато знаеше, че тя ще си бъде вкъщи? Но може би той я избягваше. В течение на дълъг момент тя се загледа в колата, преди да благодари на Имоджийн, че я докара.

Имоджийн се присегна и я потупа по ръката.

— Има ли нещо, което мога да направя? Нещо, което да кажа на Корд? Знам, че не си щастлива и се чувствам сякаш изцяло съм виновна аз.

— Не, не си виновна ти — отрече Сюзан. Успя да се усмихне. — Вземам собствените си решения и мисля, че трябва да си живея с тях.

Емили продължаваше да чака и се правеше, че чисти кухнята, докато Сюзан се хранеше, но Сюзан имаше чувството, че тя е открила

навика ѝ да изхвърля храната, вместо да я изяжда. След като прилежно погълна и последната хапка, Емили кимна доволно.

— Корд ми каза да следя да се храниш. Много си слаба. Този бизнес те разкъсва и искам вече да приключи.

— Няма да отнеме много — въздъхна Сюзан.

Мразеше се за това, че попита, но трябваше да разбере.

— Той каза ли нещо друго?

— Изгубил е едно от дърветата си, но било паднало настрани от къщата, градушката нанесла щети на покрива, но всичко останало е изкарало добре бурята.

— Това е добре.

Не бяха лични новини, но беше по-добре от нищо. Въздържа се да попита дали е изглеждал изморен.

Емили едва си беше тръгнала, когато Имоджийн телефонира.

— Сюзан, можеш ли да дойдеш? — попита тя. От тона ѝ личеше, че не търпи отлагане.

— Престън се върна, открил е нещо за Корд!

— Идвам веднага.

Сюзан пусна телефона и изтича за чантата си. Нещо за Корд. Сърцето ѝ се сви. Да не би да е направил нещо незаконно? Каквото и да е, ако изобщо имаше нещо, тя щеше да го защити. Не, не можеше да бъде нещо незаконно. Той беше твърде видим, нямаше да прави опити да укрива самоличността си. Много по-вероятно беше да е ядосал някои властни хора. Навярно Престън има намерение да използва това, което знае, срещу Корд, но тя ще се постарее Корд да разбере всичко за плановете му.

Докато караше към Блекстоун Хаус, тя едва съзнаваше завоите, които вземаше, или скоростта, с която караше. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, от което ребрата я заболяха. Беше копняла Престън да се върне, но сега, след като се върна, тя само се страхуваше, че той ще се опита по някакъв начин да нарани Корд.

Престън изглеждаше учудващо нормален, когато ѝ отвори вратата, след като тя изтича нагоре по стълбите. Беше небрежно облечен, тенът му по-наситен и изглеждаше отпочинал. Стресна се, като я видя.

— Боже мой, Сюзан, отслабнала си пет килограма. Какво си правила?

Покани я в кабинета, където Имоджийн чакаше, и изчака, докато тя да седне, преди да заговори.

— След като си тръгнах, извърших малко детективска работа — обясни той. — Исках Корд да си помисли, че съм избягал като подплашено пиле, за да не прави опити да покрива следите си. Слава Богу, даде резултат. Сигурно си е помислил, че е спечелил без истинска битка.

Сюзан го прекъсна.

— Съмнявам се. До онзи ден той не знаеше, че си тръгнал.

Той се намръщи.

— Но защо? Не му ли каза?

Сюзан се ококори и се изправи на стола.

— Та нали това искаше от мен? Стовари всичко върху мен, мислейки, че ще изтичам веднага при него и ще моля за милост. Той каза, че ти правиш точно това, но аз не му повярвах.

Тя се вторачи в него, погледът ѝ бистър и обвиняващ, той неудобно се размърда. Опита се спокойно да обясни.

— Какво друго бих могъл да си помисля? Да не би да искаш да кажеш, че съм разбрал напълно погрешно положението?

— Не знам. Нямам представа как си го разбрал.

Той се извърна от определено ледения ѝ поглед.

— Така или иначе, отидох в Ню Йорк. Установих, че цените на акциите ни са се задържали високи въпреки слуховете, които сигурно са се носили наоколо, след това някой започна да купува. Тогава се усъмних, но исках да съм сигурен. Корд купуваше всички акции, които излизаха на пазара. Той не тласка компанията към банкрут, той тласка нас да продадем акциите и той ги купуваше. Подготвя поглъщане!

Поглъщане! За миг Сюзан се стъписа. След това внезапно я обзе силно възхищение от дързостта на Корд и тя се разсмя.

— Поглъщане. Всичко това за едно поглъщане! — тя се смееше, пляскайки с ръце.

— Не го намирам за толкова смешно.

— Разбира се, че не. В края на краищата нали именно аз продавам акции, опитвайки се да събера пари, за да изплатя заема!

Имоджийн пребледня.

— Сюзан! Собствените ти активи!

Престън се втрени в нея, след това тихо изруга и невярващо разтърка очи.

— Сюзан, говорихме за това. Казах ти да не ликвидираш нищо твое.

— Ти също си тръгна и ме остави в положение на плувай или потъвай — натърти тя. — Мислех, че компанията се срива. Не мислех, че са просто корпоративни игри! Аз ликвидирах само акциите.

Той изглеждаше, сякаш му прилява.

— Господи, направила си всичко това... а той е нямал намерение да иска заема. Просто е искал да създаде паника и да продадем достатъчно, за да получи мажоритарен дял. Сюзан, колко продаде?

— Девет процента.

— Така, все още ти остават шест процента. Аз имам единадесет и майка — единадесет. Общо двадесет и осем процента. Мисля, че Корд има двадесет и шест. Ние все още имаме мажоритарен дял.

— Ако поглъщането му успее, той може да събере още чрез оня заем — изтъкна Имоджийн.

Но Престън решително поклати глава.

— Не, това би убило собствения му източник на приходи. От самото начало не изглеждаше разумно да се очаква, че той ще навреди на себе си финансово само за да си отмъсти на мен, но мислех, че той наистина толкова много ме мрази. Но след като акциите се продаваха веднага щом се появяха на пазара, започнах да си мисля, че той преследва нещо съвсем друго.

Сюзан попита:

— Защо не ми каза. Няма значение. Знам отговора. Ти не ми вярваше, защото се срещаш с Корд, а Корд не ми вярваше, защото ти помагам.

— Съжалявам — каза той тихо. — Нямах представа, че ще ти бъде толкова тежко, ще възстановя всичко, което си продала.

Тя махна с ръка, за да отхвърли това.

— Няма значение.

Тя просто искаше всичко да свърши.

Престън реши да не говори повече по този въпрос, защото тя изглеждаше изморена и обърквана. Той продължи.

— Отидох да се видя с Корд този следобед. Свиках съвещание на борда за десет сутринта и това ще бъде предложено на гласуване.

Дотогава той ще има шанс да награби още акции и след това ще знае, че играта му свършва.

Значи всичко е било само игра. Това беше всичко, за което тя можеше да мисли през нощта. Просто игра.

Тя не знаеше как първоначално акциите са били разпределени. Когато се омъжи за Ванс, знаеше само, че семейството е притежавало петдесет и един процента, а остатъкът е бил в други ръце. Други притежаваха дялове, но тъй като контролният пакет беше в семейството, това е нямало значение. Имоджийн е имала петнадесет процента, Престън — петнадесет и Ванс — петнадесет. Сюзан наследи акциите на Ванс. Така се губеха шест процента от семейния мажоритарен дял, които тя винаги е предполагала, че са пръснати сред далечни братовчеди. Тя не знаеше за съществуването на Корд до деня, в който той не се върна. Той си беше отишъл толкова отдавна, че вече никой не говореше за него. Но сега стана ясно, че той е притежавал останалите акции.

Престън и Имоджийн бяха продали по четири процента от своите дялове, за да покрият това, което бяха използвали от парите на Корд. Така Корд се оказва с четиринадесет процента, ако се приеме, че той ги е купил, което сигурно е направил. Тя продаде девет процента, значи той получава двадесет и три процента. Ако има двадесет и шест процента, сигурно е купил и някои обикновено акции или е поискал други акционери да му преотстъпят правото си на глас. Престън също имаше право да гласува вместо други. Всичко е било просто игра с числа. Така или иначе, корпорацията се оказва по-силна, след като Корд по същество е изплатил висящия дълг. Сега семейството притежаваше петдесет и четири процента от акциите. Всичко направо беше чудесно.

Сега уверенията на Корд добиваха смисъл. Той е знаел, че компанията не е застрашена от банкрут, но той не ѝ се довери достатъчно, за да ѝ каже какво става, както и Престън не ѝ се довери достатъчно, за да сподели подозренията си. Тя се опита да бъде посредник, но се оказа жертвен агнец.

Радваше се, че утрото щеше да сложи край на всичко. Игрите я измориха. Те се оказаха добри за всички, освен за агнето.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

От петимата в заседателната зала следващата сутрин Корд изглеждаше най-спокоен. Беше облечен безупречно в лек летен костюм на тънки райета с европейска кройка. Растящата брада му придаваше неспретнат вид, което пречеше костюмът да изглежда прекалено безупречен, но пък неустоимата му мъжественост му позволяваше да носи всичко със замах... или изобщо да не носи нищо, подсказа въображението ѝ, извиквайки представа за великолепната му голога.

Имоджийн изглеждаше уравновесена, почти унесена. Престън беше страшно делови. Берил също се държеше спокойно, както винаги. Сякаш само Сюзан бе объркана и нищо от познатите ѝ обреди или думи в залата нямаше някакъв смисъл за нея. Тя хвърли още един поглед към Корд, видя, че той я наблюдава и леко ѝ намигна. Толкова ли малко се интересуваше от резултата? Да не би целият този сложен план да не означаваше нищо друго за него, освен още един начин да дразни Престън? Ако е така, то номерът му е страхотно успешен.

Тя беше толкова отнесена, че пропускаше това, което говореха. Едва когато долови надигащ се гняв, успя да събере мислите си и да обърне внимание.

— Това е мое право по рождение — обясняваше Корд.

Тонът му беше твърд, погледът студен.

— Отне ми много години да го разбера, но не се предавам. Реших да се боря за него и компромиси няма да има.

— Това е твоята загуба — отсече Престън. — Да го предложим ли на гласуване?

— На всяка цена.

Корд седеше толкова уверен, но пък и нямаше да е той, ако беше различно. Той положително знаеше, че няма да успее да бие общите им акции, но това не личеше по изражението му. Беше изхвърлен от семейния кръг. Какво ставаше в главата му сега, когато победата танцуваше пред него? Мисли за мъст? Или просто решителност отново

да бъде в семейството, ще не ще? Да поеме отговорност за това, което си е негово, накрая да се установи в дома си?

— Гласувам с да — каза Корд провлачено, без да се замисли.

Сюзан стреснато събра мислите си.

Имоджийн седеше спокойно, не поглеждаше нито към Престън, нито към Корд, но как иначе би могла да гласува. Тя не би гласувала срещу собствения си син.

— Гласувам с не — накрая каза тя.

Престън бързо я последва.

— Гласувам с не. Твой ред е, Сюзан!

Беше сигурен в нея, даде си сметка тя. Погледна го и установи, че той нетърпеливо я наблюдава, блясъкът на победата искреше в очите му. Каква акула е! Отличен председател, съвестен и смел, и способен да използва партизанска тактика, когато се наложи.

Тя нищо не можа да прочете в очите на Корд. Той просто чакаше. Не беше се свързал с нея, не беше опитал да я убеди да гласува в негова полза. И защо ли? Във всяка, схватка тя би застанала твърдо на страната на Престън. Нищо чудно, че не й вярваше! И би бил добър председател. Показа колко е опитен, като събираше достатъчно пари за кампанията си.

— Сюзан!? — подкани я Престън нетърпеливо. Доверието трябваше да започне някъде, помисли си тя с болка. Корд толкова е свикнал да пази гърба си, че това му беше втора природа.

— Гласувам с да — каза тя тихо.

В залата се възцари пълна тишина, чуваше се само скрибуцането на молива на Берил по бележника, която записваше всичко.

Престън беше като в шок, блед, устата му, стисната в тънка линия, от двете страни опираше в издълбаните от напрежението бразди. Заседанието бързо беше закрито, но само Берил напусна залата. Всички други си останаха по местата. Може би дори Корд беше стъписан от обратата на събитията. Мотивите на Сюзан бяха твърде неясни, за да може да ги обясни дори на себе си, дълбоко вътрешно имаше усещането, че този път не трябваше да му изневери. Ако беше изгубил, той нямаше пак да се превърне в отсъстващ член на борда и Престън автоматично да гласува по неговите акции. Корд започна борба, за да спечели. Той щеше да продължи и конфликтът щеше да продължи да разкъсва семейството и да изцежда компанията. Нека

всичко приключи дори и тя бъде отхвърлена от Престън и Имоджийн. Защо не? Беше изморена, така безсърдечно я разиграха и Корд и Престън. Тя просто се оказа пионка в игрите ми, разигравана според капризите им и държана на тъмно и от двамата.

Имоджийн се наведе напред, удари с ръце по масата.

— Да сложим край — каза тя тихо. Погледна от сина си към Корд и обратно.

— Някога бяхме семейство. Бих искала пак да бъдем. От своя страна, аз също сгрехих и ако можеш да ми простиш, Корд, бих била много благодарна.

Студенината, която винаги е била част от личността ѝ, ясно личеше в сивите ѝ очи и в този момент Сюзан знаеше, че тя никога не е харесвала или уважавала свекърва си повече.

Без да изчака отговор от Корд, Имоджийн насочи решителен поглед към Престън.

— Знаем, че ще ти бъде трудно, беше великолепен председател и сега няма да ти е лесно да прехвърлиш юздите. Но те моля да го сториш без горчивина и да направиш каквото можеш, за да улесниш прехода. Корд е от семейството ни. Той е толкова Блекстоун, колкото и ти. Мисля, че си достатъчно зрял, за да приключиш с това сега, преди то напълно да ни унищожи. Някои хора вече пострадаха, ще пострадат и други, ако това продължи. Сюзан беше единствената от нас с достатъчно разум да разбере това от самото начало. Ако не спреш заради себе си, спри заради мен... и заради нея. Бог е свидетел, че плати достатъчно за вашата вражда.

Сюзан трепна, не ѝ хареса чувствата ѝ така да бъдат изложени на показ. Седеше много тиха и бледа с поглед, прикован в ръцете. Сега от тях зависеше или да изгледят различията си или да начертаят нови бойни линии. И в двата случая тя ще се оттегли от битката, ще се оттегли, за да бъде раните си. Просто беше много изморена, за да продължи да се интересува.

Престън седеше с бръчка на челото, вгълбен в мислите си, погледът му беше насочен навътре далеч назад, когато за първи път стана враг на братовчед си.

— Винаги съм ти завиждал.

Каза го разсеяно, очевидно унесен в спомени.

— Всичко ти се отдаваше толкова лесно. И Ванс беше труден за догонване, но ти... Боже мой, когато се окажеше наоколо, аз просто ставах невидим. Всички гледаха теб.

Корд насочи поглед през дължината на масата към братовчед си, тъмното му лице бе безизразно. Какво мислеше за признанието на Престън беше невъзможно да се отгатне.

След като невярващо леко поклати глава, сякаш не можеше напълно да проумее колко далеч назад ги бе върнала враждата помежду им, Престън изправи рамене и насочи поглед право в Корд.

— Когато бях на шестнадесет години, започнах да се срещам с Кели Хартланд и сериозно хлътнах по нея. Ти точно започваше втората си година в колежа, а аз си падах по гимназистка, която беше неотразима. Ти се прибра за един уикенд, запозна се с Кели на едно парти и тя просто ей така ме заряза на мига.

Изненада проблесна в погледа на Корд.

— Кели Картланд? Малката русолява веселячка? Едва си я спомням. Срещнах се с нея няколко пъти, но не беше нищо сериозно.

— За мен беше. Намразих те, задето ми я отне, след като очевидно ти не се интересуваше от нея. На шестнадесет години мислех, че тя е любовта на живота ми. Когато случаят с Джудит се раздуха, видях начин да си отмъстя и го използвах. Не се гордея с това, но не мога да върна времето назад.

Корд дълбоко си пое дъх. Дори без да го погледне, Сюзан знаеше, че споменаването на Джудит жестоко го жегна, събуждайки дълбоката болка и вината, която изпитваше заради начина, по който се бяха отнесли към нея. Но връзките на общата кръв, отслабени от години горчивина и омраза, отново се разтягаха, двамата мъже се изгледаха и видяха общото си наследство в лицата си. Остротата на болката стържеше в гласа на Корд, когато той заговори.

— Джудит ми беше съпруга. Оженихме се, след като заминахме оттук. Тя умря на следващата година. Можех да те убия заради това, което й стори. — Очите му изведнъж се изпълниха с кристален блясък. — Аз съм по-виновен от всички останали за случилото се с нея.

Дори и сега той страшно се разгневи заради начина, по който тя умря, за убития ѝ дух, за заглушения смях.

Настъпи тишина и изведнъж. Сюзан не издържаше повече. Без да погледне никого, тя избута стола си назад, изправи се на крака и

бързо излезе, преди да успеят да я върнат назад. Гърдите я боляха, но не мислеше, че може да заплаче. Времето за това беше отминало.

Сетивата ѝ бяха притъпени, когато влезе в кабинета си, мина покрай Берил, която нетърпеливо вдигна поглед, пълен с въпроси, но Сюзан не я видя. Чувстваше се изстудена до мозъка на костите си, толкова студена, сякаш никога нямаше да може да се стопли отново.

Всичко това беше заради жени, отдавна изчезнали в мъглявините на миналото. В нейното положение имаше някакви ирония. Искаше ли я някой от тях заради самата нея или само защото всеки мислеше, че другият я иска?

Едва се беше отдръпнала от вратата, след като я затвори, когато тя рязко се отвори и Корд се извиси над нея, толкова близо, че тя се почувства потисната от размерите му и инстинктивно се отдръпна от него. При постъпката ѝ очите му се свиха и той затвори вратата.

— Защо напусна събранието? — попита той спокойно.

— Прибирам се.

Почувства краката си като дървени, когато се придвижи към бюрото, за да си вземе чантата, мушна я под мишницата си. Избегна погледа му и отстъпи встрани, за да го заобиколи.

Той направи крачка и застана пред нея, блокирайки пътя ѝ.

— Сюзан, нуждая се от теб. Знаеш, че няма да е лесно да се осъществи преходът. До този момент само семейството беше замесено, но сега всички други ще трябва да бъдат информирани и да се работи с тях. Нуждая се от помощта ти. С поглед ти можеш да направиш повече, отколкото повечето хора с бейзболна бухалка.

— Ако мислех, че не можеш да се справиш, нямаше да гласувам за теб — каза тя изморено. — Моля те, пусни ме да мина.

— Защо гласува за мен? Всички други бяха толкова изненадани, колкото и аз.

Той улови голата ѝ ръка, топлината на пръстите му я изгори. Той искаше отговор, някакъв знак за спокойното излъчване, което асоциираше с нея.

Сюзан не можеше да му отговори. Тя просто беше приковала поглед в светло сивия плат на костюма му.

— Изморена съм. Искам да се прибера — повтори тя.

Той огледа бледото напрегнато лице, видя сенките под очите ѝ и макар че всичките му инстинкти крещяха да не я остави да се изплъзне

сега, беше очевидно, че тя е на ръба на срива.

— Ще те откарам у вас.

— Не — отговори тя веднага и твърдо.

Той бързо преглътна една ругатня.

— Добре, щом като не искаш аз да те откарам вкъщи, сигурен съм, че Имоджийн ще се съгласи...

— Сама се докарах тук, мога сама да се откарам вкъщи. Няма да се меся в никакви полюси на властта.

Насилвайки се да се съгласи, той каза:

— Добре. Ще дойда довечера.

— Не — прекъсна го тя.

Сега го погледна, болка и предателство ясно се четяха в очите ѝ.

— Не довечера.

Той очевидно поведе трудна битка със себе си, личеше по страховитата извивка на челюстта му, по пулсирането на слепоочието му.

— Трябва да говорим.

— Знам. Може би по-късно, не мисля, че сега мога да се справя.

— Кога?

Тя успя да вдигне рамене, но устните ѝ трепереха.

— Не знам. Може би след шест или седем години.

— По дяволите! — изкрещя той, очевидно излязъл от контрол.

— Съжалявам, но така се чувствам! Моля те, просто ме остави.

Така или иначе, нали не искаше повече нищо, получи акциите ми, получи и гласа ми.

Тя се промуши край него с наведена глава, за да не поглежда към него. Просто гледаше краката си, нареждайки им да продължат да функционират. Напусна сградата и горещото слънце на Мисисипи я удари, за миг я заслепи с яркостта си. Тя примига и потършува в чантата си за слънчевите си очила, накрая ги извади и ги сложи на носа си. Ще се прибере вкъщи и ще седне на слънце в двора си, ще поспи, ако може. Това беше най-амбициозният план, който можеше да направи в момента, след като мисълта ѝ беше толкова притъпена от болка.

До вкъщи кара бавно, внимателно. Емили, Бог да я благослови, не зададе никакви въпроси. Движейки се като автомат, Сюзан съблече роклята и комбинезона си, смъкна горещите чорапогащи от краката си.

Свободата, която ѝ дадоха старият чифт шорти, които обикновено носеше, когато работеше в градината, и бялата блуза без ръкави, чиито краища завърза на възел на диафрагмата си, ѝ помогна да диша по-леко за първи път от много дни. Всичко свърши. Тя загуби повече от всички останали, но сега можеше да си почине.

Изтегли един шезлонг, легна и се изложи изцяло на силното слънце, остави топлината му да започне да лекува изтощеното ѝ тяло. Клепачите ѝ тежаха хиляда килограма. Не можеше да ги държи отворени и след миг престана да се опитва. Заспа на слънцето с празна глава.

Емили я събуди веднъж, предложи ѝ чай с лед, който Сюзан прие с благодарност. Студът вече я беше напуснал и тя се чувстваше приятно топла, кожата ѝ влажна от избилата влага. Изпи чая, след това се обърна по корем и пак заспа. При най-голямата горещина Емили излезе и настани големия градински чадър така, че да пази Сюзан, след това се върна, за да довърши нещата, които Корд ѝ беше наредил.

Сюзан се събуди късно следобед и мързеливо влезе вътре, за да хапне леката салата и фарширования домати, които Емили беше приготвила. Очите ѝ още тежаха и тя се прозяваше, макар че правеше всичко възможно да го предотврати.

— Извинявай — измърмори тя. — Все още съм изморена.

Емили я потупа по ръката.

— Защо не отидеш да гледаш вечерните новини? Просто вдигни крака и се отпусни.

— Точно това правех в продължение на часове — въздъхна Сюзан.

Но идеята не беше за отхвърляне.

Неизбежно щеше да залепи пред телевизора. Последният ѝ спомен беше за фронт с ниско налягане на синоптичната карта.

Събуди се схваната и мързеливо се протегна, опита се да раздвижи скованите си шия и крака. Миглите ѝ трепнаха и се отвориха и тя се вторачи направо в очите на Корд. С подновена енергия тя рязко седна.

— Какво правиш тук? — попита тя. Широко отворените ѝ очи отново се изпълваха с тревога.

Той отговори спокойно.

— Чаках да се събудиш. Не исках да те стряскам. Сега ще направя точно това, което исках да направя още първия път, когато те видях.

Тя се отдръпна назад в ъгълчето на канапето, гледаше го тревожно, когато той се приближи и се наведе над нея.

— Какво е било то?

— Да те хвърля през рамо и да те отвлека.

Той я сграбчи за китките, леко я дръпна и за нейна изненада тя се оказа прехвърлена през рамото му. Нагласи я удобно с една ръка около нея, за да я държи здраво, а с другата я потупваше отзад.

Зашеметена, тя се хвана за дупките на колана му, за да се закрепни.

— Пусни ме! — въздъхна тя. След това, тъй като той целенасочено тръгна из стаята, изключи телевизора, изгаси лампите, тя попита: — Какво правиш?

— Ще видиш.

Едва след като я изнесе навън в топлия, уханен нощен въздух, тя започна да се бори, ритайки напразно по колана му.

— Пусни ме! Къде ме водиш?

— Далеч — отговори той просто.

Ботушите скърцаха по чакъла на алеята. Сюзан направи усилие да види, опря ръце в гърба му и се изправи, погледна през рамото му. Блейзърът му седеше там, той отвори вратата, внимателно я свали от рамото си и я постави на седалката.

— Емили опакова дрехите ти — информира я той.

Наведе се и целуна сладко изненаданата ѝ уста.

— Вече са в колата. Погрижили сме се за всичко, на теб ти остава само да се возиш. Все още онова одеяло е отзад, ако ти се спи — завърши той хрипливо.

Тонът му ѝ подсказа колко ясно си спомня за последния път, когато го използваша.

Сюзан остана като стъписана, когато той затвори вратата и заобиколи, за да мине от страната на шофьора. Той наистина я отвличаше с бодрата подкрепа на Емили! Предполагаше, че трябва да се чувства по-възмутена, но все още се чувстваше унила и сънлива, пък и не си струваше усилието да протестира.

Когато той се намести пред кормилото, тя тихо попита:

— Откъде знаеше, че няма да избягам, когато заобиколи, за да се качиш?

— По две причини.

Той запали мотора и включи на задна, извърна се, за да погледне през рамото си, тъй като потеглиха назад.

— Първо, много си умна, за да прахосаш и малкото ти останала енергия в безсмислено усилие. — Той спря, след това прехвърли на първа и плавно отпусна съединителя, силните му крака работеха. — Второ, ти ме обичаш.

Логиката му беше желязна. Тя го обичаше, макар че все още се опитваше да се справи с болката, която той ѝ причини. Предполагаше, че най-добре би могла да опише чувствата си като на човек, с когото са злоупотребили, когото са подхвърляли насам-натам, без много да се замислят, заради играта с високия залог, която той и Престън играха.

Корд я изгледа изпитателно.

— Някакви бурни опровержения?

— Не. Не съм лъжкиня.

Простото достойнство на изявлението ѝ, както и равнодушието ѝ го разтърсиха до мозъка на костите му. Тя обичаше, но без надежда. Той се почувства, сякаш пламък, който му е бил поверен на грижите му, мъждука на прага на угасването, и че ще трябва нежно да се подхранва, за да разгори отново с пълна сила. Първата му мисъл, когато тя напусна офиса по-рано този ден, беше да ѝ даде време, да я остави да си почине и да възстанови силите си. Но с напредването на деня той изпита неудържима нужда да направи нещо, да я върне отново в обръча на прегръдките си, където тя принадлежеше. Приготовленията бяха направени набързо, тъй като той отхвърли всички пречки и протести от миналото си.

Помисли си, че тя ще заспи, но тя седеше много тихо и изправена на седалката с очи вперени в магистралата. След като минаха покрай всички места, за които тя си беше помислила, най-накрая попита:

— Къде ме водиш?

Той бързо отговори.

— На брега. Няма да правиш нищо, освен да ядеш, да спиш и да лежиш на слънцето, докато не си възвърнеш изгубените килограми и не изчезнат тези петна под очите ти.

Сюзан се замисли за момент над отговора му, тъй като очевидно не караха към плажа, който ѝ беше познат.

— Кой плаж? — въздъхна тя.

Той високо се изсмя, рядък звук.

— Ако ти кажа Флорида, ще ти помогне ли това?

Накрая тя заспа, преди да стигнат местоназначението. В ранните утринни часове Корд спря блейзъра пред потънала в мрак крайбрежна къща и внимателно сложи ръка на рамото ѝ, за да я събуди.

Къщата беше направо на плажа и искрящите вълни на залива се простираха пред нея, докдето ѝ стигаше погледът. Белият пясък на плажната ивица на Флорида изглеждаше като сняг на слабото осветление на звездите. Когато излезе от колата, постоянният вятър откъм Залива вдигна косата ѝ, като същевременно донесе уханието на океана, смесено с по-свежия аромат на дъжд.

Беше обикновена крайбрежна къща във Флорида, построена от варосани циментови блокове с големи прозорци и ниски тавани. Докато следваше Корд, който се движеше из къщата и палеше лампите, тя зърна малка весела кухня в жълто и бяло, стъклена маса в нишата и всекидневна с бяла плетена мебел. След това Корд я заведе в малка боядисана в бяло спалня. Там вкара куфара, приготвен от Емили, и го остави в долния край на леглото.

— Банята ти е там — посочи той една врата. — Аз ще бъде отсреща на коридора, ако ти потрябвам за нещо.

От всички неща, които минаха през ума ѝ, след като той я вкара в блейзъра, това, че щеше да си ляга сама, не беше едно от тях, но точно това се случи. Той я целуна по челото и излезе, затвори вратата след себе си, а тя застана в средата на стаята, мигайки от изненада.

Но леглото я канеше, тя си взе бърз душ и пропълзя гола между чаршафите, беше твърде изморена, за да проверява дали Емили ѝ е сложила нощница.

Следващата сутрин на закуска, приготвена от него, преди тя да се събуди, тя коментира:

— Знаеш, че това не е много разумно поведение за мъж, който току-що е поел управлението на фирма. Би трябвало да си в офиса.

Той вдигна рамене и обилно намаза препечената си филийка с пелте.

— Има разумно и разумно. Мисля, че правилно съм подредил приоритети си.

Сюзан сви устни и внимателно нарязва препечената си филийка на ивици. Не беше съвсем сигурна защо я е довел на брега, но въпросите ѝ можеха да изчакат. Беше спала почти до упояване и се чувстваше отпочинала за първи път от много седмици. Не мислеше, че ще може да се заеме с личните въпроси, но имаше много неща, които искаше да знае.

— Значи планирал си всичко, преди да се завърнеш, така ли?

Той вдигна поглед, сините му заблестяха, когато утринното слънце попадна на лицето му.

— Всичко зависеше от първата стъпка. Когато го притиснах, той трябваше да продаде акции и финансово да отслаби себе си, за да може да възстанови парите, които беше взел, за да потръгнат нещата. Той буквално финансира моето поглъщане. Парите, който той върна, използвах, за да купя първия заем. След като заемът беше изплатен, аз използвах парите, за да купя втория.

Дързостта и жлъчта му бяха наистина удивителни, от което тя ужасено започна да клати глава.

— Нямахте ли други пари, които да ти помогнат?

Той изсумтя.

— Разбира се, че имам пари. Аз съм дяволски добър комарджия, независимо дали става дума за карти, зар, коне... или петрол. На няколко пъти съм губил ризата си, но по-често съм излизал на върха.

— Петрол? Искал си да арендуваш хребетите за себе си? Не си действал от името на някаква компания? — попита тя равнодушно.

Той вдигна рамене, силните му плещи се нагънаха под светло синьото поло, което беше облякъл.

— Хребетите бяха димна завеса — призна си той. — Те бяха начин да се притисне Престън. Искан да откаже да ми ги даде на мен, което щях да използвам като извинение, за да хвърля коза си срещу него.

Сюзан си спомни, че на времето беше почувствала, че той нарочно тласна Престън да откаже. Беше манипулирал всички като кукловод и те бяха танцували всеки път, когато той дръпнеше конците.

— Значи в хребетите няма петрол? Нищо чудно, че ти никак не бързаше да подпишеш договорите!

— Не казах това.

Той се присегна и постави ръка върху нейната.

— Престани да кълцаш филийката, яж я — нареди ѝ той. — Все още не си ли получила геоложкото проучване, което поръча?

— Не, не още.

— Е, това за петрола е вярно или най-малкото има шанс да е петрол или природен газ.

Тя изяде една хапка, заигра се със следващата, докато не вдигна поглед и не видя, че той се е вторачил в нея. Тя бързо взе една хапка, остатъкът остави на чинията.

— Всъщност не съм гладна. Съжалявам.

— Добре. Скоро ще си възвърнеш апетита.

Той стана и започна да разчиства масата. Когато Сюзан се размърда да му помогне, той я спря с вдигната ръка.

— Остави чинията. Не трябва да вършиш нищо.

— Напълно съм сигурна, че все още съм достатъчно силна да пренеса една чиния — информира го тя спокойно.

— Седни. Мисля, че трябва да ти обясня правилата.

При престорената строгост на гласа му тя седна като непослушна ученичка с ръце скръстени на коленете. Той седна на отсрещния стол и ѝ обясни положението бавно и внимателно.

— Тук си, за да си починеш. Аз съм тук, за да се грижа за теб. Аз ще готвя, ще чистя, ще правя всичко.

— Колко дълго ще продължи раят? — попита тя.

За първи път лека усмивка освети лицето ѝ, която привлече окото му като лъч слънчева светлина след буря.

— Колкото трябва — отговори той спокойно.

Той беше сериозен. Следващите два дни минаха спокойно, монотонно, но след стреса от последните седмици Сюзан се нуждаеше точно от това. Времето се отмерваше само с изгрева и залеза на слънцето. Първоначално тя спеше много, както от умствена, така и от физическа умора. Не занимаваше мислите си с тормозещи въпроси като „Какво ако?“. Главата ѝ беше странно празна, сякаш се изискваше твърде много усилие, за да мисли за каквото и да е. Почиваше си, ядеше, спеше при възможно най-тихата охрана, която Корд предлагаше.

Тя не само спеше сама, тя беше и напълно несмуцвана, докато възстановяваше силите си. Беше млада и здрава, и грижите, които получаваше, бързо възвръщаха силите ѝ. Депресията и умората ѝ взаимно се подхранваха и след като умората започна да намалява, нехарактерната потиснатост започна да изчезва. Беше като прераждане и тя му се наслади. Но знаеше също, че Корд очевидно забелязва, че тя се чувства по-добре и всяка вечер го очакваше да дойде в леглото ѝ. След като той не дойде, мина ѝ паническата мисъл, че той повече не я иска; след това си даде сметка, че той чака тя да направи първата стъпка, да даде знак, че е готова да подновят връзката си.

Несигурността я правеше мълчалива. Не беше сигурна дали искаше това. Все още го обичаше, но не я напускаше и усещането за предателство, от което не можеше да се отърси, и знаеше, че докато продължава да има някакви съмнения относно него, ще трябва да стои настрана. Пък и не искаше просто да поднови някаква афера. От него искаше много повече. Искаше любовта му, законния му ангажимент и, ако е възможно, децата му.

На петата нощ в крайбрежната къща откъм Залива се зададе гръмотевична буря и разрази гнева си върху тях, разтърсвайки прозорците на къщата с мощните си мълнии. Сюзан стреснато се събуди с вик на устните си, тъй като за един объркан миг си помисли, че торнадото я връхлетява. След това си спомни къде е, сви се под чаршафа и се заслуша в барабаненето на дъжда по прозореца. В миналото никога не се е страхувала от бури. Фактически дори се е наслаждавала на проявата им на сила и величие, доколкото всичко не ескалираше в торнадо. Тя винаги щеше да изпитва истинско уважение към тези извиващи се, танцуващи бури.

Вратата ѝ рязко се отвори и Корд пристъпи в стаята, светкавиците разкриха голотата му.

Сюзан се загледа в него, на езика си почувства тръпчивия вкус на желанието, бавното, разгорещено свиване на корема ѝ и трепване на бедрата ѝ. Той тихо попита:

— Добре ли си? Помислих си, че може да си нервна след торнадото.

Тя седна и бутна назад разрошената си коса.

— Добре съм. Малко се стреснах първия път, когато ме събуди, но не се изплаших.

— Добре. — Той понечи да излезе от стаята.

— Корд, почакай! — извика тя.

Нямаше намерение да изрече думите, но така или иначе те се изстреляха. Той се поколеба и ѝ обърна гръб, застана тихо, изчаквайки.

— Мисля, че е време да поговорим — дръзна тя да каже.

— Добре.

Той раздвижи раменете си по странен начин, сякаш се протяга.

— Ще отида да обуя нещо и ще се върна.

— Не.

Тя отново го спря и протегна ръка към него.

— Няма нужда, нали?

— Не мислех така. Но не бях сигурен как се чувстваш ти — отговори той.

— Чувствам се по същия начин... Моля те, седни на леглото.

Тя се отдръпна на една страна и изтегли завивките около кръста си.

Той се отпусна на леглото, отне ѝ едната възглавница и я пъхна под гърба си, изтегна дългите си крака на матрака и запали лампата.

— Ако ще говорим, трябва да се чувствам удобно и искам да те виждам.

Тя подпъхна крака под себе си, като се опитваше да не гледа чудесните мъжествени форми, изтегнати пред нея. Не можеше да си представи по-красиво направен мъж. Всеки път, като го видеше, все повече му се възхищаваше. Но това тяло я разсейваше и тя се насили да гледа лицето му. Леката, лукава, безкрайно приятната усмивка, която се изписа на устните му, я накара да се изчерви. И тя леко се изсмя на себе си.

— Извинявай. Но все успяваш да ме накараш да се изчервявам.

— Аз трябва да се изчервя, ако правилно чета мислите ти.

Той ги четеше правилно и двамата го знаеха. Тя бързо се опита да се овладее и успя. За нея това беше твърде важно, за да не се остави да бъде отклонена.

— Преди да кажа нещо друго, би трябвало да изясним нещо. Аз те обичам. Ако не можеш да приемеш това, ако това те кара да се чувстваш неуютно, просто няма за какво да говорим. По-добре се върни в стаята си.

Той не помръдна и на сантиметър от удобното си положение.

— Знам го от известно време — каза той.

Тя не си спомняше очите му някога да са били по-тъмни.

— Разбрах го още първия път, когато се любихме. Ако не ме обичаше, ти никога нямаше така да се съблечеш пред мен или така напълно да ми се отдадеш.

— Но ти не ми вярваше? Остави ме на тъмно, знаейки колко много се тревожа, как се разкъсвах, задето трябваше да се боря за теб?

Остра болка я прониза само като си спомни за това и тя бързо си пое въздух, бореше се да не рухне, но болката явно се долавяше в гласа ѝ.

— В моя защита нека кажа, че не го очаквах от теб. Ти ме стъписа, скъпа, и оттогава съм объркан. С изключение на родителите ми не бих казал, че някога съм познавал някого, на когото бих могъл да повярвам, докато не срещнах теб. А толкова години бяха минали, откакто можех да обърна гръб на всекиго, на когото не можех да си позволя да повярвам. Ти толкова упорито защитавах Престън, макар и да казваше, че ме обичаш. Как можех да бъда сигурен, че няма да изтичаш и веднага да му кажеш, ако ми се беше изплъзнало да кажа, че не се опитвам да банкрутирам компанията, а че само искам да го притисна да продаде достатъчно акции, за да мога аз да получа мажоритарен дял?

— Как не разбираш — извика тя. — Защитавах Престън точно защото мислех, че се опитваш да доведеш до банкрут нещо, за да отмъстиш за Джудит!

— Не, не исках да си отмъщавам, макар че исках той да си помисли, че е така. Но така както стояха нещата, когато си тръгнах... мила, нямаш представа колко жестоко и страшно стана. Имах желание да се върна и знаех, че единственият начин да го направя, беше от позицията на сила. Не исках просто да живея на това място. Исках да бъда приет, да бъда част от това, което бях някога, когато бях твърде млад и твърде буен, за да го оценя.

— И ако ми беше казал всичко това, мислеше, че аз пак щях да те проваля? — попита тя и примига, за да скрие сълзите си.

Той обхвана брадичка с длан, пръстите му машинално се движеха по челюстта. Тихо промърмори.

— Не плачи. Казах ти, нямам навик да вярвам на хората. Прекарал съм много време във вертепи, джунгли и задни улички, така

че — е, няма значение. Но, по дяволите, никога не съм планирал ти да продаваш! Не си и помислих, че ще стовари всичко на твоите плещи, но той е умно копеле, трябва да го призная. Идеята му почти даде резултат. Ако знаех, че ти си засегната, щях да спра на часа. Именно твоят инат, като не ми казваше, стана причина нещата да отидат толкова далеч, така имах и достатъчно време да купя акциите, от които се нуждаех.

— Заедно с моя глас — припомни му тя глухо.

— Да, заедно с твоя глас.

Той се вторачи в нея, четеше неизброимите изражения, които пробягваха по красивото ѝ лице. Изглеждаше невероятно секси, отбеляза той, с разрошената си коса и с все още натезжалите клепачи, кожата ѝ леко порозовяла от спането. Тъмните сенки под очите бяха изчезнали и меките извивки на гърдите ѝ грееха под тънката коприна на нощницата, малките зърна съблазнително се притискаха в плата и на него му се прииска да се наведе и да ги вземе в устата си заедно с коприната и всичко. Той отново почувства онова бодване в гърдите и за кой ли път си даде сметка, че тя осветява живота му като вечна свещ, чиста и бяла. Ако този невинен пламък някога угасне, той ще бъде обречен на мрак за остатъка от живота си.

— Не бях прав, като не ти вярвах — промълви той. Гласът му притихна дори още повече, толкова дълбоко, че забуботи в гърдите му. — Знаех, че ме обичаш, но това почти беше твърде много за мен, за да го повярвам. Страхувах се да повярвам. Господи, Сюзан, не знаеш ли? Никаква представа ли нямаш какво правиш на хората? Навсякъде, където се обърнеш, имаше хора, които през глава бързаха да ти се харесат, да те накарат да им се усмихнеш, да привлекат вниманието ти поне за малко. Дори Имоджийн би се разкъсала на парчета заради теб! Ако бях допуснал да повярвам, че тази сладост е изцяло моя, а след това бях установил, че не е, нямаше да мога да го преживея. Трябваше да се защитя, като не те допусна твърде близо.

Сюзан се втрени в него, поразена от думите му.

— Хората през глава бързали заради мен? Какво имаш предвид?

Тя наистина не знаеше, реши той, никога не е забелязала въздействието на лъчезарната си усмивка върху околните или почти неизбежното размекване на лицата им винаги когато говореха с нея. Господи, той имаше съкровище, за каквото мъжете биха се били,

вероятно биха убивали, а тя дори не знаеше собствената си сила, която, той предполагаше, беше част от неуловимия ѝ, но натрапчиво сладък чар.

— Няма значение — каза той кротко.

Тя нямаше да му повярва, дори и да ѝ го кажеше. Трябваше да му прости, защото разровеше ли се в глъбините на сърцето си, щеше да установи, че твърде много го обича, за да не му прости всичко.

Много внимателно той се присегна и я улови през кръста, измъкна я от омотаните завивки и я изтегли върху себе си, отпусна тежестта ѝ на гърдите си.

— Радвам се — каза той сериозно.

Диамантените му очи бяха толкова близо, че тя виждаше собственото си отражение в разширената тъмнота на зениците му.

— Защото аз те обичам толкова много, че мисля, че ще полудея, ако ме прогониш.

Очите на Сюзан се разшириха и сърцето и направи огромен скок, след това възобнови ритъма си с удари, които биеха в крехкия ѝ гръден кош.

— Аз... какво?

— Казах, че те обичам — повтори той.

Плъзна ръцете си нагоре по гърба ѝ в бавна, разгорещена милувка. Тя потрепери, опита се да говори, но разтрепераните ѝ устни не можаха да образуват думи, вместо това тя се предаде и отпусна глава на рамото му, с ръце здраво вкопчени в него. Той я сгуши до себе си, притисна нежното, прелестно женствено тяло в своето. Изведнъж сълзи, горещи и тръпчиви, опариха очите му. За малко да я загуби, за малко да допусне любовта ѝ да му се изплъзне и тази мисъл го терзаеше.

— Обичам те — промълви той отново.

Този път прошепна думите в тъмния облак на косата ѝ. Парещите сълзи се стекоха надолу по грубите му, обгорели от слънцето бузи, но той не ги усещаше. Светът му се беше стеснил до чудото, което държеше в ръцете си, до крехкото, деликатно тяло, което съдържаше толкова сладост и изисканост, такъв безкраен потенциал за любов, че той направо се задъха.

Сюзан леко се отдръпна от него, сърцето ѝ спря, когато видя мокрите следи по лицето му, и в този момент разбра без никакво

съмнение, че той я обича. Той я гледаше с дълбока, изпепеляваща любов, която не правеше никакво усилие да скрие. Остатъкът от горчивината му беше отнесена със солта на сълзите, последната мъка и вина, която изпитваше за Джудит. Тя положи бузата си на неговата и пресуши мокротата.

Знаейки, че тя никога няма да го отхвърли, че това, което чувстваха един към друг, трябваше да се изконсумира, да се освети със съюза им, той се изгърколи и умело я нагласи под себе си, краката му раздалечиха бедрата ѝ. Той се изправи на колене, вдигна нощницата ѝ и я метна над главата ѝ. Захвърли я настрани, за миг се загледа в нежната прелест, след което отпусна тежестта си върху нея. Целуваше я ожесточено, след това се отдръпна, мъжкото му удовлетворение ясно личеше на брадясалото му лице.

— Ще се ожения за теб.

Отново шок разтреса Сюзан, но този път беше радостен шок, защото накрая започваше да вярва какво се случва. Тя вдигна поглед към него и изведнъж усмивка изви устните ѝ. Просто така, това не беше предложение, въпрос, а заявление. Той щеше да се ожени за нея и по-добре да не се опитва да спори с него по този въпрос!

— Да — каза тя.

След това затаи дъх, когато той навлезе в нея. Влажното ѝ отдаващо се тяло го прие без затруднение, медената сладост на плътта ѝ го приветстваше. Той се движеше по нея, бавно я изследваше и високо стенеше от удоволствие.

След това се подпря на лакът и се загледа надолу към нея, погледът му я изгаряше от желание.

— Мисля, че е добра идея да се оженим възможно най-бързо — измърмори той — След нощта в блейзъра като нищо може да си забременяла.

— Знам.

Тя плъзна ръце над раменете до врата му и му се усмихна.

— Надявам се да е така.

В отговор лека усмивка се изписа на лицето му.

— За по-сигурно да опитаме пак.

Той пак я целува, след това телата им се задвижиха в унисон, със страст, дива, нежна и обезумяваща, любовта им ги свързваше със заредено с електричество силов поле на преданост. Нещо, което

започна с танц на пренаселен дансинг се превърна в сладострастен танц на любовта, осветен със сълзите на корав мъж, научил се да плаче.

ЕПИЛОГ

Корд лежеше тежко върху нея, сладко отпуснат след вихъра на любовенето им. Сюзан леко хапеше рамото му, той мушна ръка в косата ѝ. Отново започна да я целува, бавни, упоителни целувки, които отново палеха огньовете помежду им, огньовете, които се разгаряха все по-високо и по-горещо година след брака им. Тъкмо беше започнал да се движи вътре в нея, слаб, нервозен вик улови вниманието им, вик, който бързо ескалира в настървен рев.

Той цветисто изруга, като се изпързала от нея.

— Улучва най-невероятния момент! — изропта той и гол бавно напусна стаята.

Възмущението му личеше във всяка линия на силното му тяло.

Сюзан издърпа чаршафите над голото си тяло. Беше ѝ студено без топлината му до нея. Бавна, мила усмивка докосна устните ѝ, като си представи сцената в съседната стая. Корд можеше да роптае и да се оплаква, но щеше да се размекне, щом зърне малката си дъщеричка, която точно се беше научила да пуца мехури. А тя зърнеше ли баща си, щеше да престане да реве, ръчичките и крачетата ѝ нямаше да спрат да се движат, докато цялото ѝ телце се огъва от удоволствие. Щеше да го почерпи с целия си репертоар от постижения — от ритане до пускане на мехури, а той щеше да се самозабрави от възхита и боготворене. Алисън Мари беше четиримесечен тиранин и въртеше Корд на малкото си пръстче.

Добре стана, че се ожениха толкова бързо, защото след месец стана ясно, че Сюзан наистина е бременна. Корд я подразни, преди Алисън да се роди, настоявайки, че ако бебето е момиче, ще го кръсти Буря, а ако е момче, трябва да бъде наречено Блейзър. Тя малко се тревожеше за това как ли той щеше да приеме бащинството, но се тревожеше напразно. Никой мъж не би могъл да бъде по-очарован от детето си.

Тя се приготви да накърми бебето и след миг Корд се върна в спалнята, гушнал Алисън в извивката на силната си ръка, тананикаше

й, докато пълните й ръчички се размахваха във въздуха и се опитваха да уловят брадата му.

— Ще трябва да я разменим за модел, който не мокри толкова — каза той, като се върна в леглото, все още с Алисън на ръце, докато Сюзан подпъхваше възглавница зад гърба си.

Когато тя пое бебето, той пусна ръка около нея, задържа я така, че голяма част от тежестта й се отпусна на гърдите му.

— Погледни малкото прасенце — каза провлачено той, докато бебето се нахвърли жадно и ожесточено към набъбналото от мляко зърно.

Той беше очарован от всичко в нея, още от момента, когато разбра за бременността на Сюзан.

Макар и да беше първото й дете, месеците на бременността преминаха леко. Рядко се чувстваше зле сутрин, не изпитваше ненаситен глад и износи бебето лесно. Най-големият й проблем беше Корд, който я преследваше и не й даваше да смени дори една крушка. Алисън се роди с минимум суетня, Корд беше там, за да поеме дъщеря си, която тежеше някакви си два килограма и триста и двадесет и пет грама.

Сега голямата му ръка докосваше малката, кръгла главичка, приглаждаше назад черните къдрици, които я покриваха. За малко тя отвори очи, разкривайки бледосини ириси, обкръжени с пръстен от потъмно синьо. Тя беше негов портрет и той я обожаваше. Но в момента я занимаваха сладостите на майчината гръд и тя пак затвори очи и мощно засмука.

Скоро отново заспа, зърното на Сюзан се изплъзна от отпуснатата уста като розова пъпка.

— Ще трябва скоро да я отбия — въздъхна тя.

— Защо?

— Започват да й растат зъби.

Той тихо се изсмя и просна голотата си на леглото.

— Опасно, а?

— Страхотно.

Тя отнесе Алисън обратно в детската стая, за миг застана с безкрайно ценния малък вързоп в ръцете си. Бебето изсумтя, като го положи на коремчето му, здраво свито юмруче първо премина по устата й, след това в съня си тя го ухапа и шумно засмука кокалчетата.

Той я чакаше, когато тя се върна в спалнята им, придърпа я в обятията си. Сюзан се сгуши в него, постави главата си на широките му, космати гърди. Бракът ѝ с него се оказа по-добър, отколкото беше мечтала, защото никога не си представяше, че неспокойният ѝ ренегат ще бъде толкова доволен.

Той и Престън постигнаха примирие, работни отношения, благодарение на които между тях можа да се установи мир. Престън продължи да бъде президент на компанията, защото опитът и способностите му бяха твърде добри, за да се прахосат. Дръзновението и замахът на Корд се смесиха с вниманието, което Престън отделяше на подробностите, и те заедно създаваха компания, новаторска, но не безразсъдна, здраво стъпила на краката си, но не прекалено предпазлива. Корд продължаваше да се омайва от предизвикателството, а вечер се връщаше в прегръдките ѝ, нещо, за което тя винаги е молила небето.

Той се присегна и изгаси лампата, прозя се във внезапния мрак. Нагласи я в прегръдките си, в спящата им поза и тя отърка уста в плътта му. Точно както мечтаеше преди месеци, да спи с него всяка нощ беше страхотно удовлетворение. Говориха в мрака, споделяха неща, които им се бяха случили през деня, планираха какво искат да правят заедно. Ръката му се движеше бавно по мекото ѝ тяло, след това намериха гърдите ѝ и намеренията му станаха по-очевидни.

— Сюзан? Мислиш ли, че този път ще се събуди?

Сюзан се изсмя, обви ръце около врата му. Ненагледният ѝ разбойник, скъпият ѝ ренегат продължаваше да я отнася в тъмния, магически свят на любовта.

Издание:

Линда Хауърд. Между любов и вярност
ИК „Коломбина Прес“ ООД, София, 2001

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-038-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.